អារម្ភកថា

សូមអោយសិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវបានលើកសរសើរតម្កើងឡើងអស់កល្បជានិច្ច។

ចូរមកតាមខ្ញុំ។ នេះគឺជាចំណងជើងដែលខ្ញុំបានផ្តល់ដល់សៀវភៅមួយក្បាលនេះ។ ចូរមកតាមខ្ញុំ គឺជាព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា។ ដោយឡែក ធនធានដ៏តូចមួយដែលបងប្អូនកំពុងតែអាននេះ ចែកចេញជាបីផ្នែកធំៗ ទាក់ទងទៅនឹងការឆ្លើយតបរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ផ្នែកទីមួយ យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដ្បិត ក្រៅពីតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឯណាទៀតទេ។ ផ្នែកទីពីរ យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី ក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ រីឯផ្នែកទីបីវិញ យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយរស់នៅដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងស្រឡាញ់អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទស្រឡាញ់។ យើងស្អប់អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទស្អប់។ យើងធ្វើអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទធ្វើ។ យើងសម្លឹងមើលទៅទ្រង់ ព្រោះយើងកំពុងតែដើរតាមទ្រង់។ យើងស្តាប់ទ្រង់។ យើងទុកចិត្ត និងពឹងផ្អែកលើទ្រង់។ ល។ និង ល។ យើងធ្វើការទាំងអស់នេះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

គោលបំណងនៃសៀវភៅមួយក្បាលនេះ គឺដើម្បីជួយបងប្អូនរួមជំនឿទាំងអស់ អោយបានយល់កាន់តែច្បាស់អំពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងរបៀបរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី ស្របតាមដំណឹងល្អ សម្រាប់ជាពន្លឺដល់លោកិយ និងសម្រាប់ជាសិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានត្រាស់ហៅយើងរាល់គ្នា តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធ ខ្ញុំសូមចូលរួមជាមួយនឹងលោកសាវ័កប៉ុលដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា។ “ខ្ញុំក៏អធិស្ឋានសេចក្តីមួយនេះ គឺអោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើង ដោយនូវចំណេះដឹង និងយោបល់គ្រប់ជំពូក ប្រយោជន៍អោយអ្នករាល់គ្នាបានលមើល អោយស្គាល់អស់ទាំងសេចក្តីដែលប្រសើរ ដើម្បីអោយបានជ្រះថ្លា ហើយឥតធ្វើអោយអ្នកណាអាក់អន់ចិត្តឡើយ ដរាបដល់ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងមានពេញជាផលនៃសេចក្តីសុចរិតដែលមកដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់ជាសិរីល្អ ហើយជាសេចក្តីសរសើរដល់ព្រះផង” (ភីលីព១៖៩-១១)។

ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំបាទសូមស្វាគមន៍រាល់ការណែនាំ និងកំណែលម្អពីសំណាក់បងប្អូនរួមជំនឿទាំងអស់ ទាក់ទងទៅនឹងកំហុសឆ្គងមួយចំនួន ដែលបានកើតឡើងដោយអចេតនានៅក្នុងសៀវភៅមួយក្បាលនេះ។ សម្រាប់ការណែនាំ និងកំណែលម្អ សូមមេត្តាផ្ញើសារមកកាន់ អុីម៉ែល nhoemvansoknal@gmail.com ឬ តាមរយៈលេខទូរស័ព្ទ ០៨១ ២១១ ៧៣១។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី០១ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៣

ញឹមវ៉ាន់ សុខណាល់

សូមព្រះប្រទានព្រះពរ។

មាតិកា

ចំណងជើង ទំព័រ
១ ការត្រាស់ហៅសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ……………………………….…. ៣
១ ក គ្រប់គ្នាមិនគ្រប់គ្រាន់ …………………………………….. ៤
១ ខ វរហើយមនុស្សបាប …………………………………….. ១០
១ គ សំណង់លើដីខ្សាច់ …………………………………….. ១៤
១ ឃ ផ្លូវដ៏ពិត មកពីព្រះ …………………………………….. ១៧
១ ង ការត្រាស់ហៅសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ……………………….. ៤១

២ ចូរដើរតាមខ្ញុំ …………………………………….. ៤៩
២ ក ការរស់នៅជាមនុស្សថ្មី …………………………………….. ៥៥

៣ ដើរតាមព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ …………………………………….. ៨៦
៣ ក បេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ កិច្ចការរបស់អស់អ្នកណាដែល
ដើរតាមទ្រង់ …………………………………….. ៨៧
៣ ខ កូនចៀមក្នុងចំណោមហ្វូងស្វាន ……………………………. ៩៤
៣ គ លីឈើឆ្កាង ………………………………………. ៩៩

១ ការត្រាស់ហៅសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ

ពាក្យ “ស្ថានសួគ៌” មិនមែនជាពាក្យថ្មីសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាឡើយ។ បើទោះបីជាផ្នត់គំនិតរបស់យើងទាក់ទងទៅនឹងស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងរបៀបចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ មិនសុីគ្នាទៅនឹងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធយ៉ាងណាក្ដី ក៏ប៉ុន្ដែយើងជឿថាស្ថានសួគ៌គឺមានពិត។ ស្ថានសួគ៌ទៀតសោត គឺជាទីប៉ងប្រាថ្នារបស់បុគ្គលគ្រប់ៗរូប។

ក្នុងនាមជាជនជាតិខ្មែរ យើងទាំងអស់គ្នាមានផ្នត់គំនិតផ្ទាល់ទាក់ទងទៅនឹងស្ថានសួគ៌ និងរបៀបចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌។ ខ្ញុំចាំបានថា កាលពីប្រមាណជាង១៥ឆ្នាំមុន មានក្រុមបេសកជនដំបូងមួយក្រុមតូចចូលមកផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងភូមិរបស់ខ្ញុំ។ គេបង្រៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សេចក្ដីបង្រៀនរបស់គេប៉ះទង្គិចយ៉ាងខ្លាំងដល់ផ្នត់គំនិតរបស់ខ្ញុំ ក៏ដូចជាប្រជាជនខ្មែរជាច្រើននាក់ទៀតផងដែរ។ មួយវិញទៀត ពេលដែលខ្ញុំជិះឡានឈ្នួលមកទីក្រុងភ្នំពេញ ខ្ញុំបានប្រទះឃើញស្លាកជាច្រើនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បិទនៅតាមដើមឈើ តាមដងផ្លូវ។ តាមដែលខ្ញុំនៅចាំ ស្លាកទាំងអស់នោះសរសេរដូចជា “ព្រះយេស៊ូវនឹងវិលមកវិញដើម្បីកាត់ទោសមនុស្ស” “ព្រះយេស៊ូវឈ្នះសេចក្ដីស្លាប់” “ព្រះយេស៊ូវជាព្រះពិតតែមួយគត់” “ព្រះយេស៊ូវជាផ្លូវរួចពីបាប” “ជឿព្រះយេស៊ូវមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច” “ព្រះយេស៊ូវជាផ្លូវពិត” “ជឿព្រះយេស៊ូវទទួលការអត់ទោសបាប”“ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទស្រឡាញ់អ្នក” “ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទលាងសំអាតបាប” “ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ” “ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌” “ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត ដើម្បីលោះបាបរបស់អ្នក” ល និង ល។ ទាំងអស់នេះ គឺជាសេចក្ដីបង្រៀនថ្មីទាក់ទងទៅនឹងរបៀបចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី សេចក្ដីបង្រៀនទាំងនេះមិនស្របតាមផ្នត់គំនិតរបស់ខ្ញុំ ដែលជាជនជាតិខ្មែរទាក់ទងទៅនឹងសេចក្ដីសង្គ្រោះឡើយ។

ជាលទ្ធផល ខ្ញុំប្រតិកម្មយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងចិត្ត ចំពោះសេចក្ដីបង្រៀនខាងលើ។ ដ្បិតសេចក្ដីបង្រៀននេះមិនគួរអោយជឿឡើយ។ វាហាក់បីដូចជាប្រាសចាកពីការពិត។ តាំងពីដើមរៀងមក ខ្ញុំជឿថា អំពើបាបរបស់ខ្ញុំ គឺជាសម្ពាយរបស់ខ្ញុំ។ យើងម្នាក់ៗត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនផ្ទាល់។ បើខ្ញុំធ្វើបាប នោះខ្ញុំត្រូវតែទទួលលទ្ធផលរបស់អំពើបាបរបស់ខ្ញុំ។ គ្មាននរណាម្នាក់មកទទួលយកអំពើបាបជំនួសបាបដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តិឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ អនាគតរបស់ខ្ញុំនៅបរមលោក គឺអាស្រ័យលើខ្ញុំផ្ទាល់។ បើខ្ញុំល្អគ្រប់គ្រាន់ នោះខ្ញុំនឹងបានចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ ក្រោមហេតុផលមួយនេះ ខ្ញុំត្រូវតែខិតខំដោយខ្លួនឯង ដើម្បីលុបលាងជំរះអំពើបាបរបស់ខ្លួន និងខ្នះខ្នែងប្រព្រឹត្តិល្អអោយបានកាន់ច្រើន។ ដោយឡែក សម្រាប់ខ្ញុំនាពេលនោះ សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទខាងលើ ហាក់បីដូចជាកំពុងលើកទឹកចិត្ត និងជំរុញអោយមនុស្សគ្មានទំនួលខុសត្រូវលើអំពើបាបរបស់ខ្លួនសោះឡើយ។

ផ្នត់គំនិត “ខ្លួនទីពឹងខ្លួន” បានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅ ហើយមាំមួននៅក្នុងខ្ញុំ រហូតខ្ញុំមិនអាចទទួលយកបានឡើយនូវសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលផ្ទុយពីនេះ។ ដូច្នោះ ខ្ញុំចាត់ទុកសេចក្ដីបង្រៀនខាងលើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រឹមតែជារឿងប្រឌិតដ៏ឆ្កួតលីលា ហើយល្ងង់ល្ងីល្ងើមួយតែប៉ុននោះ។ វាគឺជាសេចក្ដីជំនឿដែលគ្មានហេតុផល។ វាគឺជាសេចក្ដីជំនឿដ៏គួរអោយអស់សំណើច។ ខ្ញុំបានលាបពណ៌អស់អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថាជាមនុស្សល្ងង់។ ពួកគេជឿទាំងងងឹតងងុល ហើយខ្វះការគិតពិចារណា។ ពួកគេជឿដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ពោលគឺដើម្បីបានជំនួយ។ ខ្ញុំមិនត្រឹមតែបានវាយតម្លៃ

ហើយមើលងាយសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ ខ្ញុំបានវាយតម្លៃ ហើយមើលងាយដល់អស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ពិតមែនហើយ! នេះមិនមែនជាទស្សនៈរបស់ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងនោះទេ។ យើងទាំងអស់គ្នាមាន ឬធ្លាប់មានទស្សនៈបែបដូចនេះដែរ។ ផ្នត់គំនិតរបស់យើងទាក់ទងទៅនឹងស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងរបៀបចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌បានកំបាំងយើងចេញឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតទាក់ទងទៅនឹងស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងរបៀបចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្រៀន។

ដោយឡែក បងប្អូនអើយ! អំពើបាប និងទោសនៃអំពើបាប នោះអាក្រក់ ហើយធ្ងន់ធ្ងរលើសពីអ្វីដែលយើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់នឹកស្មានដល់ទៅទៀត។ ដរាបណា យើងមិនមើលមកអំពើបាបតាមចក្ខុន្រ្ទីរបស់ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធទេ នោះយើងមិនដឹងខ្លួនសោះថាយើងត្រូវការជំនួយ។ យើងមិនអាចជួយសង្គ្រោះខ្លួនឯងបាន។ បើយើងមិនយល់អំពីទម្ងន់ទោសដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អំពើបាបនោះទេ យើងនឹងបន្តដើរទាំងងងឹតងងុល ហើយកុហកខ្លួនឯងថា យើងអាចលុបលាងជំរះអំពើបាបរបស់យើង ដោយខ្លួនឯងបាន។ ផ្ទុយទៅវិញ ពេលដែលយើងមើលមកអំពើបាប ហើយយល់ពីទំហំទោសនៃអំពើបាប ក្រោមការចង្អុលបង្ហាញរបស់ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ នោះយើងនឹងកាន់តែស្រឡាញ់ ហើយមានចិត្តដឹងគុណដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងនឹងទទួលយកសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយអំណរ។

គោលបំណងនៅក្នុងជំពូកដំបូងនេះ គឺដើម្បីជាឆន្លុះអោយបងប្អូនមើលឃើញ ហើយស្គាល់អំពើបាប និងទម្ងន់ទោសដ៏មហិមារបស់អំពើបាបតាមចក្ខុន្រ្ទីរបស់ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ តាមរយៈជំពូកនេះផងដែរ ខ្ញុំសូមអធិស្ឋាន សូមអោយព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញអោយបងប្អូនបានមើលឃើញផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់ សម្រាប់ឈានចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

១ ក គ្រប់គ្នាមិនគ្រប់គ្រាន់

ដូចជាបុគ្គលគ្រប់ៗរូបផងដែរ ខ្ញុំចង់ចូលទៅនគរស្ថានសួគ៌។ “ខ្លួនទីពឹងខ្លួន” គឺជាយានតែមួយគត់ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។ ពេលនោះ ខ្ញុំព្យាយាមធ្វើល្អជាច្រើន។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ខ្ញុំខិតខំខាំមាត់ សង្កត់ចិត្ត ជៀសវាងការធ្វើអាក្រក់ផ្សេងៗ។ បើខ្ញុំភ្លាត់ធ្វើខុស នោះខ្ញុំកាន់តែជំរុះខ្លួនធ្វើល្អអោយបានច្រើន ដើម្បីលុបលាងទោសនៃអំពើអាក្រក់របស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំខិតខំដោយអស់ពីចិត្ត តាមដែលក្មេងប្រុសម្នាក់អាចធ្វើទៅបាន។ បើប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដ៏ទៃ នោះខ្ញុំមិនជាអាក្រក់ណាស់ណាឡើយ។ ខ្ញុំមិនល្អឥតខ្ចោះ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំអាក្រក់បំផុតហួតដល់ធ្លាក់ដល់ស្ថាននរកដែរ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ល្អ ហើយមានមោទនភាពយ៉ាងខ្លាំងចំពោះខ្លួនឯង។ ខ្ញុំមានសង្ឃឹមចូលទៅស្ថានសួគ៌។ ដោយឡែក មានការមួយបានកើតឡើង។ ការនេះបានប៉ះពាល់ដល់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង។ វាជាចំនុចបត់នៃផ្នត់គំនិត និងសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ។ នារាត្រីមួយ ខណៈពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែពេញចិត្តនឹងអំពើល្អដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តិ នោះស្រាប់តែគំនិតមួយចំនួនលេចមកចំពោះខ្ញុំ។ គំនិតទាំងនោះរួមមាន ខ្ញុំធ្វើល្អក្នុងគោលបំណងអោយអ្នកដ៏ទៃមើលឃើញ ហើយសរសើរខ្ញុំ។ ខ្ញុំធ្វើល្អ ព្រោះខ្ញុំចង់ទទួលបានការតបស្នងល្អត្រឡប់មកវិញ។ ខ្ញុំអាត្មានិយម លោភលន់ ច្រណែន ឈ្នានីស អំនួត កុហក លនិងល។ តើចិត្តរបស់ខ្ញុំល្អបរិសុទ្ធទេ? មានការខ្លះដែលខ្ញុំមិនពេញចិត្ត បើទោះបីជាខ្ញុំមិនបានសម្តែងមកខាងក្រៅក៏ពិតមែន ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំការអាក្រក់នោះកំពុងតែរីកចម្រើនធំឡើងៗ។ បើទោះបីជាពេលខ្លះ ខ្ញុំអាចគ្រប់គ្រងសកម្មភាពខាងក្រៅរបស់ខ្ញុំបាន ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចគ្រប់គ្រងអ្វីដែលកើតឡើងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំបានឡើយ។

អ្នកដ៏ទៃមើលមកខ្ញុំ ហើយឃើញថាខ្ញុំជាមនុស្សល្អ។ ខ្ញុំមើលមកខ្លួនឯង ហើយឃើញថាខ្ញុំជាមនុស្សអាក្រក់ណាស់។ យប់នោះ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ជាប្រាកដថា ខ្ញុំមិនល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ខ្ញុំត្រូវការជំនួយ។

លោកសារ៉ាកប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្ដីខាងលើ។ គាត់ធ្លាប់បានឆ្លងកាត់ការនេះដែរ។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម គាត់បានសរសេរថា "ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ គឺក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំគ្មានអ្វីល្អទេ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើល្អជានិច្ច ប៉ុន្តែរកធ្វើមិនកើតសោះ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តិការល្អដែលខ្ញុំចង់ធ្វើនោះទេ តែការអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះបែរជាខ្ញុំធ្វើវិញ ដូច្នោះ បើខ្ញុំប្រព្រឹត្តិការដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះមិនមែនខ្ញុំទេដែលធ្វើការនោះទៀត គឺជាបាបទេតើដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញ យ៉ាងនោះ ខ្ញុំឃើញច្បាប់១នេះថា ឯខ្ញុំដែលចង់ប្រព្រឹត្តិតែសេចក្ដីល្អ នោះចេះតែមានសេចក្ដីអាក្រក់ ជាប់នៅនឹងខ្ញុំជានិច្ច" (រ៉ូម ៧៖១៨-២១)។ នៅទីនេះ លោកសារ៉ាកប៉ុលមិនមែនកំពុងតែរកលេស ដើម្បីការពារខ្លួនឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ចង់រំលេចអោយយើងទាំងអស់គ្នាមើលឃើញនូវអំពើបាប ដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងម្នាក់ៗ។ វាមានអំណាចខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ លោកសារ៉ាកប៉ុលស្គាល់ការល្អ។ គាត់ចង់ធ្វើការល្អ។ ជាចុងក្រោយ គាត់មិនអាចធ្វើបានឡើយ។ ដ្បិតអំពើបាបគឺជាចៅ ហ្វាយដែលគ្រប់គ្រងលើចិត្តរបស់គាត់។ ដោយឡែក គាត់មិនអាចធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់ចង់ធ្វើឡើយ ព្រោះគាត់មិនមែនជាចៅ ហ្វាយរបស់ខ្លួនឯងឡើយ។ គាត់ស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អំពើបាប។

យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងសេចក្ដីនេះដែរ។ ពេលខ្លះ យើងអាចសម្ដែងជាមនុស្សល្អ ប្រព្រឹត្តិល្អ ហើយនិយាយល្អ លនិងល។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី នៅក្នុងជម្រៅចិត្តដែលគ្មាននរណាមើលឃើញ នោះយើងដឹងច្បាស់ថាវាមិនល្អឥតខ្ចោះទេ។ អំពើបាបរបស់យើងមិនត្រឹមតែសំដៅលើអ្វីដែលយើងសម្ដែងចេញមកក្រៅឡើយ លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជាអ្វីដែលរស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ចិត្តរបស់យើងពេញដោយអំពើបាប។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ថា "តែឯសេចក្ដីដែលចេញពីមាត់មក នោះមកអំពីចិត្តវិញ គឺសេចក្ដីទាំងនោះហើយ ដែលធ្វើអោយមនុស្សស្មោកគ្រោក ដ្បិតគឺពីក្នុងចិត្តនោះឯងដែលចេញអស់ទាំងគំនិតអាក្រក់ គឺការកាប់សម្លាប់គេ ផិតគ្នា សហាស្មន់ លួចប្លន់ ធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយ ហើយនិងជេរប្រមាថ សេចក្ដីទាំងនោះទើបធ្វើអោយមនុស្សស្មោកគ្រោកមែន ...... " (ម៉ាថាយ១៥៖១៨-២០)។ ប្រសិនបើច្បាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ គឺជាភាពល្អឥតខ្ចោះ ទាំងកាយ វាចា ចិត្ត នោះមនុស្សមិនល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។

ជាការពិតណាស់ ពេលដែលយើងសម្លឹងមកមនុស្សត្រឹមសំបកក្រៅ នោះយើងរមែងឃើញថាបុគ្គលម្នាក់ល្អប្រសើរជាងបុគ្គលម្នាក់ទៀត ដោយអាស្រ័យលើអាកប្បកិរិយា ចិត្ត គំនិត ការប្រព្រឹត្តិ និងពាក្យសំដីរបស់គេ។ បុគ្គលដ៏ល្អប្រសើរខាងលើងាយស្រួលនឹងស្រឡាញ់រាប់អាន ហើយគួរអោយស្រឡាញ់រាប់អាន។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី វាគឺជាកំហុសឆ្គងដ៏ធំបំផុតមួយ ដែលគិតថាបុគ្គលនោះសាកសមនឹងចូលនគរស្ថានសួគ៌ ដោយព្រោះគេជាមនុស្សល្អ។ ដ្បិតគ្មាននរណាម្នាក់ល្អគ្រប់គ្រាន់ តាមស្តង់ដាររបស់នគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។

ក្រណាត់ដ៏កខ្វក់មួយផ្ទាំង៖ ជីវិតរបស់មនុស្សខុសពីក្រណាត់សមួយផ្ទាំង។ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សមិនមែនកើតមកដោយល្អឥតខ្ចោះ សុចរិត គ្មានទោស ហើយគ្មានបាបនោះទេ។ យើងទាំងអស់គ្នាចាប់កំណើតក្នុងអំពើបាប។ ជាក់ស្តែង ស្តេចដាវីឌ បានសរសេរថា" មើល ទូលបង្គំបានកើតមកក្នុងសេចក្ដីទុច្ចរិត ហើយម្ដាយទូលបង្គំបានមានទំងន់ បង្កើតទូលបង្គំនៅក្នុងអំពើបាបដែរ" (ទំនុកតម្កើង៥១៖៥)។ "ឯពួកមនុស្សអាក្រក់ គេជាអ្នកដ៏ទៃតាំងតែពីពោះម្ដាយមក គេវង្វេង ហើយពោលសេចក្ដីកំភូតតាំងតែពីកើតមក" (ទំនុកតម្កើង៥៨៖៣)។ គំនិតនេះ គឺបានសេចក្ដីថា បើទោះបីជាយើងមិនទាន់បានប្រព្រឹត្តិកំហុសឆ្គងយ៉ាងណាក្ដី ព្រះជាម្ចាស់រាប់យើងថាជាមនុស្សបាបជាស្រេច។ ដូច្នោះ

ក្នុងនាមជាបាបជន នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សមិនមែនជាក្រណាត់ដ៏សស្អាតមួយផ្ទាំងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់ៗគ្នាប្រៀបបានដូចជាក្រណាត់ដ៏កខ្វក់ និងគួរអោយខ្ពើមមួយផ្ទាំង។

អ័ដាម និងប្រពន្ធរបស់គាត់គឺជាមនុស្សដំបូងដែលបានប្រព្រឹត្តិបាប។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក អំពើបាបបានសោយរាជ្យលើផែនដីទាំងមូល និងលើមនុស្សទាំងអស់។ មនុស្សទាំងអស់បានត្រឡប់ជាមានបាបដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ គឺអ័ដាម (រ៉ូម៥៖១៩)។ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងអោយដឹងថា “ដូច្នោះ ដែលបាបបានចូលមកក្នុងលោកីយដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ហើយក៏មានសេចក្តីស្លាប់ចូលមកដែរ ដោយសារអំពើបាបនោះជាយ៉ាងណា នោះសេចក្តីស្លាប់បានឆ្លងរាលដាលដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ ដ្បិតគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាបហើយ” (រ៉ូម៥៖១២)។ គ្រប់គ្នាខ្វះមិនដល់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (រ៉ូម៣៖២៣)។ “..... នៅព្រះនេត្រទ្រង់ គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយដែលសុចរិតទេ” (ទំនុកតម្កើង១៤៣៖២)។ អំពើបាបមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ័ដាមតែម្នាក់នោះទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ អំពើបាប គឺជាមរតកដែលមនុស្សដំបូងបានផ្តល់ដល់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់សម័យកាល និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ យើង និងអ័ដាម ឈរនៅក្នុងកន្លែងមនុស្សបាបដូចគ្នា។

ពេលដែលប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំមានផ្ទៃពោះ ជៀបនឹងសម្រាល នោះខ្ញុំនៅក្នុងបន្ទប់សម្រាលជាមួយនឹងគាត់។ ពេលនោះ ខ្ញុំភ័យផង អរផង។ លុះដល់ កូនស្រីរបស់ខ្ញុំសម្រាលចេញមកភ្លាម ខ្ញុំបានពរនាង ហើយដាក់នាងលើដើមទ្រូងរបស់ខ្ញុំ។ ទឹកភ្នែករបស់ខ្ញុំបានធ្លាក់ចុះដោយសេចក្តីរំភើប និងសេចក្តីស្រឡាញ់ឥតឧបមា។ នេះគឺជាលើកទីមួយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំលែងគិតពីអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាប់នៅនឹងទ្រូងរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំពរនាងផង ច្រៀងអោយនាងស្តាប់ផង និយាយជាមួយនាងផង ដោយចិត្តអស្ចារ្យ ដោយរំភើប និងដោយអំណរ។ នាងគឺជាកាដូដ៏ពិសេសបំផុត ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានមកដល់ខ្ញុំ និងប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ។ នាងគួរអោយស្រឡាញ់ខ្លាំងណាស់។

ពេលដែលខ្ញុំប្រៀបធៀបព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខាងលើ ជាមួយនិងកូនស្រីដែលនៅជាប់ទ្រូងរបស់ខ្ញុំ នោះវាមិនគួរអោយជឿសោះឡើយ។ យើងមិនអាចទទួលយកបានទេ។ វាអយុត្តិធម៌ណាស់។ ធ្វើដូចម្តេចអោយទារកដែលកើតភ្លាម ហើយមិនទាន់ដឹងអីសោះ ជាប់អំពើបាប និងជាប់ព្រះពិរោធន៍របស់ព្រះជាម្ចាស់? យើងគិតយ៉ាងដូច្នោះ ព្រោះយើងមិនមើលអំពើបាបតាមចក្ខុរបស់ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ យើងគិតថា អំពើបាបគឺជាផលនៃការប្រព្រឹត្តិរបស់យើងទាំងកាយ វាចា ចិត្ត។ បើក្មេងដែលកើតមកមិនទាន់ទាំងបានប្រព្រឹត្តិអីផង នោះម្ល៉េះសមគេគ្មានកំហុស គ្មានបាបទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធបានបើកសម្តែងអំពីអំពើបាបជ្រាលជ្រៅជាងហ្នឹងទៅទៀត។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ យើងចាប់កំណើតនៅក្នុងអំពើបាប។ អំពើបាប គឺជានិស្ស័យរបស់យើង។ គ្មាននរណាម្នាក់គ្មានបាបឡើយ។

មនុស្សបាប រស់នៅក្នុងបាប៖ តាមរយៈសេចក្តីខាងលើ យើងឃើញថាមនុស្សកើតនៅក្នុងអំពើបាប ហើយជាប់និស្ស័យបាប។ អំពើបាប គឺជាចៅហ្វាយដ៏ឃោរឃៅ និងពេញដោយអំណាចលើមនុស្ស។ ជាលទ្ធផល មនុស្សរស់នៅក្រោមអំណាចបាប ហើយប្រព្រឹត្តិបាប។ មនុស្សគ្មានអំណាចរំដោះខ្លួនឯងចេញពីនឹមបាប ដោយមិនធ្វើបាបសោះឡើយ។ នេះគឺជាមូលហេតុដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងខាងលើថា “ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ គឺក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំគ្មានអ្វីល្អទេ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើល្អជានិច្ច ប៉ុន្តែរកធ្វើមិនកើតសោះ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តិការល្អដែលខ្ញុំចង់ធ្វើនោះទេ តែការអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះបែរជាខ្ញុំធ្វើវិញ ដូច្នោះ បើខ្ញុំប្រព្រឹត្តិការដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះមិនមែនខ្ញុំទេដែលធ្វើការនោះទៀត គឺជាបាបទេតើដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញ យ៉ាងនោះ

ខ្ញុំឃើញច្បាប់១នេះថា ឯខ្ញុំដែលចង់ប្រព្រឹត្តិតែសេចក្តីល្អ នោះចេះតែមានសេចក្តីអាក្រក់ ជាប់នៅនឹងខ្ញុំជានិច្ច” (រ៉ូម ៧៖១៨-២១)។ មនុស្សគ្រប់ៗរូបកើតមកក្នុងបាប រស់នៅក្នុងបាប ដោយប្រព្រឹត្តិបាប ក្រោមការដឹកនាំរបស់អំពើបាប។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “....... ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិបាប នោះជាបាវបំរើរបស់អំពើបាបនោះហើយ” (យ៉ូហាន៨៖៣៤)។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចអោយដឹងថា ពីមុនពួកគេធ្លាប់ជាបាវបំរើ/ទាសកររបស់អំពើបាប (រ៉ូម៦៖១២-២៣)។ មនុស្សត្រូវបានលក់ទៅក្នុងអំណាចរបស់បាប (រ៉ូម៧៖១៤)។ អំពើបាបគឺជាម្ចាស់លើពួកគេ។ ហេតុដូច្នោះហើយ មនុស្សបាបគ្មានអំណាចធ្វើការល្អដែលខ្លួនចង់ធ្វើ និងមិនធ្វើការអាក្រក់ដែលខ្លួនស្អប់ឡើយ។ មនុស្សមិនអាចមិនធ្វើបាបបានសោះឡើយ។ ប្រហែលជាយើងធ្លាប់គិតថា យើងអាចគ្រប់គ្រងលើខ្លួនឯងបាន។ បើយើងដឹងខ្លួន តាំងចិត្តអោយស្ងប់ ហើយព្យាយាម នោះប្រហែលជាយើងអាចឃាត់ខ្លួនឯងកុំអោយធ្វើបាបបាន។ តាមពិត យើងប្រហែលជាអាចបញ្ឈប់ខ្លួនពីការធ្វើអាក្រក់/បាប មួយចំនួនបាន ក៏ប៉ុន្តែយើងមិនអាចឈប់ធ្វើបាបបានឡើយ។ ក្នុងនាមជាទាសករ នោះមនុស្សគ្មានអំណាចមិនធ្វើតាមបាបដែលជាចៅហ្វាយនាយដ៏ពោរពេញដោយអំណាចបានឡើយ។ យើងប្រហែលជាអាចហាត់ពត់ លត់ដំចិត្ត គំនិត និងអត្តចរិតរបស់យើងអោយបានល្អប្រសើរជាងមុន ក៏ប៉ុន្តែយើងមិនអាចរំដោះចិត្ត និងគំនិតរបស់យើងចេញពីនឹមរបស់អំពើបាបបានឡើយ។ ក្នុងនាមជាទាសករ យើងត្រូវតែបំរើចៅហ្វាយរបស់យើងជារៀងរហូត ដរាបណាមានការបង់រំលោះតម្លៃខ្លួនរបស់យើង។

ជាការពិតណាស់ ដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សដំបូង នោះមនុស្សទាំងអស់ជាប់មានបាប។ យើងទាំងអស់គ្នាជាប់មានបាប ដោយសារមនុស្សដំបូង។ ការនេះស្តាប់ទៅហាក់ដូចជាអយុត្តិធម៌ណាស់។ យើងគិតថា យើងគ្មានកំហុសទេ។ ប៉ុន្តែមិនដូច្នោះឡើយ។ ដ្បិតដូចជាមនុស្សដំបូងដែរ គឺយើងទាំងអស់គ្នាមានជម្រើសក្នុងការធ្វើតាមព្រះជាម្ចាស់ ឬធ្វើតាមបាប តាមលំអានរបស់មនុស្សដំបូង។ មុនពេលដែលកាអ៊ីនធ្វើបាបដោយសម្លាប់អេបិលជាប្អូន ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដល់គាត់ថា “...... បើអ្នកប្រព្រឹត្តិមិនល្អ បាបកំពុងតែក្រាបនៅមាត់ទ្វារស្រាប់ ហើយវាប្រាថ្នាចង់បានអ្នក តែអ្នកត្រូវតែមានអំណាចលើវាវិញ” (លោកុប្បត្តិ៤៖៧)។ មនុស្សអាចឈ្នះបាបដោយដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងបានបោះបង់ចោលមាគ៌ាដ៏សុចរិត និងត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយដើរតាមចិត្តរៀងៗខ្លួន ក្រោមការដឹកនាំរបស់អំពើបាប។ មនុស្សដំបូងបានជ្រើសរើសយកផ្លូវបាបជំនួសព្រះជាម្ចាស់។ កាអ៊ីនបានជ្រើសរើសយកផ្លូវបាបជំនួសព្រះជាម្ចាស់។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងទាំងអស់គ្នាបានជ្រើសរើសយកផ្លូវបាបជំនួសព្រះជាម្ចាស់។ ការប្រឆាំង ការប៉ះបោរ ការរឹងទទឹង និងការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែល គឺជាភស្តុតាងនៃលំអានជីវិតរបស់បុគ្គលគ្រប់ៗរូប។ តួយ៉ាង មានពេលមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តរបស់ប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែល ព្រះជាម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈពួកចៅហ្វាយជាច្រើនលើក ច្រើនសារថា “នៅគ្រានោះគ្មានស្តេចណាមួយសោយរាជ្យនៅស្រុកអុីស្រាអែលទេ ម្លោះហើយមនុស្សទាំងឡាយ គេតែងតែប្រព្រឹត្តិការដែលខ្លួនគិតឃើញថាត្រឹមត្រូវ” (ចៅហ្វាយ១៧៖៦)។ មនុស្សមិនមែនគ្រាន់តែជាជនរងគ្រោះ ដោយព្រោះការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សដំបូងឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត មនុស្សបានជ្រើសរើសប្រព្រឹត្តិបាប ហើយបដិសេធន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាមនុស្សដំបូងដែរ។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គបានផ្តល់ឱកាសអោយមនុស្សត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនជ្រើសរើសផ្លូវបាប ជំនួសព្រះជាម្ចាស់ដូចជាមនុស្សដំបូងដែរ។

តាមរយៈលោកហោរ៉ាអេសាយ យើងឃើញថា “យើងទាំងអស់គ្នាបានទាសចេញដូចជាចៀម គឺយើងបានបែរចេញទៅតាមផ្លូវរៀងៗខ្លួន..... ” (អេសាយ៥៣៖៦)។ ស្នាព្រះហស្តដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក បានត្រឡប់ក្លាយជាអាក្រក់បំផុតនៅចំពោះព្រះអង្គ។ “.... គ្រប់គ្នាបានវង្វេងចេញ បានត្រឡប់ទៅជាស្មោកគ្រោកទាំងអស់ គ្មានអ្នកណាមួយដែលប្រព្រឹត្តិល្អឡើយ សូម្បីតែមួយក៏គ្មានផង” (ទំនុកតម្កើង១៤៖៣)។ “ពិតប្រាកដជាគ្មានមនុស្សសុចរិតណានៅផែនដី ដែលប្រព្រឹត្តិសុទ្ធតែល្អឥតធ្វើបាបឡើយនោះទេ” (សាស្តា៧៖២០)។ មនុស្សគ្រប់ៗរូបបានត្រឡប់ជាកខ្វក់ ស្មោគគ្រោកទាំងគំនិត និងបញ្ញាចិត្ត (ទីតុស១៖១៥)។ ចិត្តរបស់មនុស្សទៀតសោត គឺអាក្រក់ហួសក្បត់ដែលគ្មានអ្នកណាអាចស្ទង់ជម្រៅបានឡើយ (យេរេមា១៧៖៩)។ មនុស្សទាំងអស់តែងតែជំពប់ដួលក្នុងអំពើបាប (យ៉ាកុប៣៖២)។ “..... គ្មានមនុស្សណាមួយដែលមិនធ្វើបាបឡើយ” (ពង្សាវតាក្សត្រទី១ ៨៖៦៤)។ “បើសិនជាយើងថា យើងគ្មានបាបសោះ នោះឈ្មោះថាយើងបញ្ឆោតដល់ខ្លួន ...... ” (យ៉ូហានទី១ ១៖៨)។ គ្រប់ទាំងសាសន៍ នាំគ្នាក្រោកឡើង ប៉ះបោរ ធ្វើបាប ទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ២៖១-៣)។ លោកសាវ៉កប៉ុលបានសរសេរដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ ដើម្បីផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម។ គាត់បានចង្អុលអោយឃើញច្បាស់អំពីតថៈភាពរបស់មនុស្សផងទាំងឡាយថា “..... គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ គ្រប់គ្នាបានបែរចេញ ហើយត្រឡប់ជាឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិតាមសេចក្តីសប្បុរសសោះ តែម្នាក់ក៏គ្មានផង បំពង់កគេជាផ្នូរខ្មោចនៅចំហរ គេប្រើអណ្តាតគេសម្រាប់បញ្ឆោត ឯនៅបបូរមាត់គេមានសុទ្ធតែពិសពស់ហានុមាន ហើយមាត់គេមានពេញដោយសេចក្តីបណ្តាសា និងសេចក្តីជូរចត់ ជើងគេរហ័សនឹងកំចាយឈាម នៅអស់ទាំងផ្លូវរបស់គេមានសុទ្ធតែសេចក្តីវិនាស និងសេចក្តីទុក្ខលំបាក គេមិនបានស្គាល់ផ្លូវសុខសាន្តសោះ ក៏គ្មានសេចក្តីកោតខ្លាចចំពោះព្រះនៅភ្នែកគេឡើយ” (រ៉ូម៣៖១០-១៨)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចោទប្រកាន់មនុស្សគ្រប់ៗរូបថា គ្រប់គ្នាមានបាប ប្រព្រឹត្តិបាប ហើយទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់។

អំពើបាបមិនត្រឹមតែជាអ្វីដែលយើងបានប្រព្រឹត្តិទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអ្វីដែលយើងបានគិត។ អំពើបាបមិនត្រឹមតែជាអ្វីដែលយើងបានិយាយទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអ្វីដែលយើងលាក់ទុកនៅក្នុងចិត្ត។ អំពើបាបមិនត្រឹមតែជាអ្វីដែលអ្នកដ៏ទៃមើលឃើញទេ ក៏ប៉ុន្តែ វាគឺជាអ្វីដែលអ្នកដ៏ទៃមើលមិនឃើញ។ លនិងល។

ជាការពិតណាស់ អំពើបាបមានសណ្ឋានខុសៗគ្នា និងជះឥទ្ធិពលផ្សេងៗពីគ្នា។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អំពើបាបទាំងអស់ ដឹកនាំមនុស្សឆ្ពោះទៅកាន់កន្លែងតែមួយដូចគ្នា គឺសេចក្តីវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ឧទាហរណ៍ ការនិយាយដើមគេ ការស្អប់ ការមើលរឿងអាសអាភាស ការសម្លាប់មនុស្ស លនិងល ជះឥទ្ធិពលផ្សេងៗដល់អ្នកប្រព្រឹត្តិ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ទោសនៃអំពើបាបខាងលើដូចៗគ្នា។ នោះគឺជាសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ជាក់ស្តែង នៅម៉ាថាយ៥៖២១-២៨ ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទបានប្រៀបធៀបការសម្លាប់មនុស្សទៅនិងកំហឹង។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅម៉ាថាយ៥៖២៧-៣០ ព្រះអង្គបានប្រៀបធៀប សេចក្តីកំផិត ទៅនឹងការដែលគ្រាន់តែក្រឡេកឃើញស្រ្តី ហើយមានដំរេកសំរើបចង់បាន។ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ទោសនៃអំពើបាបរបស់កំហឹង ដូចគ្នាទៅនឹងទោសនៃអំពើបាបសំឡាប់មនុស្ស។ ទោសនៃអំពើបាបរបស់សេចក្តីកំផិត ដូចគ្នាទៅនឹងទោសនៃអំពើបាបរបស់ការដែលគ្រាន់តែក្រឡេកឃើញស្រ្តី ហើយមានដំរេកសំរើបចង់បាន។ មនុស្សបានបែងចែកអំពើបាបជាថ្នាក់ៗ ដោយអាស្រ័យលើផលប៉ះពាល់របស់វា។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ អំពើបាបទាំងអស់

គឺជាសត្រូវរបស់ម្ចាស់ស្ថានសួគ៌។ គ្មានអំពើបាបណាមួយ ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ គ្មានអំពើបាបណាមួយដែលសាកសមនឹងលើកលែងទោសឡើយ។

ពេលដែលមនុស្សធ្វើបាប នោះមនុស្សធ្វើបាបចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់។ យ៉ាងណាមិញ ពេលដែលលោកម៉ូសេឡើងទៅលើភ្នំស៊ីណាយ នោះប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើបាប ដោយធ្វើរូបគោមាសសម្រាប់ពួកគេថ្វាយបង្គំ (និក្ខមនំ៣២)។ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទុកថានេះគឺជាអំពើបាបទាស់ប្រឆាំងនឹងទ្រង់ (និក្ខមនំ៣២៖៣៣)។ មួយវិញទៀត ពេលដែលអាន៉ានាស និងសាភីរ៉ា ធ្វើបាបដោយកុហកដល់លោកពេត្រុសនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេមិនមែនធ្វើបាប ដោយកុហកដល់មនុស្សឡើយ គឺពួកគេធ្វើបាបដោយកុហកដល់ព្រះវិញ (កិច្ចការ៥៖១-១១)។ អំពើបាបរបស់មនុស្ស បានដាក់មនុស្សនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងនាមជាសត្រូវរបស់ព្រះដ៏ពោរពេញដោយព្រះសព្វានុភាព។

ការបដិសេធន៍ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាអំពើបាប។ មនុស្សមិនបានចុះចូល ក្រាបថ្វាយបង្គំ និងលើកសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ អោយបានសាកសមនឹងសណ្ឋានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ឡើយ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា "ផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយលំហអាកាសក៏បង្ហាញការដែលព្រះហស្តទ្រង់ធ្វើ ថ្ងៃ១ពោលប្រាប់តថ្ងៃ១ទៀត ហើយយប់១ក៏សំដែងចំណេះដល់យប់មួយទៀតផង" (ទំនុកតម្កើង១៩៖១-២)។ តាមរយៈស្នាព្រះហស្តសព្វសារពើទាំងអស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក មនុស្សអាចស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ និងឧត្តមភាពដ៏ជាទីគួរស្ញប់ស្ញែងរបស់ទ្រង់។ ធម្មជាតិដ៏អស្ចារ្យមិនមែនកើតមកដោយឯកឯងនោះទេ។ នារាត្រីមួយ មុនពេលដែលខ្ញុំបានស្គាល់ និងបានលឺអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពេលខ្ញុំសម្លឹងមើលដួងចន្ទ្រា នោះខ្ញុំអស្ចារ្យក្នុងចិត្តយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងសោភណ្ឌដ៏ស្រទន់ស្រស់ថ្លារបស់វា។ ខ្ញុំនឹកអស្ចារ្យទៅនឹងព្រះអាទិត្យ ហើយព្រះចន្ទ ដែលប្តូរវេនគ្នាបំភ្លឺថ្ងៃនិងយប់ដោយទៀងទាត់ ហាក់បីដូចជាមានអ្នកកំណត់ ព្រមទាំងគ្រប់គ្រង។ ខ្ញុំនឹកអស្ចារ្យពីរបៀបដែលភ្លៀងធ្លាក់តាមរដូវកាលមកស្រោចស្រពដំណាំ និងកសិកម្ម។ ខ្ញុំនឹកអស្ចារ្យពីវដ្តជីវិត ពីរបៀបចិញ្ចឹមជីវិតរបស់សត្វ ពីរបៀបដែលរុក្ខជាតិលូតលាស់ ពីពណ៌ដ៏ស្រស់ស្អាតហើយប្លែកៗពីគ្នារបស់ផ្កា លនិងល។ នៅយប់នោះ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ការអស្ចារ្យទាំងអស់នេះមិនមែនកើតមកដោយឯកឯង ហើយគ្មានអ្នកគ្រប់គ្រងឡើយ។ គួរណាស់មានព្រះដែលបង្កើតសព្វសារពើទាំងអស់។ ព្រះអង្គគួរណាស់ពោរពេញដោយអំណាច ព្រះចេស្តា។

ទាក់ទងទៅនឹងសំណេរតាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ រាត្រីខាងលើគឺជាពេលាដែលខ្ញុំអស់សង្ឃឹមនឹងសង្គ្រោះខ្លួនឯង តាមរយៈការធ្វើល្អ។ ខ្ញុំយល់ច្បាស់អំពីអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំមិនអាចធ្វើល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។ រំពេចនោះ ខ្ញុំជឿថា ព្រះអាទិករដែលបានបង្កើតគ្រប់សព្វសារពើទាំងអស់ដោយអស្ចារ្យដូច្នោះ ព្រះអង្គគប្បីមានអំណាចអាចជួយសង្គ្រោះខ្ញុំពីអំពើបាបបានដែរ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំតែងតែអធិស្ឋានដល់ព្រះអាទិករអង្គនោះ ដោយសូមព្រះអង្គបង្ហាញអង្គទ្រង់អោយខ្ញុំស្គាល់ និងសូមទ្រង់ជួយសង្គ្រោះខ្ញុំពីអំពើបាប។ ដ្បិតខ្ញុំគ្មានសង្ឃឹមនឹងជួយសង្គ្រោះខ្លួនឯងបានឡើយ។

គ្រប់ស្នាព្រះហស្តទាំងអស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក គឺជាភស្តុតាងអំពីព្រះវត្តមាន និងឧត្តមភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សបានបដិសេធន៍ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងឧត្តភាពរបស់ទ្រង់។ មនុស្សមិនបានទទួលស្គាល់ទ្រង់ ហើយលើកសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ឡើង អោយបានខ្ពង់ខ្ពស់សាកសមនឹងសណ្ឋានរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សបែរជាវង្វេង ហើយគោរពថ្វាយបង្គំស្នាព្រះហស្តផ្សេងៗរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជំនួសទ្រង់ដែលជាព្រះអាទិករទៅវិញ។

មនុស្សបានចោលសាច់ស្រវាឆ្អឹង។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលសុីគ្នាទៅនឹងស្ថានភាពរបស់មនុស្សបាបទាំងពួង។
តាមរយះលោកហោរាយេរេមា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងមកថា "ដ្បិតរាស្ត្រអញបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ពីយ៉ាង គឺបានទាំងបោះបង់ចោលអញ ដែលជាក្បាលទឹករស់ ហើយបានដាប់ធ្វើអាងវិញ ជាអាងប្រេះបែកដែលទុកទឹកមិនបានផង" (យេរេមា២៖១៣)។ នេះគឺជាអំពើបាប។ ដោយឡែក នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានសរសេរស្រដៀងគ្នាផងដែរថា "ពីព្រោះការអ្វីដែលអាចនឹងស្គាល់ព្រះបាន នោះបានសម្តែងមកក្នុងពួកគេហើយ ដោយព្រះទ្រង់សំដែងការនោះអោយគេឃើញជាក់ ដ្បិតអ្វីៗរបស់ទ្រង់ដែលរកមើលមិនឃើញតាំងពីកំណើតលោកីយមក ទោះទាំងព្រះចេស្តាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច និងនិស្ស័យជាព្រះរបស់ទ្រង់ នោះឃើញច្បាស់វិញ ដោយពិចារណាយល់របស់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ព្រោះកាលបានស្គាល់ព្រះ នោះគេមិនបានដំកើងទ្រង់ទុកជាព្រះទេ ក៏មិនដឹងគុណទ្រង់ដែរ គេកើតមានចិត្តឥតប្រយោជន៏វិញ ហើយចិត្តគេដែលឥតយោបល់ក៏ត្រឡប់ជាងងឹតទៅ គេអួតខ្លួនថាមានប្រាជ្ញា បានជាគេត្រឡប់ទៅជាល្ងង់ល្ងើវិញ គឺគេបំផ្លាស់សិរីល្អនៃព្រះដែលមិនចេះខូច អោយទៅជារូបមើលទៅដូចជាមនុស្សដែលតែងតែខូចវិញ ហើយដូចជាសត្វស្លាប សត្វជើង៤ និងសត្វលូនវារដែរ...... គេបានផ្លាស់សេចក្តីពិតនៃព្រះអោយទៅជាសេចក្តីភូតភរវិញ ក៏កោតខ្លាចហើយគោរពបូជាដល់របស់ដែលកើតមក ជាជាងដល់ព្រះដែលបង្កើតរបស់ទាំងនោះមក ជាព្រះដែលមានព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន" (រ៉ូម១៖១៩-២៥)។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសតិរបស់មនុស្សបានចោទប្រកាន់មនុស្សនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សគ្មានលេសដោះសារឡើយ។ មនុស្សមិនមែនគ្មានទោសកំហុសឡើយ។ មនុស្សត្រូវតែជាប់ទោស ដ្បិតមនុស្សបានសម្រេចចិត្តធ្វើបាប ហើយបដិសេធន៍ព្រះជាម្ចាស់ដោយផ្ទាល់។ ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីខាងលើ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា "គេក៏ស្គាល់សេចក្តីជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះថា អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិការយ៉ាងដូច្នោះ នោះគួរនឹងស្លាប់ហើយ ប៉ុន្តែគេមិនគ្រាន់តែប្រព្រឹត្តិយ៉ាងនោះប៉ុណ្ណោះ គឺគេចូលចិត្តយល់ព្រមនឹងអស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិដូច្នោះផងដែរ" (រ៉ូម១៖៣២)។ មនុស្សបាប រស់នៅក្នុងបាប ដូច្នោះគេត្រូវតែទទួលយកលទ្ធផលនៃអំពើបាប។

១ ខ រហើយមនុស្សបាប

លោកអេសាយបានប្រាប់អោយដឹងថា "ខ្ញុំឃើញព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គង់លើបល្ល័ង្កនៅទីខ្ពស់ ហើយបានដំកើងឡើង ឯរំភាយព្រះពស្ត្រទ្រង់សាយមកពេញក្នុងព្រះវិហារ នៅពីលើទ្រង់មានពួកសេរភីម គ្រប់គ្នាបានស្លាប៦ ក៏បាំងមុខដោយស្លាប២ បាំងជើងដោយស្លាប២ ហើយប្រើ២សំរាប់ហើរ មួយបន្លឺទៅកាន់១ថា បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ គឺព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារទ្រង់បរិសុទ្ធ...... " (អេសាយ៦៖១-៣)។ ព្រះយេហូវ៉ាបរិសុទ្ធ (វិវរណៈ៤៖៨)។ ព្រះអង្គបរិសុទ្ធខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ បានជាសូម្បីពួកសេរភីម ដែលគ្មានបាបសោះ ប្រើស្លាបដើម្បីកំបាំងការពារខ្លួនពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ មួយវិញទៀត ព្រះអង្គដ៏បរិសុទ្ធ ស្អប់អំពើបាប (ទំនុកតម្កើង ៥៖៤)។ នៅក្នុងព្រះអង្គគ្មានអំពើបាបឡើយ ហើយអំពើបាបមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត (ទំនុកតម្កើង៩២៖១៥)។ នេះមិនមែនជាដំណឹងល្អ សម្រាប់មនុស្សបាបឡើយ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ គឺជាម្ចាស់នៃនគរស្ថានសួគ៌។

បើព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតអោយមានអំពើបាបនៅចំពោះទ្រង់ នោះមនុស្សបាបមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ដូច្នោះ វរហើយមនុស្សបាប!

ស្ដេចដាវិឌយល់អំពីសេចក្ដីខាងលើ។ ស្ដេចដាវិឌបានសរសេរថា “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ តើអ្នកណានឹងនៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ទ្រង់បាន តើអ្នកណានឹងនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធនៃទ្រង់បាន គឺជាអ្នកណាដែលដើរដោយទៀងត្រង់ ហើយប្រព្រឹត្តិសេចក្ដីសុចរិត ព្រមទាំងពោលសេចក្ដីពិតពីក្នុងចិត្តផង..... ”(ទំនុកតម្កើង១៥៖១-២)។ “តើអ្នកណានឹងឡើងទៅឯភ្នំនៃព្រះយេហូវ៉ា តើអ្នកណានឹងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់បាន គឺជាអ្នកដែលមានដៃស្អាត និងចិត្តបរិសុទ្ធ.......” (ទំនុកតម្កើង២៤៖៣-៤)។ គ្មានទេ។ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលបរិសុទ្ធ និងល្អគ្រប់គ្រាន់សាកសមនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ដ្បិតគ្រប់ៗគ្នា គឺជាមនុស្សបាប។

ជាក់ស្ដែង ខណៈពេលដែលលោកហោរ៉ាអេសាយស្ថិតនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធខាងលើ គាត់បានលាន់មាត់ថា “.... វរហើយខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវវិនាសជាពិត ដ្បិតខ្ញុំជាមនុស្សមានបបូរមាត់មិនស្អាត ហើយខ្ញុំនៅកណ្ដាលបណ្ដាមនុស្សដែលមានបបូរមាត់មិនស្អាតដែរ ពីព្រោះភ្នែកខ្ញុំបានឃើញមហាក្សត្រ គឺជាព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ” (អេសាយ៦៖៥)។ លោកអេសាយបានឧទានឡើងដោយរន្ធត់ ញាប់ញ័រ តក់ស្លុត និងភ័យខ្លាចជាទីបំផុត ដ្បិតគាត់យល់ច្បាស់អំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់គាត់ ក្នុងនាមជាមនុស្សបាប។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់ដឹងថាព្រះដ៏បរិសុទ្ធមិនលើកលែងទោសអោយអំពើបាបឡើយ។ មួយទៀត បន្ទាប់ពីព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេសុីព្ទមកដល់ភ្នំសុីណាយ ព្រះអង្គបានហាមប្រាមមិនអោយប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលឡើងភ្នំនោះទេ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់មានព្រះវត្តមាននៅទីនោះ។ ព្រះដ៏បរិសុទ្ធមិនអនុញ្ញាតអោយមនុស្សបាបចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ឡើយ។ នៅឯភ្នំសុីណាយ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលប្រាប់ដល់លោកម៉ូសេថា “ត្រូវអោយឯងដាក់កំណត់គោលចារិកនៅជុំវិញអោយបណ្ដាជនគ្រប់គ្នា ដោយប្រាប់ថា ចូរប្រយត្ន័ កុំអោយឡើងទៅលើភ្នំឡើយ កុំអោយជាន់ដល់ជើងភ្នំផង ដ្បិតអ្នកណាដែលជាន់ដល់ភ្នំ នោះនឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន និងគ្មានដៃអ្នកណាពាល់ដល់អ្នកនោះឡើយ គឺអ្នកនោះនឹងត្រូវចោលនឹងថ្ម ឬបាញ់នឹងព្រួញវិញ ទោះសត្វឬមនុស្សក្ដីក៏មិនរស់ដែរ...... ” (និក្ខមនំ១៩៖១២-១៣)។ នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ មនុស្សបាបត្រូវស្លាប់ ហើយវិនាសបង់។

ព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកអំពើបាប ជាការដ៏អាក្រក់ គួរអោយស្អប់ខ្ពើម និងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតមួយ ព្រោះព្រះអង្គបរិសុទ្ធបំផុត។ ព្រះអង្គឥតខ្ចោះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកហោរ៉ាអេសាយបានប្រាប់អោយដឹងថា “ដ្បិតអញ គឺព្រះយេហូវ៉ា អញស្រឡាញ់សេចក្ដីយុត្តិធម៌ តែស្អប់ការលួចប្លន់ និងសេចក្ដីទុច្ចរិតវិញ..... ” (អេសាយ៦១៖៨)។ គ្រប់ទាំងអំពើបាបទាំងអស់មិនអាចធន់នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធបានឡើយ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ មនុស្សមានផ្នត់គំនិតបែងចែកអំពើបាបជាថ្នាក់ៗ។ ពេលខ្លះយើងគិតថាអំពើបាប “ក” ធ្ងន់ធ្ងរ និងឃោរឃៅបំផុត មិនគួរអោយលើកលែងឡើយ។ ពេលខ្លះទៀត យើងគិតថាអំពើបាប “ខ” តូចតាច សមតែលើកលែងទោសអោយ មិនគួរប្រកាន់នោះទេ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាមានអ្នកខ្លះគិតថា គេសមតែចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ព្រោះគេមិនអាក្រក់បំផុតឡើយ គេមិនដែលប្រព្រឹត្តិអំពើបាបធំៗមួយចំនួន ដូចជាសម្លាប់មនុស្សជាដើម។ ការនេះមិនពិតឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតអោយមានអំពើបាបណាមួយ និងមនុស្សបាបណាម្នាក់នៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ បើអ្នកស្ថិតនៅក្រោមបន្ទាត់ល្អឥតខ្ចោះ នោះអ្នកមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ហើយគ្រប់គ្នាស្ថិតនៅក្រោមបន្ទាត់នៃភាពល្អឥតខ្ចោះ។ គ្រប់គ្នាមិនល្អគ្រប់គ្រាន់។ ដូច្នោះ គ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បានឡើយ។

ពេលមួយ ព្រះជាម្ចាស់បានសម្លាប់លោកអាន៉្នានាស និងប្រពន្ធរបស់គាត់ ព្រោះពួកគេបានធ្វើបាបដោយកុហក (កិច្ចការ ៥៖១-១១)។ មួយវិញទៀត ពេលដែលអ័ដាម និងប្រពន្ធរបស់គាត់បានធ្វើបាប ដោយមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គបានបណ្តេញពួកគេចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ (សួនច្បារអេដែន) ថែមទាំងដាក់បណ្តាសាពួកគេ និងផែនដីទាំងមូលទៀតផង (លោកុប្បត្តិ ៣)។ ពេលដែលខ្ញុំអានរឿងទាំងពីរនេះជាលើកដំបូង នោះខ្ញុំអន់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ សម្រាប់ខ្ញុំនៅពេលនោះ អ្នកទាំងបួនខាងលើគ្មានបាបដ៏អាក្រក់ ធ្ងន់ធ្ងរ និងឃោរឃៅ សាកសមនឹងទទួលទោសទារុណបែបដូច្នោះឡើយ។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ ខ្ញុំគិតថាព្រះជាម្ចាស់ហាក់បីដូចជាគ្មានមេត្តា ករុណា និងចិត្តសន្តោសប្រោសប្រណីបន្តិចសោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គឃោរឃៅណាស់។ ព្រះអង្គគ្មានមនោសញ្ចេតនា គ្មានការយល់ឃោគឡើយ។ ធ្វើដូចម្តេចអោយព្រះដែលជាតំណាងអោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា មកពិន័យ និងដាក់ទារុណកម្មមនុស្សបែបនេះ? តាមពិត មានមនុស្សជាច្រើនបានគិតដូចខ្ញុំដែរ។ ដ្បិតផ្នត់គំនិតរបស់មនុស្សទាក់ទងទៅនឹងអំពើបាប ខុសគ្នាពីព្រះជាម្ចាស់។ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ គ្រប់ទាំងអំពើបាបទាំងអស់សុទ្ធតែអាក្រក់ និងគួរអោយស្អប់ខ្ពើមជាទីបំផុត។ ព្រះអង្គស្អប់អំពើបាបគ្រប់រូបភាពទាំងអស់យ៉ាងខ្លាំងណាស់។ លើសពីនេះទៅទៀត អំពើបាបទាំងអស់ជាការទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏បរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់។ ក្នុងនាមជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ នោះព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែជំនុំជំរះទោសរបស់មនុស្សបាប។ គ្រប់ទាំងអំពើបាបទាំងអស់ត្រូវតែជាប់ជំនុំជំរះ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សបាប គ្មាននរណាម្នាក់អាចគេចផុតពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ បើយើងមើលអំពើបាបក្នុងបរិបទព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ នោះយើងឃើញថាមនុស្សខាងលើសមនឹងស្លាប់។

- អំពើបាបត្រូវតែជំនុំជំរះ៖ បន្ទាប់ពីមនុស្សដំបូងបានធ្វើបាប ព្រះជាម្ចាស់បានជំនុំជំរះពួកគេ (លោកុប្បត្តិ៣)។ ចំណែកឯ សេចក្តីស្លាប់គឺជាការជំនុំជំរះដ៏អស់កល្បជានិច្ច សម្រាប់មនុស្សបាប។ “ដ្បិត ឈ្នួលរបស់បាប ជាសេចក្តីស្លាប់.......” (រ៉ូម៦៖២៣)។ ក្រោមនឹមរបស់អំពើបាប មនុស្សបានរស់នៅយ៉ាងវេទនាក្នុងបណ្តាសារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អាក្រក់ជាងហ្នឹងទៅទៀត លទ្ធផលរបស់អំពើបាបមិនបានបញ្ចប់ត្រឹមការស្លាប់របស់មនុស្សឡើយ។ បន្ទាប់ពីស្លាប់ នោះមនុស្សនឹងត្រូវជាប់ជំនុំជំរះអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលអ្នកនិពន្ធកណ្ឌ័ហេព្រើរបានលើកឡើងថា “...... ព្រោះបានដំរូវអោយមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់១ដង រួចសឹមជាប់សេចក្តីជំនុំជំរះ” (ហេព្រើរ៩៖២៧)។ ក្នុងន័យស្រដៀងគ្នានេះផងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា “...... យើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវឈរនៅមុខទីជំនុំជំរះរបស់ផងព្រះគ្រីស្ទ” (រ៉ូម១៤៖១០)។ “...... យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវទៅនៅមុខទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយគ្រប់គ្នាបានទទួលតាមការដែលបានធ្វើ ពីកាលនៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួន ទោះល្អឬអាក្រក់ក្តី” (កូរិនថូសទី២ ៥៖១០)។ ការស្លាប់របស់មនុស្សបាប គឺជាការចាប់ផ្តើមនៅក្នុងទុក្ខវេទនាដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ពួកគេ នៅក្រោមព្រះពិរោធន៍ និងការជំនុំជំរះបាបពីសំណាក់ព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សបាបតម្រូវអោយរស់នៅតែមួយជាតិ ហើយត្រូវជាប់ទោសនៃការជំនុំជំរះអស់កល្បជានិច្ច។

ថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ នោះអាក្រក់ និងវេទនាហួសថ្លែង។ វាមិនមែនជាថ្ងៃដែលមនុស្សបាបទន្ទឹងរង់ចាំឡើយ។ ទាក់ទងទៅនឹងថ្ងៃនោះផងដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងអោយឃើញថា “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានស្បថដោយសិរីល្អនៃយ៉ាកុបថា ពិតប្រាកដណាស់ អញនឹងមិនដែលភ្លេចអំពើរបស់គេណាមួយឡើយ

ដោយហេតុទាំងនោះ តើស្រុកមិនញាប់ញ័រទេឬអី ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សនៅក្នុងស្រុក តើមិនសោយសោកឬ អើស្រុកនេះទាំងមូលនឹងឡើងលិចដូចទន្លេធំ និងចំរើនដី ហើយស្រោចស្រព រួចស្រកទៅវិញដូចជាទន្លេនៃស្រុកអេស៊ីព្ទ ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា នៅថ្ងៃនោះអញនឹងធ្វើអោយព្រះអាទិត្យលិចទៅនៅពេលថ្ងៃត្រង់ អោយផែនដីបានទៅជាងងឹត កំពុងដែលមេឃស្រឡះផង អញនឹងធ្វើបុណ្យទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯងរាល់គ្នាទៅជាការយំសោក ហើយបទចម្រៀងរបស់ឯងរាល់គ្នាទៅជាពាក្យទំនួញវិញ អញនឹងធ្វើអោយគ្រប់ទាំងចង្កេះបានស្លៀកសំពត់ធ្មៃ ហើយគ្រប់ទាំងក្បាលបានត្រងោលផង អញនឹងធ្វើអោយមានការយំសោក ដូចជាការយំសោកនៃកូនតែមួយ ឯចុងបំផុតនៃថ្ងៃនោះនឹងត្រូវជាថ្ងៃយ៉ាងល្វីង" (អេម៉ុស៨៖៧-១០)។ "មើលថ្ងៃនៃព្រះយេហូវ៉ាកំពុងតែមកដល់ ជាថ្ងៃដ៏សហ័សដោយសេចក្តីក្រោធ និងកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីនឹងបំផ្លាញស្រុកអោយរលីង ហើយនឹងធ្វើអោយមនុស្សមានបាបសូន្យចេញ ពីព្រោះអស់ទាំងផ្កាយនៅលើមេឃ និងផ្កាយចក្រាសីនឹងលែងបញ្ចេញពន្លឺ ព្រះអាទិត្យនឹងងងឹតតាំងពីថ្ងៃរះឡើង ហើយព្រះចន្ទក៏នឹងអាប់រស្មីទៅដែរ អញនឹងធ្វើទោសដល់លោកិយ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់របស់គេ ព្រមទាំងមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តិបទអាក្រក់ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេផង អញនឹងបំបាក់សេចក្តីឆ្មើងឆ្មៃរបស់ពួកអំនួត ហើយនឹងបន្ទាបបន្ថោកឬកខ្ពស់របស់មនុស្សកាចអាក្រក់ អញនឹងធ្វើអោយកម្រមានមនុស្ស ដូចជាកម្រមានមាសសុទ្ធដែរ គឺនឹងអោយមនុស្សមួយនាក់កម្រមាន ជាជាងមាសពីស្រុកអូភារទៅទៀត ដូច្នោះអញនឹងធ្វើអោយផ្ទៃមេឃញាប់ញ័រ ហើយផែនដីនឹងត្រូវកក្រើករំពើកចេញពីកន្លែងធម្មតា គឺក្នុងគ្រានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ ហើយក្នុងថ្ងៃនៃសេចក្តីខ្ញាល់ដ៏សហ័សរបស់ទ្រង់" (អេសាយ១៣៖៩-១៣)។ ប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ កំពុងតែរំកិលឆ្ពោះទៅកាន់ថ្ងៃជំនុំជំរះទោសរបស់អំពើបាប។ ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់។ នៅថ្ងៃនោះទៀតសោត វរហើយមនុស្សបាប ដ្បិតគ្មានអំពើបាបណាមួយដែលអាចរួចចៀសផុតពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដ៏សុចរិតឡើយ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា សូម្បីតែពួកទេវតាដែលបានធ្វើបាប ក៏ព្រះជាម្ចាស់ជំនុំជំរះពួកគេ ដោយមិនលើកលែងឡើយ (ពេត្រុសទី២ ២៖៤)។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ យើងឃើញថា "…. ទ្រង់បានដាក់កំណត់ថ្ងៃដែលទ្រង់នឹងជំនុំជំរះលោកិយដោយយុត្តិធម៌…. " (កិច្ចការ១៧៖៣១)។ ដូច្នោះ មនុស្សបាបត្រូវតែប្រឈមនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយគេចមិនរួច (ហេព្រើរ៩៖២៧)។ បន្ទាប់ពីមនុស្សស្លាប់ទៅ នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានបញ្ជាក់អោយដឹងថា "…. យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវទៅនៅមុខទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រិស្ត….. " (កូរិនថូសទី២ ៥៖១០)។ "ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានសម្តែងមកពីស្ថានសួគ៌ ទាស់នឹងគ្រប់សេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស….. " (រ៉ូម១៖១៨)។ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សបាបទាំងឡាយ។ "… ទ្រង់នឹងសងដល់គ្រប់គ្នា តាមអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តិ….. ពួកអ្នកដែលទាស់ទទឹងមិនព្រមស្តាប់តាមសេចក្តីពិត គឺស្តាប់តាមតែសេចក្តីទុច្ចរិតវិញ នោះនឹងបានសេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីឃោរឃៅ ជាសេចក្តីវេទនា និងសេចក្តីលំបាក នៅលើគ្រប់ទាំងព្រលឹងមនុស្សណាដែលប្រព្រឹត្តិអាក្រក់….. " (រ៉ូម២៖៦-៩)។ មួយវិញទៀត "….. ទ្រង់នឹងយកអស់ទាំងអំពើលាក់កំបាំងដែលធ្វើនៅទីងងឹត មកដាក់នៅទីភ្លឺវិញ ហើយនឹងបើកសម្តែងអោយឃើញអស់ទាំងគំនិតក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សផង….. " (កូរិនថូសទី១ ៤៖៥)។ ព្រះអង្គនឹងជំនុំជំរះអស់ទាំងការលាក់កំបាំងរបស់មនុស្ស (រ៉ូម២៖១៦)។ ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ និងយុត្តិធម៌។ ព្រះអង្គមានទាំងអំណាច និងឯកសិទ្ធិក្នុងការជំនុំជំរះបាបលោកិយទាំងមូល។ នៅពេលនោះ "…. ព្រះទ្រង់មិនយោគយល់ខាងអ្នកណាសោះ" (រ៉ូម២៖១១)។ អំពើបាប និងមនុស្សបាប ត្រូវតែជាប់ជំនុំជំរះ។

កាលពីខាងដើម យើងបានដឹងរួចមកហើយថា "…. ឈ្នួលរបស់អំពើបាប នោះជាសេចក្តីស្លាប់…. " (រ៉ូម៦៖២៣)។ ដោយព្រោះអំពើបាប មនុស្សបានស្លាប់ ហើយដាច់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់អស់កល្បជានិច្ច។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញអោយដឹងថា ព្រះអង្គបានរៀបចំកន្លែងដ៏អស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់អារក្សសាតាំង និងពួកពលបរិវាររបស់វា ព្រមទាំងសម្រាប់មនុស្សបាបទាំងពួងផងដែរ។ វាគឺជាកន្លែងដ៏ទារុណ លំបាក វេទនាហួសនឹងពាក្យពណ៌នា អស់កល្បជានិច្ច។ ជាក់ស្តែង តាមរយៈលោកសាវ័កយ៉ូហាន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងមកថា "រួចអារក្សដែលនាំគេអោយវង្វេង បានត្រូវបោះទៅក្នុងបឹងដែលឆេះជាភ្លើង និងស្ពាន់ធ័រ ជាកន្លែងដែលសត្វនោះ និងហោរាក្លែងក្លាយនៅហើយ នោះវារាល់គ្នាត្រូវរងទុក្ខវេទនាទាំងយប់ ទាំងថ្ងៃ នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ" (វិវរណៈ២០៖១០)។ ដូចគ្នានេះដែរ "តែត្រង់ពួកខ្លាច ពួកមិនជឿ ពួកគួរខ្ពើម ពួកកាប់សំឡាប់គេ ពួកកំផិត ពួកមន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សកំភូត គេនឹងមានចំណែកនៅក្នុងបឹងដែលឆេះជាភ្លើង និងស្ពានធ័រ គឺជាសេចក្តីស្លាប់ទីពីរវិញ" (វិវរណៈ២១៖៨)។ មួយវិញទៀត "ដូចជាក្រុងសូដុំម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា ហើយអស់ទាំងទីក្រុងនៅជុំវិញដែរ ដែលគេបានប្រគល់ខ្លួនទៅប្រព្រឹត្តិសេចក្តីកំផិតដូចគ្នា ទាំងបណ្តោយទៅតាមសាច់ដ៏ទៃ ហើយទ្រង់តាំងអ្នកទាំងនោះទុកជាក្បួន អោយគេរងទុក្ខទោស ក្នុងភ្លើងដ៏ឆេះអស់កល្បជានិច្ច" (យូដាស១៖៧)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ខណៈពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រិស្តគង់នៅលើផែនដីនៅឡើយ ព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលដល់មនុស្សបាបដែលគ្មានជំនឿលើទ្រង់ថា "..... ពួកអ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវបណ្តាសាអើយ ចូរថយពីអញចេញ ទៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះអស់កល្បជានិច្ច ដែលបានរៀបចំទុកសម្រាប់អារក្ស ហើយនិងពួកទេវតារបស់វាវិញ" (ម៉ាថាយ២៥៖៤១)។ "ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នឹងមានមនុស្សជាច្រើនពីទិសខាងកើត និងទិសខាងលិច មកអង្គុយជាមួយនឹងលោកអ័ប្រាហាំ លោកអុ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប នៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ តែអស់ទាំងមនុស្សរបស់នគរនោះ នឹងត្រូវបោះចោល ទៅក្នុងសេចក្តីងងឹតខាងក្រៅវិញ នៅទីនោះនឹងមានយំ ហើយសង្កៀតធ្មេញ" (ម៉ាថាយ៨៖១១-១២)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ នៅក្នុងសាច់រឿង បុរសអ្នកមាន និងឡាសាជាអ្នកក្រ (លូកា១៦៖១៩-៣១) នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកលូកាបានសម្តែងអោយឃើញថា "...... ឯអ្នកមាននោះក៏ស្លាប់ទៅដែរ ហើយគេនាំយកទៅកប់ គាត់រងទុក្ខវេទនានៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់........ " (លូកា១៦៖២២-២៣)។

អនាគតរបស់មនុស្សបាប គឺជាសេចក្តីស្លាប់ និងសេចក្តីវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ មនុស្សបាបនឹងត្រូវរងទុក្ខវេទនាអស់កល្បជានិច្ច ជាមួយអារក្សសាតាំង និងពួកពលបរិវាររបស់វា នៅឯបឹងដែលឆេះជាភ្លើង និងស្ពានធ័រ។ នេះមិនមែនជាដំណឹងល្អឡើយ។ នេះមិនមែនជាទីកន្លែងដែលបុគ្គលគ្រប់ៗរូបប៉ងប្រាថ្នាទេ។ អាក្រក់ជាងហ្នឹងទៅទៀត មនុស្សគ្មានសមត្ថភាព ដើម្បីជួយសង្គ្រោះខ្លួនឯងអោយចេញផុតពីវិនាសកម្មដ៏ជូរចត់អស់កល្បបំផុតមួយនេះឡើយ។ វរហើយមនុស្សបាប!

១ គ សំណាង់លើដីខ្សាច់

គ្រាប់ពូជនៃអំពើបាប ដែលបានដុះនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សដំបូង បានបន្តដុះដាល ចាក់ពន្លក ចាក់ឫស និងបង្កើតផលផ្លែនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សគ្រប់ៗរូបយ៉ាងអនេកអនន្ត។ ការនេះមិនល្អទេ។ ដោយឡែក បើទោះបីជាយើងមិនយល់ច្បាស់អំពីអំពើបាប និងទោសនៃអំពើបាបយ៉ាងណាក្តី ក៏ប៉ុន្តែយើងដឹងថាអំពើបាបមិនល្អ ហើយយើងគប្បីត្រូវឈប់ប្រព្រឹត្តិបាប ដោយបែរមកធ្វើការល្អវិញ ដើម្បីចូលទៅស្ថានសួគ៌។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ មនុស្សបានព្យាយាមគ្រប់យ៉ាង ដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង ដើម្បីរំដោះខ្លួនឯងចេញពីខ្នោះច្រវ៉ាក់នៃអំពើបាប និងដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។

គ្រាមួយ មានបុរសអ្នកមានម្នាក់មកឯព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានសួរព្រះអង្គថា "...... លោកគ្រូល្អអើយ តើត្រូវអោយខ្ញុំធ្វើការល្អអ្វី អោយបានជីវិតរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច" (ម៉ាថាយ១៩៖១៦)។ ជាការពិតណាស់ សំនួររបស់បុរសអ្នកមានខាងលើ បានឆ្លុះបញ្ចាំងពីផ្នត់គំនិតរបស់គាត់។ ដូចជាមនុស្សជាច្រើនផងដែរ បុរសនោះជឿថា អំពើល្អគឺជាយានដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្ប។ អំពើល្អ គឺជាផ្លូវចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌។ បុរសខាងលើ មិនត្រឹមតែជឿយ៉ាងដូច្នោះឡើយ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់ព្យាយាមរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ ដោយសុចរិត ក្នុងគោលបំណងឈោងចាប់យកជីវិតដ៏អស់កល្បនៅឯ នគរស្ថានសួគ៌។ គាត់បានគោរព ប្រណិប័តន៍ និងធ្វើតាម ច្បាប់សាសនា ព្រមទាំងទំនៀមទំលាប់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ដើម្បីក្លាយជាមនុស្សដ៏សុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ការនេះបានឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញយ៉ាងច្បាស់ ក្នុងកិច្ចសន្ទនារបស់គាត់ ជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ "ទ្រង់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា .... បើអ្នកចង់ចូលទៅក្នុងជីវិត ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានចុះ គាត់ទូលសួរថា តើបញ្ញត្តិណាខ្លះ នោះព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា កុំអោយសម្លាប់មនុស្សអោយសោះ កុំអោយផិតគ្នាអោយសោះ កុំអោយធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែងក្លាយអោយសោះ ចូរគោរពប្រតិបត្តិឪពុកម្តាយ ហើយចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង មនុស្សកំឡោះនោះក៏ទូលទ្រង់ថា ខ្ញុំបានកាន់តាមគ្រប់សេចក្តីទាំងនោះ តាំងពីក្មេងមកហើយ តើនៅខ្វះអ្វីទៀត" (ម៉ាថាយ១៩៖១៧-២០)។

បុរសអ្នកមានខាងលើ គឺជាមនុស្សល្អ។ គាត់បានប្រព្រឹត្តិតាមច្បាប់សាសនាដោយខ្ជាប់ខ្ជួន។ បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយចប់ភ្លាមនោះ "ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ទតទៅគាត់ ដោយស្រឡាញ់..... " (ម៉ាកុស១០៖២១)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី បុរសអ្នកមានដ៏ល្អខាងលើមិនទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្ប នៅឯនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ដ្បិតបើផ្អែកតាមការកត់ត្រារបស់លោកសាវ័កម៉ាថាយ ទាក់ទងទៅនឹងបុរសអ្នកមានខាងលើ បន្តមកទៀត "....... នោះទ្រង់មានបន្ទូលថា បើអ្នកចង់បានជាគ្រប់លក្ខណ៍ ចូរអ្នកទៅលក់របស់ទ្រព្យខ្លួន ហើយចែកដល់ពួកអ្នកក្រីក្រទៅ នោះអ្នកនឹងបានទ្រព្យសម្បត្តិនៅឯស្ថានសួគ៌វិញ រួចអោយមកតាមខ្ញុំចុះ កាលមនុស្សកំឡោះបានលឺព្រះបន្ទូលនោះហើយ នោះក៏ចេញទៅទាំងព្រួយចិត្ត ព្រោះមានទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន" (ម៉ាថាយ១៩៖២១-២២)។

បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អំពើល្អរបស់បុរសខាងលើ មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ បើផ្អែកលើសំណេររបស់លោកលូកា យើងដឹងថា "កាលព្រះយេស៊ូវបានលឺដូច្នោះ នោះក៏មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា អ្នកនៅខ្វះសេចក្តីមួយទៀត..... " (លូកា ១៨៖២២)។ នៅត្រង់នេះទៀតសោត ចំណុចសំខាន់នៃសាច់រឿងខាងលើ មិនមែនការធ្វើទានជាស្ពានចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិជាទានមិនអាចជាយាននាំមនុស្សឈានទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះបានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ គ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនស្ថិតលើការលក់របស់ទ្រព្យខ្លួន ហើយចែកដល់ពួកអ្នកក្រីក្រទៅឡើយ ក៏ប៉ុន្តែវាស្ថិតលើការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

មួយវិញទៀត សាច់រឿងខាងលើបានឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញថា ទ្រព្យសម្បត្តិមិនមែនជាផ្លូវចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រព្យសម្បត្តិគឺជារនាំងរវាងបុរសអ្នកមាន និងនគរស្ថានសួគ៌។ ជាការពិតណាស់ តាមរយៈសំបកខាងក្រៅបុរសម្នាក់នោះ គឺជាមនុស្សល្អ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ក្នុងចិត្តរបស់គាត់មិនប្រាកដថាល្អ ដូចខាងក្រៅឡើយ។ គាត់លោភលន់។ គាត់ស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិ ជាងស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជាជាងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បុរសខាងលើដើរតាមទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាចៅ ហ្វាយ។ គាត់ស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិជាងនគរស្ថានសួគ៌។ ទ្រព្យសម្បត្តិ បានក្លាយជាផ្លែឈើដ៏ជាទីគាប់ដល់ភ្នែក និងល្អមគួរនឹងចង់បានសម្រាប់បុរសម្នាក់នោះ។ ជាលទ្ធផល ជាងជាងបោះបង់ចោលទ្រព្យសម្បត្តិ ដើម្បីបាននគរស្ថានសួគ៌ បុរសខាងលើបានបោះបង់ចោលនគរស្ថានសួគ៌ ដើម្បីបានទ្រព្យសម្បត្តិ។ មេរៀនដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងសាច់រឿងខាងលើ

គឺបើទោះបីជាសកម្មភាពខាងក្រៅរបស់មនុស្សមើលទៅហាក់បីដូចជាល្អប្រសើរយ៉ាងណាក្តី
ក៏ប៉ុន្តែចិត្តមនុស្សពោរពេញដោយអំពើបាប ការលោភលន់ អាត្មានិយម ច្រណែន ប្រចណ្ឌ ឈ្នានីស គេងប្រវញ្ច័ លនិងល។
មនុស្សមិនល្អគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងឡើយ។

ដូច្នោះ តើការមានទ្រព្យសម្បត្តិខុសឬ? ទេ! មិនខុសទេ។ ស្តេចដាវិឌបានលើកឡើងថា "ទ្រព្យសម្បត្តិ
និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះក៏មកអំពីទ្រង់ ហើយគឺទ្រង់ដែលគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់ នៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់មានទាំងព្រះចេស្តា និងឥទ្ធិឫទ្ធិ
ហើយទ្រង់មានអំណាចនឹងលើកជាធំ ហើយប្រោសអោយមានកំឡាំងដល់មនុស្សទាំងអស់" (១របាក្សត្រ២៩៖១២)។
ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺជាព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលបុគ្គលគ្រប់ៗរូបគប្បីមានចិត្តអរព្រះគុណ និងប្រើវាសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។
ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរព្រះដល់ស្តេចសាឡូម៉ូន ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏លើសលប់ (១ពង្សាវតារក្សត្រ៣៖១១-១៣)។
ជាលទ្ធផល ស្តេចសាឡូម៉ូនមានព្រះរាជទ្រព្យ និងប្រាជ្ញាលើសជាងអស់ទាំងស្តេចនៅផែនដី (២របាក្សត្រ៩៖២២)។
ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ទ្រព្យសម្បត្តិគឺជាព្រះពរដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាទីពឹងអាងរបស់មនុស្សទេ។ ព្រះជាម្ចាស់
គឺជាទីពឹងអាងដ៏មាំមួន និងដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលព្រមានអ្នកស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់ទ្រង់អំពីទ្រព្យសម្បត្តិ។
ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថាអ្នកមានមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បាននោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ
ដំណើររឿងរបស់បុរសខាងលើគឺជាឧទាហរណ៍ដ៏ជាក់ស្តែងថា ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺជារនាំងរវាងមនុស្ស និងនគរព្រះ។
ទ្រព្យសម្បត្តិអាចក្លាយជាគ្រោះថ្នាក់ សម្រាប់ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់មនុស្ស។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា ".....
ពួកអ្នកដែលជាប់ចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ នោះនឹងចូលទៅក្នុងនគរព្រះដោយពិបាកណាស់ បើសត្វអូដ្ឋចូលតាមប្រហោងម្ជុល
នោះងាយជាជាងមនុស្សអ្នកមានចូលទៅក្នុងនគរព្រះវិញ" (ម៉ាកុស១០៖២៤-២៥)។
"ចូរលក់របស់ដែលអ្នករាល់គ្នាមានទាំងប៉ុន្មាន ហើយចែកអោយទៅជាទានចុះ ចូរធ្វើថង់ដែលមិនចេះចាស់សំរាប់ខ្លួន
ជាទ្រព្យដែលមិនចេះអស់ នៅឯស្ថានសួគ៌វិញ ដែលជាស្ថានគ្មានចោរចូលទៅជិតឡើយ ហើយកន្លាតក៏មិនកាត់បំផ្លាញដែរ"
(លូកា ១២៖៣៣)។ "... ចូរប្រយត្ន័ចៀសពីសេចក្តីលោភចេញ ដ្បិតជីវិតនៃមនុស្សមិនស្រេចនឹងបានទ្រព្យសម្បត្តិជាបរិបូរទេ"
(លូកា ១២៖១៥)។ "គ្មានអ្នកណាអាចនឹងបំរើចៅ ហ្វាយពីរនាក់បានទេ ដ្បិតអ្នកនោះនឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់មួយ
ឬស្មោះត្រង់នឹងមួយ ហើយមើលងាយមួយ អ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងគោរពដល់ព្រះ និងទ្រព្យសម្បត្តិផងបានទេ" (ម៉ាថាយ
៦៖២៤)។ "ដូច្នោះ អស់អ្នកណាក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ដែលមិនលះអាល័យពីរបស់ទ្រព្យខ្លួនទាំងអស់
នោះធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានទេ" (លូកា ១៤៖៣៣)។
ទ្រព្យសម្បត្តិមិនមែនជាទីពឹងអាងរបស់មនុស្សសម្រាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ។ បុរសខាងលើ គឺជាគម្រូជាក់ស្តែង។
គាត់មិនអាចគ្រងនគរស្ថានសួគ៌ជាមរតកឡើយ ដរាបណាគាត់នៅតែក្រសោបអោបទ្រព្យសម្បត្តិជាប់
ដោយមិនព្រមដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ដោយឡែក មនុស្សជាច្រើនក៏ដូចជាបុរសអ្នកមានខាងលើផងដែរ។ យើងជឿថានគរស្ថានសួគ៌មានពិត។
យើងពឹងផ្អែកលើអំពើល្អ ដែលយើងខិតខំធ្វើដោយខ្លួនឯង ដើម្បីជាយានឈានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។ តួយ៉ាង
យើងខ្នះខ្នែងធ្វើការល្អ ធ្វើទាន សាងសង់សមិទ្ធិផលផ្សេងៗ ជួយសង្គម គោរពអ្នកមានគុណ
កាន់តាមច្បាស់សាសនានិងច្បាស់រដ្ឋ ហាត់ពត់លត់ដំចិត្ត គំនិត កុំអោយល្អក់កករ និងសៅហ្មង លនិងល។ ជាការពិតណាស់
ការទាំងអស់នេះល្អប្រពៃ និងជួយតម្កើងតម្លៃរបស់យើង។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
អំពើល្អមិនអាចជួយសង្គ្រោះមនុស្សបានឡើយ។

តាមរយៈលោកហោរ៉ាអេសាយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងអោយឃើញថា
"ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ

ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ដែរ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាស្វិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់" (អេសាយ៦៤៖៦)។ តើព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើល្អឬ? ទេ! មិនមែនទេ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើល្អ។ ដ្បិត ព្រះអង្គបានបង្កើតមនុស្សដោយល្អ ដើម្បីអោយពួកគេបានធ្វើការល្អ។ ជាក់ស្តែង លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា "..... យើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូវ សំរាប់ការល្អដែលព្រះបានរៀបចំទុកអោយយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាម" (អេភេសូរ២៖១០)។ ក៏ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមកដោយល្អឥតខ្ចោះ បានត្រឡប់ជាមានបាប ហើយដាច់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សបានត្រឡប់ដូចជាដើមឈើដ៏អាក្រក់ ដែលមិនអាចផ្តល់ផលផ្លែដ៏ល្អ ដើម្បីជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ដ្បិត មនុស្សអាចផ្តល់ផលផ្លែល្អជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ លុះត្រណាគេនៅជាប់នឹងទ្រង់។ រីឯលទ្ធផលរបស់ដើមឈើអាក្រក់ គឺការកាប់រំលំចោលក្នុងភ្លើង (យ៉ូហាន១៥៖១-៨, ម៉ាថាយ៣៖១០)។ បើអំពើល្អរបស់មនុស្សប្រៀបបានដូចជាអាវកខ្វក់ នោះគ្មានប្រយោជន៍ឡើយសម្រាប់មនុស្សក្នុងការពឹងផ្អែកលើអំពើល្អ ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។

មនុស្សបាបខិតខំខ្នះខ្នែងដោយខ្លួនឯង ដើម្បីដោះស្រាយ និងលុបលាងជំរះអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ យើងរំពឹងថាស្ថានសួគ៌នឹងបើកទ្វារទទួលយើង ពេលដែលយល់ដល់អំពើល្អរបស់យើង។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា "ដ្បិតទោះបើឯងលាងខ្លួនដោយក្បុង ហើយប្រើសាប៊ូជាច្រើនក៏ដោយ គង់តែព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា អំពើទុច្ចរិតរបស់ឯង នៅមានកត់ជាប់ចំពោះអញនៅឡើយដែរ" (យេរេមា២៖២២)។ អំពើល្អមិនអាចលាងសំអាតអំពើបាបបានឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត គ្មានអ្វីមួយអាចលាងជំរះអំពើបាបបានឡើយ។

មនុស្សគ្មានសមត្ថភាពនឹងជួយសង្គ្រោះខ្លួនឯងពីច្រវ៉ាក់នៃអំពើបាបឡើយ។ គ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ដែលមនុស្សបានរៀបចំ និងបន្ទុបបណ្តាក់ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ប្រៀបបានដូចជាខ្សែព្យួរដ៏ផុយរលួយ មិនអាចយិតយោងបន្តោងគេបានឡើយ។ ជាជាងដឹកនាំមនុស្សទៅដល់គោលដៅនោះ ផ្លូវទាំងនោះនឹងដឹកនាំពួកគេឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ មនុស្សគ្មានសង្ឃឹមនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ការខិតខំរបស់មនុស្ស ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ មិនខុសអីអំពីការសាងសង់ផ្ទះនៅលើដីខ្សាច់ឡើយ។ លុះដល់ពេលមានខ្យល់បក់ ទឹកភ្លៀង និងទឹកជំនន់មកដល់ នោះផ្ទះនឹងដួលរលំជាក់ជាមិនខាន។ មនុស្សត្រូវការជំនួយ។

១ ឃ ផ្លូវដ៏ពិត មកពីព្រះ

នៅលើលោកិយ មានសាសនាជាច្រើនបានបង្រៀនផ្សេងៗគ្នាទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ បើផ្អែកលើសេចក្តីបង្រៀនរបស់សាសនានីមួយៗ នោះមនុស្សអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បានតាមរបៀបផ្សេងៗពីគ្នា។ យើងគិតថា បើទោះបីជាសាសនាបានបង្រៀនតាមរបៀបផ្សេងៗគ្នាយ៉ាងណាក្តី ក៏ប៉ុន្តែគោលដៅរបស់សាសនានីមួយៗមិនខុសគ្នាឡើយ ពោលគឺដើម្បីជួយមនុស្ស។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានអះអាងដោយផ្ទាល់ថា ផ្លូវដើម្បីជួយសង្គ្រោះមនុស្សមិនមែនមកពីមនុស្សទេ។ ផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សមកពីព្រះជាម្ចាស់។ ចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ ព្រះជាម្ចាស់មានគម្រោងផែនការណ៍សង្គ្រោះមនុស្សមកឯទ្រង់វិញ។ ការសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ

គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈរបៀបរបស់ទ្រង់។ ដោយឡែក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

ព្រះជាម្ចាស់មានគម្រោងផែនការណ៍សង្គ្រោះមនុស្សតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងាតែមួយគត់របស់ទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលអះអាងដោយផ្ទាល់ថា "..... ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមកតាមខ្ញុំនោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ" (យ៉ូហាន១៤៖៦)។ ការនេះសុីគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ចំពោះបុរសអ្នកមានខាងលើដែរ (ម៉ាថាយ ១៩៖១៦-២២)។ ថ្វីដ្បិតបើមនុស្សបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាប ក៏ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនបានបោះបង់ចោលមនុស្ស ដោយទុកអោយគេរកផ្លូវដោយខ្លួនឯង ដើម្បីលាងជំរះអំពើបាប និងត្រឡប់ចូលនគរស្ថានសួគ៌វិញឡើយ។ មនុស្សមិនអាចសម្រេចការនេះដោយខ្លួនឯងបានឡើយ។ មនុស្សទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីអំពើបាប និងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ល្មីកណាពួកគេដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បើមិនដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មនុស្សគ្មានសង្ឃឹមនឹងរួចផុតពីចំណងបាប និងទោសនៃអំពើបាបឡើយ។

ដោយឡែក នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនលើភ្នំរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ម៉ាថាយ៥-៧) ព្រះអង្គបានញែកចេញពីភាពខុសគ្នារវាងរបៀបដែលបណ្តាជនកំពុងតែរស់នៅ និងរបៀបរស់នៅដែលព្រះទាមទារ។ មួយវិញទៀត បើយើងពិនិត្យអោយជាក់ច្បាស់ទៅរបៀបដែលបណ្តាជនកំពុងតែរស់នៅ ផ្តោតទៅលើការប្រព្រឹត្តិ និងសកម្មភាពខាងក្រៅ។ តួយ៉ាងដូចជា ការសំឡាប់មនុស្ស ការកំផិត និងការលែងលះ លនិងល។ ចំណែកឯរបៀបរស់នៅដែលព្រះទាមទារផ្តោតជាសំខាន់លើចិត្ត ដែលនៅខាងក្នុង ដែលមនុស្សមើលមិនឃើញ។ ដូចជា ការស្អប់ និងមានដំរេកចង់បាន ជាដើម។

ចិត្តគឺជាប្រភពនៃអំពើបាប។ បើចង់លាងជំរះអំពើបាប ល្មីកណាយើងលាងជំរះចិត្តបាបយើងជាមុនសិន។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានលើកឡើងថា "ដ្បិតនៅពីខាងក្នុង ពីក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស មានចេញអស់ទាំងគំនិតអាក្រក់ទាំងនេះ គឺសេចក្តីកំផិត សហាស្មន់ កាប់សំឡាប់គេ លួចប្លន់ លោភោ ខិលខូច ឧបាយកល អាសអាភាស ភ្នែកអាក្រក់ ជេរប្រមាថ ឆ្មើងឆ្មៃ និងសេចក្តីចំកួត គឺសេចក្តីទាំងនេះហើយ ដែលចេញពីខាងក្នុងមក ហើយធ្វើអោយមនុស្សស្មោកគ្រោកវិញ" (ម៉ាកុស៧៖២១-២៣)។ "តែឯសេចក្តីដែលចេញពីមាត់មក នោះមកអំពីចិត្តវិញ គឺសេចក្តីទាំងនោះហើយ ដោយធ្វើអោយមនុស្សស្មោកគ្រោក....... " (ម៉ាថាយ១៥៖១៨-២០)។ ដោយឡែក មនុស្សមិនអាចលុបលាងជំរះអំពើបាបក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ដោយការប្រព្រឹត្តិខាងក្រៅឡើយ។ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី ដើរតាមគន្លងខុសដោយធ្វើយ៉ាងដូច្នោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលចំពោះពួកគេថា "អ្នករាល់គ្នាក៏បែបដូច្នោះដែរ ខាងក្រៅមើលទៅដូចជាសុចរិតដល់មនុស្សលោកមែន តែខាងក្នុងមានសុទ្ធតែសេចក្តីកំពុត និងសេចក្តីទទឹងច្បាប់ទទេ" (ម៉ាថាយ២៣៖២៨)។ "វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នា ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិសុី ជាមនុស្សកំពុតអើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាដូចជាម៉ុងខ្មោចដែលលាបស ឯខាងក្រៅល្អមើលពិតមែន តែខាងក្នុងមានពេញដោយឆ្អឹងខ្មោច និងសេចក្តីស្មោកគ្រោកគ្រប់មុខវិញ" (ម៉ាថាយ២៣៖២៧)។ អំពើល្អរបស់មនុស្សគ្មានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងការជួយសង្គ្រោះចិត្តបាប ដែលខូចបាត់របស់ពួកគេបានឡើយ។ ចិត្តបាបជំរុញអោយមនុស្សស្លាប់ និងវិនាសបាត់បង់អស់កល្បជានិច្ច។

ដំណឹងល្អ គឺព្រះជាម្ចាស់សន្យាថានឹងប្រទានចិត្តថ្មី ដែលគ្មានបាប និងគ្មានសៅហ្មងដល់មនុស្ស។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកហោរាអេសេគាលបានសម្តែងអោយដឹងថា "អញនឹងអោយឯងមានចិត្តថ្មី ហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងឯងដែរ អញនឹងដកចិត្តរឹងរូសដូចថ្មពីរូបសាច់ឯងចេញ រួចនឹងអោយមានចិត្តជាសាច់វិញ អញនឹងដាក់វិញ្ញាណអញនៅក្នុងឯងរាល់គ្នា ហើយបណ្តាលអោយឯងរាល់គ្នាដើរតាមក្រឹត្យក្រម ហើយនឹងរក្សាបញ្ញត្តិរបស់អញ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តិតាមផង

នោះឯងរាល់គ្នានឹងនៅអាស្រ័យក្នុងស្រុកដែលអញបានអោយដល់ពួកឰយុកោឯង ឯងរាល់គ្នានឹងធ្វើជារាស្ត្រអញ ហើយអញនឹងបានជាព្រះដល់ឯង អញនឹងជួយសង្គ្រោះឯងរាល់គ្នាអោយរួចពីអស់ទាំងសេចក្តីសៅហ្មងរបស់ឯង..... ” (អេសេគាល៣៦៖២៦-២៩)។ ព្រះបន្ទូលសន្យាដ៏អស្ចារ្យបំផុតនេះ បានសម្រេចនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូចដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានធ្វើជាបន្ទាល់ថា “ពីព្រោះ ឯការដែលក្រិត្យវិន័យធ្វើមិនកើតដោយមានសេចក្តីកំសោយ ព្រោះសាច់ឈាម នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើវិញ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមក មានរូបអង្គ បែបដូចជាសាច់ឈាមដែលតែងតែមានបាប ហើយដោយព្រោះអំពើបាប ក៏កាត់ទោសអំពើបាបនៅក្នុងសាច់ឈាម ដើម្បីអោយសេចក្តីដែលក្រិត្យវិន័យបង្គាប់មក បានសម្រេចក្នុងខ្លួនយើងរាល់គ្នា ដែលមិនដើរតាមសាច់ឈាម គឺដើរតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ” (រ៉ូម៨៖៣-៤)។ សម្រាប់អ្នកដែលជាប់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគេមានចិត្តថ្មី ជាចិត្តដែលបរិសុទ្ធ ហើយគ្មានបាបសោះ។

នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនលើកំពូលភ្នំ ការទាមទាររបស់ព្រះ គឺជាអ្វីដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចបានដោយខ្លួនឯង។ ដោយឡែក ការដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចបាន នោះព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចសម្រាប់មនុស្ស។

- កូនចៀមនៃព្រះ អំពើបាបគឺជាបញ្ហារបស់មនុស្ស។ តាមរយៈលោកហោរាអេសាយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានលើកឡើងថា “មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនលឺនោះដែរ គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នាដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនអោយឯងឃើញ ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ទេ” (អេសាយ៥៩៖១-២)។ អំពើបាប គឺជារនាំងរបស់មនុស្ស និងព្រះជាម្ចាស់។ អំពើបាប គឺជាឧបសគ្គដែលមនុស្សមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បាន។ អំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ និងអាក្រក់ជាងការគិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាឆ្ងាយណាស់។ មនុស្សព្យាយាមពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាបាប ក៏ប៉ុន្តែតាមរយៈសេចក្តីរៀបរាប់ខាងលើ យើងឃើញថា មនុស្សគ្មានអំណាចលុបលាងជំរះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងឡើយ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់ សម្រាប់មនុស្ស ប្រយោជន៍អោយមនុស្សបានស្អាតពីអំពើបាប និងបានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។ កិច្ចការដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចបានសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ នោះព្រះជាម្ចាស់មានវិធីសម្រេចសម្រាប់គេ គឺតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

គ្រាមួយ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទកំពុងតែធ្វើពីធីជ្រមុជទឹកដល់បណ្តាជន។ ពេលដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ឃើញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលទ្រង់កំពុងតែយាងមកឯគាត់នោះ លោកយ៉ូហានបានពោលថា “នុ៎ះន៍ កូនចៀមនៃព្រះ ដែលដោះបាបមនុស្សលោក” (យ៉ូហាន១៖២៩)។ លោកយ៉ូហានបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រមទាំងបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដំណោះស្រាយសម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ព្រះអង្គនឹងជួយសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់អោយរួចពីចំណងបាប (ម៉ាថាយ១៖២១)។ ដំណោះស្រាយអំពើបាប និងផ្លូវចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ ដែលមនុស្សខិតខំខ្វែងខ្វែងស្វែងរក និងទន្ទឹងរង់ចាំបានមកដល់ពួកគេហើយ ពោលគឺតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នេះគឺជាដំណឹងល្អ សម្រាប់មនុស្សបាប។ នេះគឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់ សម្រាប់មនុស្សបាប។

ជាបន្ទាប់ ចូរយើងត្រឡប់ទៅកាន់អតីតកាលមួយភ្លែត។ គ្រាមួយ ពួកអុីស្រាអែលស្ថិតនៅក្រោមនឹមទាសភាពរបស់សាសន៍អេសុីព្ទ។ ពេលនោះ ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលចេញពីនឹមទាសភាពដ៏ឃោរឃៅនោះ តាមរយៈគ្រោះកាចទាំង១០

ប្រកបដោយអំណាចព្រះចេស្តា (និក្ខមនំ ៧៖១៤-១២)។ ដោយឡែក ចំពោះគ្រោះកាចចុងក្រោយ ព្រះជាម្ចាស់បានវាយប្រហារកូនច្បងរបស់ជនជាតិអេសុីព្ទ ចាប់តាំងពីបុត្រច្បងរបស់ស្តេចផារ៉ោន ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ករាជ្យ រហូតដល់កូនច្បងរបស់អ្នកទោសនៅក្នុងគុក ព្រមទាំងកូនច្បងទាំងអស់នៃសត្វផង (និក្ខមនំ ១២៖២៩-៣៦)។ ចំណែកឯពួកសាសន៍អុីស្រាអែលវិញ ពួកគេបានចៀសផុតពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏អាក្រក់មួយនេះ។ គួររំលឹកផងដែរថា នៅយប់នោះ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់អោយពួកអុីស្រាអែល យកឈាមកូនចៀមលាបនៅក្របទ្វារទាំងសងខាង ហើយលើធ្នឹមទ្វារផ្ទះរបស់ពួកគេផង (និក្ខមនំ ១២៖៧)។ ការនេះសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា "ដ្បិតនៅយប់នោះ អញនឹងដើរកាត់ស្រុកអេសុីព្ទ ហើយនឹងវាយអស់ទាំងកូនច្បងនៅក្នុងស្រុកចាប់តាំងពីមនុស្សដល់សត្វ ព្រមទាំងធ្វើទោសដល់អស់ទាំងព្រះនៃស្រុកអេសុីព្ទផង គឺអញនេះជាព្រះយេហូវ៉ា ឈាមនោះនឹងបានជាទីសំគាល់សំរាប់ឯងរាល់គ្នានៅផ្ទះណាដែលឯងរាល់គ្នាអាស្រ័យនៅ កាលផ្ទះណាអញឃើញឈាមនោះអញនឹងរំលងផុតពីឯងរាល់គ្នាទៅ ហើយនឹងគ្មានសេចក្តីវេទនាណាបំផ្លាញឯងរាល់គ្នា ក្នុងវេលាដែលអញវាយស្រុកអេសុីព្ទនោះឡើយ" (និក្ខមនំ ១២៖១២-១៣)។ ប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែល បានរួចផុតពីព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះពួកគេជឿ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រាកដណាស់! នៅយប់នោះ ព្រះជាម្ចាស់បានរំលងផុត ពួកអុីស្រាអែល ព្រោះព្រះអង្គទតឃើញឈាមរបស់កូនចៀមជាទីសំគាល់។ នៅពីក្រោយឈាមរបស់កូនចៀម នោះប្រជារាស្ត្រ អុីស្រាអែលមានសុវត្ថិភាព។ កូនចៀមបានស្លាប់ ហើយឈាមរបស់កូនចៀមត្រូវបានគេយកមកលាបនៅក្របទ្វារទាំងសងខាង និងលើធ្នឹមទ្វារផង។ ជាលទ្ធផល ពួកសាសន៍អុីស្រាអែលទាំងឡាយណាដែលមានឈាមរបស់កូនចៀមជាទីសំគាល់ នោះមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។

ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា ឈាមរបស់សត្វកូនចៀមនៅយប់នោះ មានអំណាចអាចសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែល ពីព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ នៅក្នុងឈាមរបស់សត្វចៀមគ្មានអំណាចឡើយ។ ឈាមសត្វមិនអាចរំដោះមនុស្សចេញពីអំពើបាបបានទេ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរបានលើកឡើងថា "ដ្បិតឈាមគោឈ្មោល និងពពែឈ្មោល នោះពុំអាចនឹងដោះបាបបានឡើយ" (ហេព្រើរ ១០៖៤)។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកអុីស្រាលនៅយប់គ្រោះកាចទី១០ គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់ ខណៈពេលដែលពួកគេមានជឿ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

ដោយឡែក ពេលដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ប្រៀបធៀបព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៅនឹងកូនចៀមនៃព្រះ នោះមានចំណុចពីរដែលយើងត្រូវដឹង។ ទីមួយ ក្នុងនាមជាកូនចៀមនៃព្រះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគត។ ទីពីរ អស់អ្នកណាដែលគ្របបាំងដោយ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគតប្រយោជន៍អោយអស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់មានជីវិត។

- ពែងដ៏ល្វីងជូរចត់៖ វិថីទៅកាន់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់មនុស្សបាប ចាប់ផ្តើមចេញពីការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពន្លកជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់មនុស្សបាប ដុះលើការសុគតរបស់ព្រះអាទិកររបស់ពួកគេ។ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគត។ នេះគឺជាផ្លូវតែមួយគត់។ នេះគឺជាពែងដ៏ល្វីងជូរចត់ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែទទួល។ បើមិនដូច្នោះទេ មនុស្សគ្មានផ្លូវទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះជាដាច់ខាត។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ថា "ហើយដែលលោកម៉ូសេបានលើកសត្វពស់ឡើងនៅទីរហោស្ថានជាយ៉ាងណា នោះកូនមនុស្សនឹងត្រូវគេលើកលោកឡើងជាយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលជឿដល់កូនមនុស្សនោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺអោយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ" (យ៉ូហាន៣៖១៤-១៥)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជ្រាបច្បាស់ពីការលះបង់របស់ព្រះអង្គ ផ្លូវដែលព្រះអង្គត្រូវដើរ ពែងដែលព្រះអង្គត្រូវទទួល

ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ ជាក់ស្តែង ដោយជ្រាបច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ នៅក្នុងសួនគែតសេម៉ានី លោកសាវ័កម៉ាថាយបានប្រាប់អោយដឹងថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះហឫទ័យព្រួយ ហើយតប់ប្រមល់ជាខ្លាំង។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលចំពោះលោកពេត្រុស និងកូនសេបេដេទាំងពីរនាក់ថា "..... ចិត្តខ្ញុំព្រួយពន់ពេក ស្ទើរតែនឹងស្លាប់ ......" (ម៉ាថាយ ២៦៖៣៨)។ ដ្បិតគន្លងដែលព្រះអង្គត្រូវឆ្លងកាត់ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស មិនមែនជាការងាយស្រួលឡើយ។ វាធ្ងន់ធ្ងរ ហើយល្វីងជូរចត់រកទីបំផុតគ្មាន ដ្បិតអំពើបាប និងទោសនៃអំពើបាបអាក្រក់ខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ ពេលានោះជិតមកដល់ហើយ។ នៅរាត្រីនោះផងដែរ "កាលទ្រង់បានយាងទៅមុខបន្តិចទៀត នោះទ្រង់ទំលាក់អង្គ ផ្កាប់ព្រះភក្ត្រចុះអធិស្ឋានថា ឱព្រះវរបិតានៃទូលបង្គំអើយ បើសិនជាបាន នោះសូមអោយពែងនេះកន្លងហួសពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែកុំតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយ សូមតាមតែព្រះហឫទ័យទ្រង់វិញ" (ម៉ាថាយ ២៦៖៣៩)។ ក្រៅពីនេះ គ្មានផ្លូវឯណាផ្សេងទៀត ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សឡើយ។ លោកម៉ាថាយក៏បានបញ្ជាក់ប្រាប់អោយដឹងទៀតផងដែរថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានអធិស្ឋានសេចក្តីដដែលៗនេះ បីដងផ្ទួនៗ (ម៉ាថាយ២៦៖៤៤)។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ នៅយប់នោះ លោកលូកាក៏បានកត់ត្រាលំអិតបន្ថែមផងដែរថា ".... ទ្រង់កើតទុក្ខជាខ្លាំង បានជាទ្រង់អធិស្ឋានទទូចរិតតែខ្លាំងឡើង ញើសទ្រង់ក៏ត្រឡប់ដូចជាដំណក់ឈាមដ៏ធំៗ ស្រក់ទៅដី" (លូកា២២៖៤៤)។ សេចក្តីស្លាប់ក្នុងនាមជាតួនៃអំពើបាបរបស់លោកិយទាំងមូល ព្រមទាំងនៅក្រោមការជំនុំជំរះបាបពីសំណាក់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាពែងដ៏ល្វីងជូរចត់បំផុត ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែទទួលយក ប្រយោជន៍អោយពែងនេះបានរំលងចេញពីអស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់។

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមសរសេរសៀវភៅមួយក្បាលនេះនៅក្នុងខែ១២ ចំរដូវកាលណូអែល។ ព្រះបុត្រដ៏បរិសុទ្ធបានយាងមកផែនដី ដែលព្រះអង្គបានបង្កើត។ ព្រះអង្គប្រសូតដើម្បីសុគត ជំនួសមនុស្សបាប នៅកន្លែងមនុស្សបាប និងដើម្បីមនុស្សបាប។ ព្រះអង្គបានលះបង់យ៉ាងធំធេង ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "គឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបាវបំរើវិញ ព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង ហើយដែលឃើញទ្រង់មានភាពជាមនុស្សដូច្នោះ នោះក៏បន្ទាបព្រះអង្គទ្រង់ ទាំងចុះចូលស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីមរណៈ គឺទ្រង់ទទួលសុគតជាប់ឈើឆ្កាងផង" (ភីលីព២៖៧-៨)។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគម្រោងផែនការណ៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ លោកហោរាអេសាយបានប្រាប់អោយដឹងជាមុនផងដែរថា "ទ្រង់ត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ហើយធ្វើទុក្ខ តែទ្រង់មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះ គឺដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកទៅសម្លាប់ ហើយដូចជាចៀមដែលគនៅចំពោះពួកអ្នកកាត់រោមយ៉ាងណា ទ្រង់ក៏មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះយ៉ាងនោះដែរ" (អេសាយ៥៣៖៧)។ ព្រះវរបិតាបានចាត់បញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ញាតែមួយគត់របស់ទ្រង់ មកផែនដីដើម្បីសុគត ប្រយោជន៍កុំអោយមនុស្សបាបត្រូវស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច។ នៅលើឈើឆ្កាង ខណៈពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត នោះសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្សបាបបានរំលេចឡើងយ៉ាងត្រចះត្រចង់។

ក្នុងនាមជាកូនចៀមនៃព្រះ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគតជាដាច់ខាត។ ក្រោមហេតុផលនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជំទាស់ជាមួយអ្នកដែលរារាំងពាំងគម្រោងការណ៍សុគតរបស់ទ្រង់។ យ៉ាងណាមិញ មានថ្ងៃមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រកាសអំពីការសុគតរបស់ទ្រង់ដល់ពួកសិស្ស។ ភ្លាមនោះ ".... ពេត្រុសក៏នាំទ្រង់មកជិត ចាប់តាំងទូលចំទាស់ថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់ប្រណីអង្គទ្រង់វិញ ការនេះមិនត្រូវមកដល់ទ្រង់ឡើយ" (ម៉ាថាយ១៦៖២២)។ លោកសាវ័កពេត្រុសមិនយល់អំពីការដ៏ចាំបាច់បំផុត ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគតនោះឡើយ។ ពាក្យរបស់លោកពេត្រុសខាងលើ ប្រៀបបាននឹងការរារាំងគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបយ៉ាងណាវិញ ចំពោះសេចក្តីនេះ ? ព្រះអង្គមិននៅស្ងៀមទេ។ ព្រះអង្គមិនគាំទ្រ ហើយឯកភាពតាមពេត្រុសទេ។ បើផ្អែកលើដំណឹងល្អរបស់លោកម៉ាថាយ

យើងបានឃើញច្បាស់នូវការឆ្លើយតបរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នោះគឺ “តែទ្រង់បែរទៅមានព្រះបន្ទូលនឹងគាត់ថា សាតាំងអើយ ចូរថយទៅក្រោយអញទៅ ឯងជាសេចក្តីបង្អាក់ដល់ចិត្តអញ ព្រោះមិនចេះគិតតាមគំនិតនៃព្រះសោះ គឺគិតតាមតែគំនិតរបស់មនុស្សលោកវិញ” (ម៉ាថាយ១៦៖២៣)។ បងប្អូនអើយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលធ្ងន់ៗចំពោះលោកពេត្រុសដែលមិនចង់អោយព្រះអង្គសុគត។ ដ្បិតការសុគតនៅលើឈើឆ្កាង គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមកសម្រេច សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សផងទាំងពួង។ បើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនសុគត នោះមនុស្សបាបគ្មានផ្លូវ ដើម្បីរួចផុតពីចំណងបាបឡើយ។

មួយទៀត ពេលាដែលពួកទាហានចូលមកចាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុងសួនគែតសេម៉ានី នោះមានសិស្សម្នាក់របស់ទ្រង់បានប្រើដាវ ក្នុងគោលបំណងរំដោះព្រះអង្គចេញពីពួកទាហាន (ម៉ាថាយ២៦៖៤៧-៥៦)។ ខណៈពេលនោះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបវិញថា “តើអ្នកស្មានថា ខ្ញុំមិនអាចនឹងសូមដល់ព្រះវរបិតាខ្ញុំឥឡូវ ដែលទ្រង់នឹងចាត់ពួកទេវតា១២កង មកខ្ញុំមួយរំពេចទេឬអី បើយ៉ាងនោះ ធ្វើដូចម្តេចនឹងបានសម្រេចតាមគម្ពីរ ដែលថាត្រូវតែកើតមានដូច្នោះ” (ម៉ាថាយ២៦៖៥៣-៥៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានអំណាចព្រះចេស្តា។ ព្រះអង្គអាចជួយសង្គ្រោះអង្គឯងបាន។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានជ្រើសរើសយកសេចក្តីស្លាប់។ ព្រះអង្គមិនបានប្រើអំណាច ដើម្បីការពារព្រះជន្មរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដ្បិតពែងនៃសេចក្តីស្លាប់ គឺជាគម្រោងផែនកាណ៍របស់ព្រះ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទទួល។ ល្អឹកណាព្រះមានគម្រោងផែនការណ៍សង្គ្រោះមនុស្សលោក នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនអាចរំលង មិនទទួលពែងនេះឡើយ។ ក្នុងនាមជាកូនចៀមនៃព្រះ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែរងទុក្ខ សុគត ដោយចៀសមិនផុត ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះដល់លោកិយទាំងមូល (លូកា២៤៖១៣-៣៥)។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ មានមនុស្សជាច្រើនបានយល់ខុស ទាក់ទងទៅនឹងការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តួយ៉ាង នៅលើឈើឆ្កាង នោះលោកសាវ័កម៉ាថាយបានរំលេចអោយឃើញថា “ឯមនុស្សដែលដើរតាមទីនោះ គេជេរប្រមាថដល់ទ្រង់ ទាំងគ្រវីក្បាល ហើយនិយាយថា ឯងដែលបំផ្លាញព្រះវិហារ ហើយសង់ឡើងវិញវាង៣ថ្ងៃអើយ ចូរជួយសង្គ្រោះខ្លួនចុះ បើឯងជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមែននោះ អោយចុះពីឈើឆ្កាងមក ឯពួកសង្គ្រាជ ព្រមទាំងពួកអាចារ្យ និងពួកចាស់ទុំ គេក៏ចំអកអោយទ្រង់បែបដូច្នោះដែរ ដោយថា វាជួយសង្គ្រោះមនុស្សឯទៀតបាន តែមិនអាចនឹងជួយសង្គ្រោះដល់ខ្លួនវាបានទេ បើសិនណាវាជាស្តេចសាសន៍អុីស្រាអែលមែន ចូរអោយវាចុះពីឈើឆ្កាងមក នោះយើងនឹងជឿដល់វា វាបានទុកចិត្តនឹងព្រះ ដូច្នោះបើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងវា សូមទ្រង់ជួយដោះវាឥលូវចុះ ដ្បិតវាបានថា ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយចោរពីរនាក់ដែលត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ គេក៏ស្តីអោយទ្រង់ដូច្នោះដែរ” (ម៉ាថាយ២៧៖៣៩-៤៤)។ ជាការពិតណាស់ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត។ រីឯ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះបណ្តាលអោយមនុស្សជាច្រើនមានមន្ទិលសង្ស័យអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់។ ខ្ញុំធ្លាប់បានលឺជនជាតិខ្មែរជាច្រើននិយាយថា បើព្រះគ្រីស្ទពិតជាព្រះសង្គ្រោះមែន ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនអាចជួយខ្លួនឯងបាន? ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ គេគិតថា មនុស្សមានអំណាចលើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដ្បិតមនុស្សបានឆ្កាងសំឡាប់ទ្រង់។

ការពិត មិនដូច្នោះឡើយ! ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានអំណាចអាចសង្គ្រោះខ្លួនឯងពីសេចក្តីស្លាប់បានយ៉ាងងាយ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្លាប់ គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ មួយវិញទៀត តាមរយះលោកសាវ័កយ៉ូហាន ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា “គ្មានអ្នកណាដកយកជីវិតពីខ្ញុំបានទេ គឺខ្ញុំដាក់ជីវិតចុះដោយខ្លួនឯង ខ្ញុំអាចនឹងដាក់ជីវិតនេះចុះ ហើយក៏អាចយកមកវិញបានដែរ គឺខ្ញុំដាក់ជីវិតចុះដោយខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំអាចនឹងដាក់ជីវិតនេះចុះ ហើយក៏អាចយកមកវិញបានដែរ ខ្ញុំបានទទួលអំណាចនេះពីព្រះវរបិតាខ្ញុំមក”

(យ៉ូហាន១០៖១៨)។ បើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនបានដាក់ព្រះជន្មរបស់ទ្រង់ចុះដោយផ្ទាល់ នោះគ្មានមនុស្សណាម្នាក់មានអំណាច និងមានសិទ្ធិក្នុងការឆ្កាងសំឡាប់ទ្រង់ឡើយ។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ កាលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅពីមុខលោកពីឡាត់ នោះលោកពីឡាត់បាននិយាយចំពោះទ្រង់ថា "...... អ្នកមិនដឹងទេឬអីថា ខ្ញុំមានអំណាចនឹងឆ្កាងអ្នក ឬលែងអ្នកក៏បាន" (យ៉ូហាន១៩៖១១)។ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងលោកពេត្រុសផងដែរ លោកពីឡាត់មើលមិនឃើញសោះថា ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់គិតខុសដោយយល់ថា គាត់ពិតជាមានអំណាចក្នុងដៃ ដើម្បីសម្រេចលើអាយុជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គួររំលឹកម្តងទៀតផងដែរថា ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនបានសេចក្តីថាមនុស្សមានអំណាចលើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកពីឡាត់ គឺជាផ្នែកមួយនៃគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់។ បងប្អូនអើយ! ព្រះជាម្ចាស់ពេញដោយអំណាចព្រះចេស្តាដ៏អស្ចារ្យ និងលើសលប់ជាទីបំផុត។ ព្រះអង្គគឺជាព្រះដ៏ពេញដោយព្រះសព្វានុភាព។ ព្រះអង្គមានអំណាចបណ្តាច់លើគ្រប់ទាំងអស់។ ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ទាំងអស់។ ព្រះអង្គបានប្រើគ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីសម្រេចគម្រោងផែនការណ៍របស់ទ្រង់។ ជាក់ស្តែង ទាក់ទងទៅនឹងការលើកឡើងរបស់លោកពីឡាត់ខាងលើ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបទៅនឹងវិញថា "..... បើមិនបានប្រទានមកពីស្ថានលើ នោះលោកឥតមានអំណាចលើខ្ញុំសោះ.... " (យ៉ូហាន១៩៖១១)។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាការចៃដន្យ ឬដោយព្រោះអំណាចរបស់ទ្រង់មានកំណត់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ ដូចជាសេចក្តីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។ ដើម្បីរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ នោះតោងពួកអុីស្រាអែលត្រូវតែសំឡាប់កូនចៀម ហើយយកឈាមរបស់កូនចៀមជាទីសំគាល់ (និក្ខមនំ ១២៖១២-១៣)។ ដូចគ្នានេះដែរ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគត ប្រយោជន៍អោយអស់អ្នកណាដែលមានឈាមរបស់ទ្រង់ជាទីសំគាល់បានរួចជីវិត។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មិនមែនជាភាពអាម៉ាស់ដល់អស់អ្នកណាដែលដើរតាមទ្រង់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដំណឹងល្អ ដ៏ពោរពេញដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏រកថ្លែងពុំបាន។

- នៅលើឈើឆ្កាង៖ បន្ទាប់ពីបានរងទារុណកម្ម ព្រមទាំងការប្រមាថមើលងាយហើយនោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានជាប់ឆ្កាង។ ព្រះអង្គបានស្រែកយ៉ាងខ្លាំងៗ និងដោយការឈឺចាប់ពីលើឈើឆ្កាងមកថា "..... អេលីៗល៉ាម៉ាបាច់ថានី គឺស្រាយថា ឱព្រះអង្គៗនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ចោលទូលបង្គំ" (ម៉ាថាយ២៧៖៤៦)។ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលតាមទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលបានចែងមកថា "ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់លះចោលទូលបង្គំ ហើយគង់ឆ្ងាយឥតជួយទូលបង្គំ ឬស្តាប់សេចក្តីដំងូររបស់ទូលបង្គំដូច្នោះ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំអំពាវនាវនៅពេលថ្ងៃ តែទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយមកសោះ ក៏ស្រែកនៅពេលយប់ផង តែទូលបង្គំមិនចេះស្រាកស្បើយឡើយ" (ទំនុកតម្កើង២២៖១-២)។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលចុងក្រោយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង ទៅកាន់ព្រះវរបិតាដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់ព្រះអង្គខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាមិនជួយសង្គ្រោះព្រះរាជបុត្រា? ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាមិនព្រមស្តាប់ពាក្យទូលអង្វររបស់ព្រះរាជបុត្រា?

មនុស្សជាច្រើនបានមើលឃើញការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង គ្រាន់តែជារឿងដ៏ឆ្កួតលីលា ហើយមិនគួរអោយជឿមួយតែប៉ុននោះ។ ដោយឡែក បន្ទាប់ពីបានកើតជាថ្មី នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានមើលឃើញការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផ្ទុយស្រឡះពីមនុស្សផងទាំងឡាយ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសំបុត្ររបស់លោកសាវ័កប៉ុល ផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងកូរិនថូស គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "ដ្បិតឯព្រះអង្គ

ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើអោយត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីអោយយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង" (កូរិនថូសទី២ ៥៖២១)។ នេះគឺជាដំណឹងល្អ។ ដ្បិតចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ យើងឃើញថាមនុស្សមិនអាចសំអាតខ្លួនឯងអោយបានជ្រះស្អាតពីអំពើបាប និងបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ដោយឡែក តាមរយៈបទគម្ពីរខាងលើ នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញអោយមនុស្សបានមើលឃើញផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានមក ប្រយោជន៍អោយមនុស្សបានសុចរិតនៅចំពោះទ្រង់។ ដោយសំអាងលើព្រះបន្ទូលខាងលើ នោះយើងឃើញថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ហើយគ្មានបាបសោះ (ហេព្រើរ៤៖១៥ យ៉ូហានទី១ ៣៖៥)។ ព្រះអង្គបានត្រឡប់ជាតួនៃអំពើបាបរបស់លោកិយទាំងមូល។ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានផ្ទុកអំពើបាបលោកិយទាំងមូលលើរូបអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ (ពេត្រុសទី១ ២៖២៤ ម៉ាថាយ៨៖១៧)។ ការនេះបានសេចក្តីថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគតមិនមែនព្រោះទ្រង់ធ្វើបាបឡើយ ប៉ុន្តែព្រោះព្រះបានធ្វើអោយទ្រង់ត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងទាំងអស់គ្នា។ ការនេះក៏មានន័យផងដែរថា នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅកន្លែងរបស់មនុស្សបាប ជំនួសមនុស្សបាប។ រីឯ ផលដែលហុចអោយគឺ អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ គ្មានបាបទេ។ ពួកគេបានត្រឡប់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះវិញ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលយកអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ស្របពេលជាមួយគ្នានោះផងដែរ ព្រះអង្គបានផ្ទេរសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់មកយើងវិញ។ ដូច្នោះ ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទតមកយើង នោះយើងជាមនុស្សដ៏សុចរិត។ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានគ្របបាំងលើពួកគេ ហើយពួកគេបានត្រឡប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះដ៏សុចរិត។

មនុស្សព្យាយាមធ្វើគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអោយខ្លួនបានសុចរិត។ ការទាំងអស់នោះដែលគេធ្វើគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ វាមិនអាចជួយអោយពួកគេបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ គ្មានអ្វីមួយដែលមនុស្សអាចយកទៅថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់ជាថ្នូរដូរយកសេចក្តីសុចរិតពីព្រះអង្គវិញឡើយ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតដែលបានបើកសម្តែងមកតាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹមដល់យើង។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងរកឃើញសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារ។ វាជាសេចក្តីសុចរិតដែលយើងទាំងអស់ត្រូវការ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាលោកសាវ័កប៉ុលនិយាយថា "...... សេចក្តីអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំពីមុន នោះខ្ញុំបានរាប់ជាខាតវិញ ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយខ្ញុំក៏រាប់គ្រប់ទាំងអស់ទុកដូចជាខាតដែរ ដោយព្រោះសេចក្តីដែលប្រសើរជាង គឺដោយស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំ ដែលដោយយល់ដល់ទ្រង់ ខ្ញុំបានខាតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបានរាប់ទាំងអស់ទុកដូចជាសំរាម ប្រយោជន៍អោយបានព្រះគ្រីស្ទវិញ" (ភីលីព៣៖៧-៨)។ លោកសាវ័កប៉ុលបានបោះបង់ចោលគ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីបានព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះសេចក្តីសុចរិតដ៏ពិតប្រាកដតែមួយគត់ដែលអាចជួយសង្គ្រោះគាត់បាន គឺមាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ ការល្អទាំងអស់ដែលប៉ុលមាន នោះគ្មានប្រយោជន៍ដើម្បីសង្គ្រោះគាត់ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដង្វាយតែមួយគត់ ដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យទទួល។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដង្វាយតែមួយគត់ ដែលអាចលាងសំអាតបាបយើងអោយជាជ្រះស្អាត និងបានបរិសុទ្ធ។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹងសេចក្តីដែលអ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរលើកឡើងថា "ដ្បិតទ្រង់ធ្វើអោយពួកអ្នក ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធហើយបានគ្រប់លក្ខណ៍អស់កល្បជានិច្ច ដោយសារដង្វាយតែមួយនោះ" (ហេព្រើរ១០៖១៤)។

កិច្ចការដែលមនុស្សមិនអាចធ្វើបាន ដើម្បីបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់យើង ដោយព្រះគុណ។

មួយទៀត តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង (ហេព្រើរ៩៖១៥)។ លោកសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ គាត់បាននិយាយថា "ឯអ្នករាល់គ្នាដែលបានស្លាប់ក្នុងការរំលង ហើយក្នុងសណ្ឋានមិនកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាម នោះទ្រង់បានប្រោសអោយរស់ជាមួយនឹងទ្រង់ ដោយបានអត់ទោសចំពោះអស់ទាំងការរំលងរបស់អ្នករាល់គ្នា ទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាស់នឹងយើងក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្តដែលប្រឆាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោលដោយបោះភ្ជាប់នៅឈើឆ្កាង" (កូឡុស២៖១៣-១៤)។ អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានសេចក្តីជំពាក់ការរំលងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ទៀតឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលយកវាឆ្កាងជាមួយទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងអស់ហើយ។ ការនេះបានសេចក្តីថា ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទតមកមើលយើងទាំងអស់គ្នា នោះគ្មានសេចក្តីមួហ្មង គ្មានការរំលង គ្មានកំហុស ហើយគ្មានបាបសោះនៅក្នុងយើងឡើយ។ វាហាក់បីដូចជាតាំងពីដើមរៀងមក យើងបានដើរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដោយមិនដែលធ្វើបាបសោះ។

ឧទាហរណ៍ ពូសុខជំពាក់លុយធនាគារមួយម៉ឺនដុល្លា។ លុះដល់ខែដែលត្រូវបង់ គាត់ត្រូវតែបង់លុយដល់ធនាគារ។ បើមិនដូច្នោះទេ ពូសុខត្រូវមានទោស។ ធនាគារត្រូវរឹបអូសយកផ្ទះ ដីធ្លីរបស់គាត់ ដែលគាត់បានដាក់បញ្ចាំ។ ដំណឹងល្អ គឺពូសុខមានបងប្រុសបង្កើតម្នាក់ដែលជាអ្នកមានខ្លាំង។ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ បងប្រុសម្នាក់នោះបានចេញមុខសងបំណុលរបស់ពូសុខទាំងអស់។ ឥលូវ នៅចំពោះផ្លូវច្បាប់ នោះពូសុខគ្មានទោសទៀតទេ។ ពេលដែលគេបើកបញ្ជីមើល នោះពូសុខគ្មានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីជាអ្នកជំពាក់ធនាគារទៀតឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត បងប្រុសរបស់ពូសុខមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចិត្តសប្បុរសយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់មិនត្រឹមតែចេញសងបំណុលជួសពូសុខឡើយ។ គាត់ថែមទាំងបានដាក់លុយដប់ម៉ឺនដុល្លាបន្ថែមទៀត នៅក្នុងធនាគារសម្រាប់ពូសុខ។ បន្ទាប់ពីនោះមកស្ថានភាពរបស់ពូសុខផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង។ ការនេះប្រៀបបានដូចជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សបាប នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូច្នោះដែរ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងគ្មានជំពាក់ គ្មានទោសទៀតទេ។ អំពើរំលងទាំងអស់របស់យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានចាក់បំពេញដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់ព្រះ។ ដោយសារព្រះគុណ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចការទាំងពីរនេះ សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់។

ដំបូងឡើយ ខ្ញុំបានគិតខុសដោយយល់ថា ការនេះងាយស្រួលទេ។ ក្នុងនាមជាព្រះ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានសិទ្ធិ និងមានអំណាច ដើម្បីលុបចោលការរំលងរបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើអោយខ្ញុំបានសុចរិតជាជំនួសវិញ ដោយមិនលំបាកឡើយ។ ដ្បិត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទអាចសម្រេចកិច្ចការខាងលើ ដោយគ្រាន់តែមានព្រះបន្ទូល ហើយមិនចាំបាច់ត្រូវចំណាយ ឬលះបង់អ្វីទាំងអស់។ ការនេះមិនត្រឹមត្រូវស្របតាមបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះឡើយ។ ព្រះយុត្តិធម៌។ ទោសនៃអំពើបាបត្រូវតែវិនិច្ឆ័យ។ មនុស្សបាបត្រូវតែស្លាប់។ ការពិត ព្រះជាម្ចាស់លុបចោលការរំលងទាំងអស់របស់យើង នៅចំពោះទ្រង់ ព្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង់ជំនួសយើង។ ព្រះអង្គបានរងការជំនុំជំរះទោសនៃអំពើបាបជំនួសយើង។ ព្រះអង្គបានប្រោសលោះយើង។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលយកគ្រប់ទាំងទារុណទាំងអស់ ដែលយើងជាមនុស្សបាបសាកសមនឹងទទួល ដើម្បីរំដោះយើងចេញពីទារុណទាំងអស់នោះ។

យ៉ាងណាមិញ ក្នុងនាមជាតួនៃអំពើបាប នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែសុគត ក្រោមការជំនុំជំនះបាបពីសំណាក់ព្រះជាម្ចាស់។ "ដ្បិត ឈ្នួលរបស់អំពើបាប នោះជាសេចក្តីស្លាប់......." (រ៉ូម៦៖២៣)។ "មើលព្រលឹងទាំងអស់ជារបស់អញ ទោះទាំងព្រលឹងនៃឪពុក និងព្រលឹងនៃកូនផង ក៏ជារបស់ផងអញដូចគ្នា ឯព្រលឹងណាដែលធ្វើបាប គឺព្រលឹងនោះឯងនឹងត្រូវស្លាប់វិញ" (អេសេគាល១៨៖៤)។ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែបានផ្ទុកអំពើបាបលោកិយទាំងមូលលើអង្គទ្រង់តែប៉ុននោះទេ ជាងនេះទៅទៀត ព្រះអង្គបានលះបង់ព្រះជន្មទ្រង់ផ្ទាល់ សម្រាប់ជាថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាប សម្រាប់លោកិយទាំងមូល។ ព្រះអង្គបានទទួលយកការជំនុំជំរះទោសនៃអំពើបាប ដែលមនុស្សបាបគ្រប់ៗរូបសាកសមនឹងទទួល ហើយត្រូវតែទទួល ដោយចៀសមិនផុត។ ដោយឡែក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង មិនមែនដោយសារព្រះអង្គបានធ្វើបាបឡើយ។ ដ្បិតមានសេចក្តីថែងមកថា "...... ទ្រង់បានត្រូវសេចក្តីល្បួងគ្រប់យ៉ាង ដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ តែឥតធ្វើបាបឡើយ" (ហេព្រើរ៤៖១៥)។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានសុគត ព្រោះទ្រង់បានត្រឡប់ជាតួនៃអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ហើយបានសុគតជំនួសយើងទាំងអស់គ្នា សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ណាស់ថា "ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើអោយត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ...... " (កូរិនថូសទី២ ៥៖២១)។ "ទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅលើរូបអង្គទ្រង់ ជាប់លើឈើឆ្កាង..... " (ពេត្រុសទី១ ២៖២៤)។ ".... ទ្រង់បានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅ ដោយព្រោះបាបយើងរាល់គ្នា....... " (កាឡាទី១៖៤)។ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះស្រឡាញ់ខ្ញុំណាស់ ក៏បានប្រគល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ជំនួសខ្ញុំ (កាឡាទី២៖២០)។ "តើអ្នកណានឹងកាត់ទោសគេបាន ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានសុគតជំនួសគេហើយ...... " (រ៉ូម៨៖៣៤)។ "ទ្រង់បានទ្រាំទ្រ រងអស់ទាំងសេចក្តីឈឺចាប់របស់យើង ហើយបានទទួលផ្ទុកអស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់យើងជាពិត ប៉ុន្តែយើងរាល់គ្នាបានរាប់ទ្រង់ទុកជាអ្នកមានទោសវិញ គឺជាអ្នកដែលព្រះបានវាយ ជាអ្នកដែលរងវេទនា តែទ្រង់ត្រូវរបួសដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់យើង ក៏ត្រូវវាយជាំដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទេ..... ព្រះយេហូវ៉ាបានទំលាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើទ្រង់ (អេសាយ៥៣៖៤-៦)។ "តែឯព្រះ ទ្រង់សំដែងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដល់យើងរាល់គ្នាអោយឃើញច្បាស់ ដោយព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើងរាល់គ្នា នោះគឺក្នុងកាលដែលយើងនៅមានបាបនៅឡើយផង" (រ៉ូម៥៖៨)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលការជំនុំជំរះនៅកន្លែងរបស់មនុស្សបាប ជំនួសមនុស្សបាប និងដើម្បីមនុស្សបាប។ ជាលទ្ធផល អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមិនជាប់ជំពាក់ការរំលងទៀតឡើយ។ ជាចុងក្រោយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានសិទ្ធិ និងមានអំណាចប្រកាសលើកលែងទោសនៃអំពើបាប ដល់អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់ ដ្បិតព្រះអង្គមានចេញសងថ្លៃទោសនៃអំពើបាបជំនួសពួកគេរួចជាស្រេចហើយ។ ការនេះបានសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅលើឈើឆ្កាង។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា "..... ការស្រេចហើយ..... " (យ៉ូហាន១៩៖៣០)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចេញសងថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាប សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់ស្រេចហើយ។ ក្រោមហេតុផលនេះហើយបានជាលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "ហេតុនោះ នៅជាន់នេះ អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះគ្មានទោសសោះ" (រ៉ូម៨៖១)។

អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរួចផុតពីការជំនុំជំរះ ព្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលរងការជំនុំជំរះជំនួសពួកគេ ដើម្បីលោះពួកគេចេញពីការជំនុំជំរះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងបានរួចផុតពីចំណងបណ្តាសា។ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា "ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានលោះយើងរាល់គ្នាអោយរួចពីសេចក្តីបណ្តាសារបស់ក្រិត្យវិន័យ ដោយទ្រង់ត្រូវបណ្តាសាជំនួសយើងរាល់គ្នា

(ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា “ត្រូវបណ្តាសាហើយអ្នកណាដែលត្រូវព្យួរនៅលើឈើ”)” (កាឡាទី៣៖១៣)។ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានរំលងផុតពីយើងទាំងអស់គ្នាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដ្បិតនៅលើឈើឆ្កាង សេចក្តីក្រោធដ៏ឃោរឃៅនោះបានចាក់បង្ហូរដល់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយគត់របស់ទ្រង់ ជំនួសយើងទាំងអស់គ្នា។ លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ ខណៈពេលដែលគាត់សរសេរថា “ដូច្នោះ ដែលបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់ នោះប្រាកដជាយើងនឹងបានរួចចេញពីសេចក្តីក្រោធ...... ” (រ៉ូម៥៖៩)។ “ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនបានតម្រូវយើងទុកសម្រាប់សេចក្តីក្រោធទេ គឺសំរាប់អោយបានសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ត ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ដែលទ្រង់សុគតជំនួសយើង” (ថែស្សាឡូនីចទី១ ៥៖៩)។

ឥលូវនេះ អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាសត្រូវរបស់ព្រះទៀតទេ។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបាននាំមកនូវការផ្សះផ្សារវាងព្រះ និងមនុស្សបាប។ តាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទមានមេត្រីភាពជាមួយព្រះដ៏ជាព្រះវិញ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាបន្ទាល់អំពីសេចក្តីនេះ។ “រីឯអ្នករាល់គ្នា ដែលពីដើមត្រូវព្រាត់ចេញ ហើយជាខ្មាំងសត្រូវក្នុងគំនិត ដោយអំពើអាក្រក់នោះ ឥឡូវនេះវិញ ទ្រង់បានផ្សះផ្សាក្នុងរូបសាច់ទ្រង់ដោយបានទទួលសុគត ដើម្បីនឹងថ្វាយអ្នករាល់គ្នាជាដង្វាយបរិសុទ្ធ ឥតសៅហ្មង ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាននៅចំពោះទ្រង់” (កូឡូស១៖២១-២២)។ “ដូច្នោះ ដែលយើងរាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតដោយការជឿ នោះឈ្មោះថាយើងបានមេត្រីនឹងព្រះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ក៏ដោយសារទ្រង់យើងមានផ្លូវចូលក្នុងព្រះគុណនេះ ជាទីដែលយើងកំពុងឈរនៅដោយជំនឿ........ ” (រ៉ូម៥៖១-២)។ “គ្រប់ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ......” (កូរិនថូសទី២ ៥៖១៨)។ ហេតុនេះ ជំនួសអោយភាពជាសត្រូវ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាសំឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាមិត្តសំឡាញ់។ ជាកូនស្ងួនភ្ងារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ល។ និង ល។

សេចក្តីស្លាប់ គឺជាឈ្នួលរបស់អំពើបាប។ មនុស្សបាបត្រូវតែស្លាប់ ហើយវិនាសអន្តរាយអស់កល្បជានិច្ច។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ឃាតករដ៏សម្បើមនេះ គ្មានអំណាចលើអស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ។ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងមកថា “....... សេចក្តីជ័យជំនះបានលេបសេចក្តីស្លាប់បាត់ហើយ ឱសេចក្តីស្លាប់អើយ ទ្រនិចឯងនៅឯណា សេចក្តីស្លាប់អើយ ជ័យជំនះរបស់ឯងនៅឯណា រីឯទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់ គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចរបស់បាបគឺជាក្រិត្យវិន័យ តែអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ពីព្រោះទ្រង់ប្រទានអោយយើងរាល់គ្នាមានជ័យជំនះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង” (កូរិនថូសទី១ ១៥៖៥៥-៥៨)។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសអស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់ ប្រយោជន៍អោយអស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់បានរួចជីវិត។ “...... ព្រះគ្រិស្តទ្រង់បានរងទុក្ខម្តង ដោយព្រោះបាបដែរ គឺជាព្រះដ៏សុចរិត ទ្រង់រងទុក្ខជំនួសមនុស្សទុច្ចរិត ដើម្បីនឹងនាំយើងរាល់គ្នាទៅដល់ព្រះ ដោយទ្រង់ត្រូវគេធ្វើគុតខាងសាច់ឈាម តែបានព្រះវិញ្ញាណប្រោសអោយរស់វិញ” (ពេត្រុសទី១ ៣៖១៨)។ ដោយសារ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទក៏រស់ដែរ ដ្បិតគេនៅក្នុងទ្រង់។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមិនស្លាប់ទេ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ តួយ៉ាង លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា “... អ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ក្នុងការរំលង...... តែទ្រង់បានប្រោសអោយរស់ជាមួយនឹងទ្រង់ ដោយបានអត់ទោសចំពោះអស់ទាំងការរំលងរបស់អ្នករាល់គ្នា ទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាស់នឹងយើងក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្តិ ដែលប្រឆាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោល ដោយបោះភ្ជាប់នៅឈើឆ្កាង” (កូឡូស២៖១៣-១៤)។ យើងនឹងសិក្សាចំណុចមួយនេះបន្តទៀតនៅជំពូកក្រោយ។

ដោយឡែក បើគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានការលាងសំអាតបាប គ្មានការរាប់ជាសុចរិត គ្មានការផ្សះផ្សា និងគ្មានការរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។ ល។ និងល។ យើងបានទទួលការទាំងអស់ខាងលើ ដោយសារ និងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ណាស់ថា “....... ទ្រង់ត្រូវរបួសដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់យើង ក៏ត្រូវវាយជាំដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទេ ឯការវាយផ្ចាលដែលនាំអោយយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសអោយជា ដោយស្នាមរំពាត់នៅអង្គទ្រង់ យើងទាំងអស់គ្នាបានទាសចេញដូចជាចៀម គឺយើងបានបែរចេញទៅតាមផ្លូវយើងរៀងខ្លួន ហើយព្រះយេហូវ៉ាបានទំលាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើទ្រង់” (អេសាយ៥៣៖៥-៦)។ “ទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅលើរូបអង្គទ្រង់ ជាប់លើឈើឆ្កាង ដើម្បីអោយយើងបានរស់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ដោយបានស្លាប់ខាងឯអំពើបាបហើយ គឺដោយស្នាមជាំរបស់ទ្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានជា” (ពេត្រុសទី១ ២៖២៤)។

វិថីឆ្ពោះទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ ចាក់គ្រឹះយ៉ាងជ្រៅចូលទៅក្នុងការលះបង់របស់ព្រះ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា “.... ទោះបើទ្រង់មានរូបអង្គជាព្រះក៏ដោយ គង់តែមិនបានរាប់សេចក្តីស្មើនឹងព្រះនោះទុកជាសេចក្តីដែលគួរកាន់ខ្ជាប់ឡើយ គឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបាវបំរើវិញ ព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង ហើយដែលឃើញទ្រង់មានភាពជាមនុស្សដូច្នោះ នោះក៏បន្ទាបព្រះអង្គទ្រង់ ទាំងចុះចូលស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីមរណៈ គឺទ្រង់ទទួលសុគតជាប់លើឈើឆ្កាងផង (ភីលីព២៖៦-៨)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានលះបង់ព្រះជន្មផ្ទាល់របស់ទ្រង់ ប្រយោជន៍អោយអស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់បានទទួលជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នេះគឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ នេះគឺជាផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់។ ក្រៅពីនេះ គ្មានផ្លូវឯណាផ្សេងទៀតទេ។ កិច្ចការដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចបានដោយខ្លួនឯង ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះខ្លួនឯង នោះព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចសម្រាប់ពួកគេ តាមរយៈព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងាតែមួយអង្គគត់របស់ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

- វាំងននរហែក៖ ដោយឡែក ចូរយើងត្រឡប់ទៅកាន់សំនួររបស់យើងខាងលើវិញម្តង។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាមិនព្រមជួយសង្គ្រោះព្រះរាជបុត្រា? ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យទូលអង្វររបស់ព្រះរាជបុត្រា? ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាបែរព្រះភក្ត្រចេញពីព្រះរាជបុត្រា? មកដល់ចំណុចនេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាបងប្អូននឹងយល់ច្បាស់ពីចម្លើយរបស់សំណួរខាងលើ។ ព្រោះនៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រឡប់ជាតួនៃអំពើបាបរបស់លោកិយទាំងមូល។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាបាបជន ដោយបានផ្ទុកអំពើបាបលោកិយទាំងមូលមកលើអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ ពេលដែលព្រះវរបិតាបានទតមកមើលព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ នោះព្រះអង្គទតឃើញអំពើបាបដ៏ខ្មៅកខ្វក់ គ្របបាំងលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងបានដឹងរួចមកហើយថា អំពើបាបគឺជារនាំងរវាងមនុស្សបាប និងព្រះដ៏សុចរិត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកហោរាអេសាយ បានពន្យល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ “គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នា ដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនអោយឯងឃើញ ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ទេ” (អេសាយ៥៩៖២)។ ជាការពិតណាស់ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ការនេះមិនបណ្តាលអោយព្រះវរបិតាមើលរំលងអំពើបាបរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់សុចរិត និងយុត្តិធម៌។ ព្រះអង្គត្រូវតែជំនុំជំរះទោសនៃអំពើបាប។ ក្នុងនាមជាតួនៃអំពើបាប ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែជាប់ជំនុំជំរះ។ ពិតមែនហើយ! នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាប់ជំនុំជំរះ ក្នុងនាមជាតួនៃអំពើរបស់បាបលោកិយទាំងមូល។

រូបភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង គឺជារូបភាពដែលមនុស្សបាបគ្រប់ៗគ្នាសមតែទទួល។ ជាការពិតណាស់ យើងនឹងទទួលយកពែងដ៏ល្វីងជូរចត់មួយនេះ ប្រសិនបើយើងមិននៅជាប់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លងកាត់ និងភ្លក់រសជាតិនៃការជំនុំជំរះបាបដ៏សោកសង្រេង ហើយលំបាកវេទនារកទីបំផុតគ្មាន ជំនួសមនុស្សបាប។ ជាលទ្ធផល អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងទ្រង់ នោះមិនត្រូវឆ្លងកាត់ទារុណនេះឡើយ។

ពេលាដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង លោកសាវ័កម៉ាថាយបានកត់ត្រាទុកថា "កាលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានស្រែកជាខ្លាំងម្តងទៀត នោះទ្រង់ប្រគល់វិញ្ញាញទ្រង់ទៅ គ្រានោះវាំងននក្នុងព្រះវិហារដ៏រហែកជា២ភាគ ចាប់តាំងពីលើចុះទៅដល់ក្រោម ក៏មានកក្រើកដី ហើយថ្មប្រេះដាច់ពីគ្នា" (ម៉ាថាយ២៧៖៥០-៥១)។ វាំងដែលដាក់ខណ្ឌចែករវាងមនុស្សបាប និងព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគត ស្របតាមគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប ដោយជោគជ័យ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សមានផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សបានរួចផុតពីបណ្តាសា ព្រះពិរោធន៍ និងការជំនុំជំរះបាបដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សបានទទួលព្រះពរដ៏ពេញបរិបូរ ហូរហៀរ និងលើសលប់ពីព្រះជាម្ចាស់។

បងប្អូនអើយ! នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានលើកឡើងនូវទំនុកមួយរបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលថា "ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់លះចោលទូលបង្គំ ហើយគង់ឆ្ងាយឥតជួយទូលបង្គំ ឬស្តាប់សេចក្តីដំងូររបស់ទូលបង្គំដូច្នោះ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំអំពាវនាវនៅពេលថ្ងៃ តែទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយមកសោះ ក៏ស្រែកនៅពេលយប់ផង តែទូលបង្គំមិនចេះស្រាកស្បើយឡើយ" (ទំនុកតម្កើង ២២៖១-២ សូមមើល ម៉ាថាយ២៧៖៤៦)។ នេះគឺជាទំនុករបស់មនុស្សបាប។ វាជាទំនុករបស់មនុស្សដែលគ្មានសង្ឃឹម។ វាជាទំនុករបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ បងប្អូនអើយ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានស្គាល់រសជាតិដ៏ពិតប្រាកដនៃទំនុកមួយនេះ។ ដោយឡែក ដោយសារការនេះ នោះយើងមានសង្ឃឹម។ ទំនុកខាងលើ មិនមែនជាទំនុករបស់អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៀតទេ។ ពេលដែលខ្ញុំគិតអំពីការនេះ ខ្ញុំនឹកឃើញទំនុកជាច្រើនដែលផ្ទុយស្រឡះពីទំនុក ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លងកាត់នៅលើឈើឆ្កាង។ តួយ៉ាង ដូចជា "ដ្បិតឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ល្អ ទ្រង់បំរុងតែនឹងអត់ទោស ក៏មានសេចក្តីសប្បុរសជាបរិបូរចំពោះអស់អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌មកចំពោះសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ ហើយស្តាប់សំឡេងដែលទូបង្គំអង្វរផង នៅថ្ងៃវេទនា នោះទូលបង្គំនឹងអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ពីព្រោះទ្រង់នឹងឆ្លើយតបមក" (ទំនុកតម្កើង៨៦៖៥-៧)។ "ដ្បិតទ្រង់មានសេចក្តីសប្បុរសយ៉ាងខ្លាំងចំពោះទូលបង្គំ ទ្រង់បានប្រោសព្រលឹងទូលបង្គំអោយរួចពីស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ដ៏ជ្រៅបំផុត ឱព្រះអង្គអើយ មនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបានលើកគ្នាឡើងទាស់នឹងទូលបង្គំហើយ មានពួកមនុស្សច្រឡោតស្វែងរកជីវិតទូលបង្គំ គេមិនបានតាំងទ្រង់នៅមុខគេទេ តែឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាព្រះដ៏ប្រកបដោយមេត្តា ករុណា និងអាណិតអាសូរ ក៏ទ្រង់យឺតនឹងខ្ញាល់ ហើយមានសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីពិតត្រង់ជាបរិបូរ" (ទំនុកតម្កើង ៨៦៖១៣-១៥)។ "..... យើងខ្ញុំវិសេសជាងអ្នកដែលមានជ័យជំនះទៅទៀត ដោយសារព្រះអង្គដែលទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថា ទោះស្លាប់ឬរស់ ពួកទេវតាឬមានអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះឬទៅមុខ ឥទ្ធិឬឫទ្ធិអ្វី ទីមានកំពស់ ទីជំរៅ ឬរបស់អ្វីដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងពង្រាត់យើង ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាទៅបានឡើយ" (រ៉ូម៨៖៣៧-៣៩)។ "..... ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃ ដរាបដល់បំផុតកល្ប" (ម៉ាថាយ២៨៖២០)។ "ខ្ញុំទុកសេចក្តីសុខនៅនឹងអ្នករាល់គ្នា

គឺខ្ញុំអោយសេចក្ដីសុខសាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដែលខ្ញុំអោយ នោះមិនមែនដូចជាលោកីយអោយទេ កុំអោយចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភ ឬភ័យឡើយ” (យ៉ូហាន១៤៖២៧)។ “អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងអោយអ្នករាល់គ្នាឈប់សំរាក” (ម៉ាថាយ១១៖២៨)។ លនិងល។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងទាំងអស់គ្នាមានទំនុកថ្មី។ វាគឺជាទំនុកដែលពោរពេញដោយព្រះគុណ សេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដីសង្ឃឹម។ ល។ និង ល។

ក្នុងន័យដូចខាងលើផងដែរ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទទួលយកបណ្ដាសាជំនួសយើង នោះយើងទទួលបានព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់។ ឧទាហរណ៍ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទមានទំនាក់ទំនងដ៏ល្អឥតខ្ចោះជាមួយនឹងព្រះដ៏សុចរិត។ ព្រះអង្គគង់នៅជាមួយយើង ហើយនៅខាងយើង។ ព្រះអង្គស្ដាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ព្រះអង្គស្ដាប់សេចក្ដីដំងូររបស់យើង។ ព្រះអង្គឆ្លើយតបពាក្យទូលអង្វររបស់យើង។ ព្រះអង្គជួយយើង។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមិនត្រូវវិនាសឡើយ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងទទួលបានព្រះពរដ៏លើសលប់។ យើងទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ ការទាំងនេះផ្ទុយស្រឡះពីរូបភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនព្រមទទួលយកឈើឆ្កាង នោះយើងក៏មិនអាចទទួលបានព្រះពរដែរ។

តាមរយៈដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាន នៅលើឈើឆ្កាង “កាលព្រះយេស៊ូវបានទទួលទឹកខ្មេះរួចហើយ ក៏មានព្រះបន្ទូលថា ការស្រេចហើយ នោះទ្រង់ឱនព្រះសិរប្រគល់វិញ្ញាណទ្រង់ទៅ” (យ៉ូហាន ១៩៖៣០)។ ការស្រេចហើយ! កិច្ចការដែលព្រះវរបិតាបានចាត់បញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាអោយមកសម្រេច នោះបានសម្រេចជាបរិបូរហើយ។ ។ គម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះបានជោគជ័យហើយ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មនុស្សមានផ្លូវសម្រាប់ទទួលយកសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ (យ៉ូហាន១៤៖៦)។ តាមពិត ព្រះអង្គគឺជាផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់ ដែលមកពីម្ចាស់ស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ដែលព្រះវរបិតាបានទាមទារ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ កិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេច នោះល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាសេចក្ដីសង្គ្រោះដ៏ពេញបរិបូរ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ អស់អ្នកណាដែលសង់នៅលើគ្រឹះនេះមិនត្រូវរង្គោះរង្គើឡើយ ក៏ប៉ុន្តែនឹងបានស្ថិតស្ថេរ នៅគង់វង្សអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

រឿងលោកហោរ៉ាយ៉ូណាសបានឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងច្បាស់ទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទខាងលើ។ បើផ្ដេកទៅលើសាច់រឿង ពេលដែលលោកយ៉ូណាសបដិសេធន៍គម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គបានធ្វើអោយមានខ្យល់យ៉ាងខ្លាំងបក់បោកមកលើផ្ទៃសមុទ្រ (យ៉ូណាស១៖៤)។ ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានរំលេចអោយឃើញផងដែរថា “ឯពួកជើងឈ្នួលក៏ស្លុតចិត្ត ហើយគ្រប់គ្នាបានអំពាវនាវដល់ព្រះរបស់ខ្លួន គេបោះទំនិញទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្នុងនាវាចោលទៅក្នុងសមុទ្រ ដើម្បីនឹងធ្វើអោយនាវាបានស្រាលឡើង …… ” (យ៉ូណាស១៖៥)។ ដោយឡែក ខណៈពេលដែលមនុស្សម្នាទាំងអស់កំពុងតែឆោឡោ ឆ្អេឆ្អា ហើយស្លន់ស្លោនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញអោយដឹងបន្ថែមទៀតដែរថាលោកយ៉ូណាសបានចុះទៅដេកខាងក្នុងនាវា ហើយក៏លក់ស៊ប់ទៅ (យ៉ូណាស១៖៥)។ ខ្ញុំគិតថា ពេលនោះលោកយ៉ូណាសបានដេក ព្រោះគាត់បានដឹងច្បាស់ថា ការខិតខំរបស់ពួកឈ្នួលសំពៅគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ គ្មានអ្វីដែលអាចជួយសង្គ្រោះពួកគេចេញពីព្យុះដ៏កំណាចនោះឡើយ។ ដ្បិតព្យុះនោះមកពីព្រះជាម្ចាស់។ លើកលែងតែពួកជើងឈ្នួលទាំងអស់ ចាប់បោះលោកយ៉ូណាសចូលទៅក្នុងសមុទ្រ

ស្របតាមពាក្យរបស់គាត់ (យ៉ូណាស ១៖១២)។ ប្រាកដណាស់! “គេក៏ចាប់យ៉ូណាសបោះទៅក្នុងសមុទ្រ រួចសមុទ្រក៏ស្ងប់ទៅ” (យ៉ូណាស១៖១៥)។ ទាំងអស់គ្នាបានរួចជីវិត ផុតពីព្យុះដ៏កំណាចនោះ។

ដោយឡែក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏ធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលពន្យល់សម្រាយអំពីរឿងលោកយ៉ូណាសផងដែរ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបកស្រាយរឿងខាងលើ ដោយភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ទៅនឹងលោកយ៉ូណាស ដោយមានព្រះបន្ទូលថា “....... មើល នៅទីនេះមានមួយអង្គ ដែលវិសេសជាងលោកយ៉ូណាសទៅទៀត” (ម៉ាថាយ១២៖៤១)។ “ដ្បិតដែលលោកយ៉ូណាសបាននៅក្នុងពោះត្រីអស់៣ថ្ងៃ៣យប់យ៉ាងណា កូនមនុស្សក៏នឹងនៅក្នុងផ្ទៃផែនដី៣ថ្ងៃ៣យប់យ៉ាងនោះដែរ” (យ៉ូហាន១២៖៤០ សូមមើលយ៉ូណាស២៖១ ម៉ាកុស៨៖៣១ កូរិនថូសទី១ ១៥៖៤)។ ការដែលលោកយ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រី គឺជា ស្រមោលរូបភាពដែលនឹងកើតឡើងចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត៣ថ្ងៃ ដូចជាលោកយ៉ូណាសក៏នៅក្នុងពោះត្រី៣ថ្ងៃផងដែរ។ ដោយឡែក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិសេសជាងលោកយ៉ូណាសឆ្ងាយណាស់។ ព្រោះ បន្ទាប់ពីលោកយ៉ូណាសបានចូលទៅក្នុងព្យុះសមុទ្រ នោះព្យុះសមុទ្រក៏ស្ងប់ និងបានសង្គ្រោះពួកឈ្មួលសំពៅចេញពីព្យុះនោះ។ ប៉ុន្តែ នៅលើឈើឆ្កាង បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងចូលទៅក្នុងព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះព្រះអង្គបានសង្គ្រោះមនុស្សចេញពីព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏កំណាចអស់កល្បជានិច្ច។

បងប្អូនអើយ! ព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏កំណាចអស់កល្បជានិច្ច កំពុងតែបក់បោកសំដៅមករកមនុស្សផងទាំងពួង។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចគេចចៀសផុតឡើយ។ មួយទៀត ដូចជាពួកជើងឈ្នួលសំពៅផងដែរ មនុស្សទាំងអស់ខិតខំធ្វើការគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះខ្លួនឯង។ ការទាំងអស់នោះគ្មានប្រយោជន៍ឡើយ។ គ្មានអ្វីមួយដែលមនុស្សអាចធ្វើបាន ដើម្បីជួយសង្គ្រោះពួកគេអោយរួចផុតពីព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏កំណាច និងឃោរឃៅនេះឡើយ។ មនុស្សគ្មានសង្ឃឹមទេ។ ដោយឡែក នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងចូលទៅក្នុងព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏កំណាចនោះ ជំនួសមនុស្សបាប។ ៣ថ្ងៃក្រោយមក ព្រះអង្គមានជ័យជំនះលើវា ដោយទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ (ម៉ាថាយ២៨)។ ជាលទ្ធផល អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មិនត្រូវប្រឈមនឹងព្យុះនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏កំណាចអស់កល្បជានិច្ចនោះឡើយ។ នេះគឺជាដំណឹងល្អ។

- សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ តែមិនមែនទាំងអស់គ្នានឹងបានសង្គ្រោះ៖ ជាការពិតណាស់! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាកូនចៀមនៃព្រះ ដែលដោះបាបមនុស្សលោកទាំងពួង (យ៉ូហាន១៖២៩)។ ព្រះអង្គបានសុគតជំនួសមនុស្សទាំងអស់ (កូរិនថូសទី២ ៥៖១៥)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា មនុស្សទាំងអស់នឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនមួយចំនួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះអង្គបានបែងចែកមនុស្សចេញជាពីរក្រុមដាច់ដោយឡែកពីគ្នា។ តួយ៉ាងដូចជាប្រស្នាអំពី ស្រូវនិងស្រងែ (ម៉ាថាយ១២៖២៤-៣០) ត្រីល្អៗនិងត្រីអាក្រក់ៗ (ម៉ាថាយ១២៖៤៧-៥០) ទ្វារតូចចង្អៀត (ម៉ាថាយ៧៖១២-១៤) សិស្សដ៏ពិត (ម៉ាថាយ៧៖២១-២៣) មនុស្សពីរនាក់សង់ផ្ទះ (ម៉ាថាយ៧៖២៤-២៧) លនិងល ជាដើម។ ការនេះបានសេចក្តីថា មនុស្សមួយចំនួនទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ខណៈពេលដែលមនុស្សមួយចំនួនទៀតនឹងវិនាសបាត់បង់អស់កល្បជានិច្ច។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា អំណាចនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានដែនកំណត់ក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សនោះទេ។

នៅក្នុងគ្រោះកាចទី១០ ពួកអុីស្រាអែលបានរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ និងពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះពួកគេជឿ និងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយយកឈាមសត្វចៀមមកលាបតាមធ្នឹមទ្វារ និងក្របទ្វារទាំងសងខាងផងដែរ

(និក្ខមនំ១២៖១-១៤)។ ។ សេចក្តីជំនឿដែលរស់បានជួយសង្គ្រោះពួកអុីស្រាអែលអោយរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមិនត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតដ៏អស់កល្បវិញ (យ៉ូហាន៣៖១៦)។ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះបានជ្រកកោនក្នុងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។ ពួកគេមានព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាសញ្ញាសំគាល់។ ដូច្នោះពួកគេនឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។

មានសេចក្តីជំនឿ ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ៖ សេចក្តីជំនឿ គឺជាបន្ទាត់ដ៏សំខាន់បំផុតមួយ ដែលបានញែកក្រុមមនុស្សខាងលើចេញជាពីរដាច់ដោយឡែកពីគ្នា។ អស់អ្នកណាដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ អស់អ្នកណាដែលគ្មានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនឹងជាប់ជំនុំជំរះ ហើយវិនាសអន្តរាយអស់កល្បជានិច្ច។ លោកម៉ាកុសបានអះអាងសេចក្តីខាងលើ ដោយសរសេរថា "អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះនឹងបានសង្គ្រោះ តែអ្នកណាដែលមិនព្រមជឿ នោះនឹងត្រូវទោសវិញ" (ម៉ាកុស១៦៖១៦)។ សេចក្តីជំនឿ គឺជាកូនសោរសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ សេចក្តីជំនឿ គឺជាកូនសោរសម្រាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។ "ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ បានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះមិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺអោយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ ពីព្រោះព្រះទ្រង់មិនបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមកក្នុងលោកិយ ដើម្បីជំនុំជំរះលោកិយទេ គឺអោយលោកិយបានសង្គ្រោះ ដោយសារទ្រង់វិញ ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះមិនជាប់មានទោសទេ តែអ្នកណាដែលមិនជឿវិញ នោះត្រូវមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ" (យ៉ូហាន៣៖១៦-១៨)។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានបកស្រាយច្បាស់ៗ ហើយចំៗថា "បើមាត់អ្នកនឹងទទួលថ្លែងប្រាប់ពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ហើយជឿក្នុងចិត្តថា ព្រះបានប្រោសអោយទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបានសង្គ្រោះពិត ដ្បិតយើងបានសុចរិតដោយមានចិត្តជឿ ហើយក៏បានសង្គ្រោះដោយមាត់ទទួលថ្លែងប្រាប់ ពីព្រោះគម្ពីរថា បើអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះនឹងគ្មានហេតុនាំអោយខ្មាសឡើយ" (រ៉ូម១០៖៩-១១)។

អស់អ្នកណាដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនឹងបានសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយដើរតាមទ្រង់ដោយជំនឿ ដោយទុកចិត្តលើទ្រង់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ មិនមែនទុកចិត្តលើខ្លួនឯង ឬអ្វីមួយផ្សេងទៀតឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនជាផលផ្លែនៃកិច្ចការដែលយើងបានសម្រេចដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាផលផ្លែនៃកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាទាំងស្រុង។ សេចក្តីសង្គ្រោះមកពីព្រះ មិនមែនមកពីមនុស្សឡើយ។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា ".... ចំណែកអ្នកដែលមិនធ្វើការសោះ គឺគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះអង្គដែលទ្រង់បានប្រោសអោយមនុស្សទមិលល្មើសបានសុចរិត នោះសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកនោះបានរាប់ទុកជាសេចក្តីសុចរិតវិញ" (រ៉ូម៤៖៥)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ អស់អ្នកណាដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមិនត្រូវហិនវិនាសឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ គេមានជីវិតដ៏ពេញបរិបូរអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន៣៖១៦)។ "ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រា នោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចហើយ តែអ្នកណាដែលមិនព្រមជឿដល់ព្រះរាជបុត្រាវិញ នោះនឹងមិនឃើញជីវិតសោះឡើយ គឺសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះតែងនៅជាប់លើអ្នកនោះឯង" (យ៉ូហាន៣៖៣៦)។ "..... ចូរជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទទៅ នោះនឹងបានសង្គ្រោះហើយ....... " (កិច្ចការ១៦៖៣១)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ព្រះអង្គថា "ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ

នោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច" (យ៉ូហាន៦៖២៤)។ "ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់ព្រះអង្គដែលចាត់អោយខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនដែលត្រូវជំនុំជំរះឡើយ គឺបានកន្លងហួសពីសេចក្តីស្លាប់ទៅដល់ជីវិតវិញ" (យ៉ូហាន៥៖២៤)។ បើគ្មានសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មាននរណាម្នាក់ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ សេចក្តីជំនឿសំខាន់សម្បើមណាស់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ម្យ៉ាងទៀត ដូចជាចោរម្នាក់ដែលបានជាប់ឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ទើបបុរសខ្វិនម្នាក់បានទទួលការអត់ទោសបាប។ ដ្បិតមានគ្រាមួយ "ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ក៏យាងចុះទូកឆ្លងទៅឯក្រុងរបស់ទ្រង់វិញ នោះមានគេនាំមនុស្សស្លាប់ដៃស្លាប់ជើងម្នាក់ដេកលើគ្រែមកឯងទ្រង់ កាលទ្រង់ទតឃើញសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកទាំងនោះក៏មានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកស្លាប់ដៃស្លាប់ជើងថា ចូរសង្ឃឹមឡើងកូនអើយ បាបឯងបានអត់ទោសអោយឯងហើយ" (ម៉ាថាយ៩៖១-២)។ ផ្ទុយទៅវិញ "..... បើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថាមានព្រះមែន ហើយថាទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់" (ហេព្រើរ១១៖៦)។ សេចក្តីជំនឿដ៏រស់ គឺជាគ្រឹះដែលមិនអាចខ្វះបាន សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ "ដ្បិតគឺដោយព្រះគុណ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហើយសេចក្តីនោះក៏មិនមែនកើតពីអ្នករាល់គ្នាដែរ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ ក៏មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តិដែរ ក្រែងអ្នកណាអួតខ្លួន" (អេភេសូរ២៖៨-៩)។

ដោយឡែក វរហើយ! សម្រាប់មនុស្សដែលគ្មានសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បើទោះបីជានៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់លោកិយ គេគឺជាមនុស្សដ៏ល្អ ជោគជ័យ គួរអោយស្រឡាញ់រាប់អាន ពេញដោយប្រាជ្ញា ចរិយាសម្បត្តិ ទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស កេរ្តិ៍ឈ្មោះ យសសក្តិ លនិងល យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការទាំងអស់នោះមិនអាចជួយសង្គ្រោះរូបគេបានដែរ។ បើទោះបីជាគេមានគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់យ៉ាងណាក្តី ល្អឹកណាគេគ្មានសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគេមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះជាដាច់ខាត។ គេមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បានឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ បើទោះបីជាគេធ្លាប់ជាមនុស្សដ៏អាក្រក់ ជូរជាតិ សាហាវយង់ឃ្នង់ ដែលសង្គមស្អប់ខ្ពើម និងមិនអោយតម្លៃយ៉ាងណាក្តី បើគេមានសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគេនឹងទទួលបានសង្គ្រោះ ហើយចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌អស់កល្បជានិច្ច។ តួយ៉ាង ចោរម្នាក់នៅក្នុងចំណោមចោរពីរនាក់ ដែលជាប់ឆ្កាងជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ (លូកា២៣៖៣៩-៤៣)។ នៅក្នុងកែវភ្នែករបស់លោកិយទាំងមូល ចោរម្នាក់នោះមិនសាកសមនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសោះឡើយ។ ដ្បិតគេគ្មានអ្វីសោះ។ គេមិនល្អសោះ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខុសគ្នារវាងចោរទាំងពីរនាក់ គឺសេចក្តីជំនឿ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ចោរម្នាក់បានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សេចក្តីជំនឿសំខាន់បំផុត និងមិនអាចខ្វះបាន សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ ខណៈពេលដែលគាត់បានសរសេរថា "តែបើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថាមានព្រះមែន ហើយថា ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់" (ហេព្រើរ ១១៖៦)។ គ្រាន់តែជឿ នោះអ្នកនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។

សេចក្តីជំនឿរស់៖ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីជំនឿដែលនាំដល់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច គឺជាសេចក្តីជំនឿដ៏រស់។ វាជាសេចក្តីជំនឿដែលផ្តល់នូវផលផ្លែនៃការផ្លាស់ប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដ ព្រោះការផ្លាស់ប្រែចិត្ត គឺជាភស្តុតាងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងយើងរាល់គ្នា។ ដ្បិតពេលដែលយើងទទួលជឿព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាសំណៅ (អេភេសូរ១៖១៣-១៤)។ រីឯ ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណ គឺដើម្បីជាជំនួយ ដើម្បីផ្លាស់ប្រែ និងដើម្បីស្អាងយើងឡើង លនិងល អោយបានដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចាប់ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃទៀត

(យ៉ូហាន១៤៖១៥-១៧ កាឡាទី៥៖២២-២៦)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយអោយយើងស្គាល់ មើលឃើញ ព្រមទាំងស្អប់អំពើបាប។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយអោយយើងស្គាល់ មើលឃើញ ព្រមទាំងស្រឡាញ់អ្វីដែលល្អ ត្រឹមត្រូវ ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់។ ជាបន្ត ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយដឹកនាំយើងអោយកែប្រែចិត្តចេញពីផ្លូវបាប មកមាគ៌ាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ហេតុដូច្នោះហើយ អស់អ្នកណាដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះរមែងមានការផ្លាស់ប្រែចិត្តចេញពីជីវិតចាស់។

លោកយ៉ាងកុបដែលជាប្អូនប្រុសរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានលើកឡើងថា “បងប្អូនអើយ បើអ្នកណាថាខ្លួនមានសេចក្តីជំនឿ តែមិនប្រព្រឹត្តិតាម នោះតើមានប្រយោជន៍អ្វី តើសេចក្តីជំនឿអាចនឹងសង្គ្រោះអ្នកនោះបានដែរឬ” (យ៉ាកុប២៖១)។ គំនិតនេះមិនមែនមានន័យថា យើងត្រូវធ្វើអំពើល្អ បន្ថែមលើសេចក្តីជំនឿដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ សេចក្តីនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដ្បិតដោយព្រះគុណ ដែលយើងបានសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ មិនមែនការប្រព្រឹត្តិឡើយ (អេភេសូរ២៖៨-៩)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី លោកយ៉ាកុបក៏បានបន្ថែមទៀតផងដែរថា “ឯសេចក្តីជំនឿក៏យ៉ាងដូច្នោះដែរ បើគ្មានការប្រព្រឹត្តិតាមទេ នោះក៏ស្លាប់នៅតែឯង” (យ៉ាកុប២៖១៧)។ សេចក្តីជំនឿដែលស្លាប់មិនអាចជួយសង្គ្រោះយើងបានឡើយ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ យើងត្រូវការសេចក្តីជំនឿរស់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ចំណែក សេចក្តីជំនឿរស់ គឺជាសេចក្តីជំនឿដែលមានការប្រព្រឹត្តិតាម ជាតឹកតាង។ ជាឧទាហរណ៍ អ្នកនិពន្ធខាងលើបានលើកឡើងនូវសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអ័ប្រាហាំមកពន្យល់បញ្ជាក់បន្ថែម។ លោកអ័ប្រាហាំទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រោះគាត់មានសេចក្តីជំនឿរស់។ យ៉ាងណាមិញ “ដោយសារសេចក្តីជំនឿ កាលព្រះបានហៅលោកអ័ប្រាហាំ នោះលោកក៏មានស្តាប់បង្គាប់ លោកចេញទៅឯកន្លែងដែលត្រូវទទួលជាមរដក គឺចេញទៅតែមានដឹងថាទៅឯណាទេ” (ហេព្រើរ១១៖៨)។ លោកអ័ប្រាហាំជឿ និងធ្វើតាម (យ៉ាកុប២៖២១)។ បងប្អូនអើយ! យើងមិនអាចធ្វើល្អដើម្បីជាថ្នូរប្តូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី អំពើល្អគឺជាផលផ្លែដែលបានឆ្លុះបញ្ចាំងថា យើងប្រាកដជាបានស្លាប់ក្នុងអំពើបាប ហើយបានរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។ យើងអាចនិយាយបានថា អំពើល្អ គឺជាផលផ្លែដ៏ល្អ និងគួរជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលចេញពីគ្រីស្ទបរិស័ទ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ តាមរយៈផលផ្លែដ៏សន្ធឹក ដែលយើងបានផ្តល់ នោះសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានលើកតម្កើងឡើង (យ៉ូហាន១៥៖៨)។ “ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសម្រាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន អោយយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាម” (អេភេសូរ២៖១០)។

សេចក្តីជំនឿដ៏គ្រប់លក្ខណ៍ ជាសេចក្តីជំនឿដែលមានការប្រព្រឹត្តិតាមជាតឹកតាង (យ៉ាកុប២៖២២)។ នេះជាប្រភេទសេចក្តីជំនឿ ដែលនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ បើពុំដូច្នោះទេ វាជាសេចក្តីជំនឿស្លាប់។ សេចក្តីជំនឿស្លាប់មិននាំយើងដល់ត្រើយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ គួយ៉ាង លោកយ៉ាកុបបានផ្តល់ជាឧទាហរណ៍មួយថា “អ្នកជឿថាមានព្រះតែមួយ នោះត្រូវហើយ ទោះទាំងពួកអារក្សក៏ជឿដូច្នោះ ព្រមទាំងព្រឺខ្លាចដែរ” (យ៉ាកុប២៖១៩)។ ពួកអារក្សក៏ជឿអំពីព្រះដែរ។ ពួកវាជឿថាមានព្រះ។ ពួកវាស្គាល់ព្រះ។ ជាក់ស្តែង មានគ្រាមួយ ពេលដែលជួបព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះវិញ្ញាណអារក្សអសោចបានស្រែកឡើងថា “...... ព្រះយេស៊ូវពីណាសារ៉ែតអើយ តើយើងហើយនឹងទ្រង់មានហេតុអ្វីនឹងគ្នា តើទ្រង់មកបំផ្លាញយើងឬអី ខ្ញុំស្គាល់ជាក់ហើយ ទ្រង់ជាព្រះអង្គបរិសុទ្ធនៃព្រះ” (លូកា៤៖៣៤)។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះមិនបណ្តាលអោយពួកអារក្សទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ដ្បិត អារក្សសាតាំងគ្រាន់តែជឿថាមានព្រះដ៏ពិត ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានចុះចូល ធ្វើតាម និងគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេយកខ្លួនឯងជាស្តេច។ គេគ្មានការផ្លាស់ប្រែឡើង។ គេមានសេចក្តីជំនឿ ដែលគ្មានការប្រព្រឹត្តិ។

គេមានសេចក្តីជំនឿដែលស្លាប់។ អារក្សមានចំណេះដឹងពីព្រះ ឃើញអំណាចរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់វាមិនជឿ ហើយដើរតាមព្រះឡើយ។

មួយទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏ធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលផងដែរថា "មិនមែនអស់អ្នកណាដែលគ្រាន់តែនិយាយមកខ្ញុំថា ឱព្រះអម្ចាស់ៗអើយ ដែលនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌នោះទេ គឺជាអស់អ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញទេតើ នៅថ្ងៃនោះនឹងមានមនុស្សជាច្រើននិយាយមកខ្ញុំថា ឱព្រះអម្ចាស់ៗអើយ តើយើងខ្ញុំមិនបានទាយដោយនូវព្រះនាមទ្រង់ ព្រមទាំងធ្វើការឫទ្ធិបារមីជាច្រើន ដោយនៅព្រះនាមទ្រង់ទេឬអី នោះខ្ញុំនឹងនិយាយដោយត្រង់ថា អញមិនដែលបានស្គាល់ឯងរាល់គ្នាទេ នៃពួកទទឹងច្បាប់អើយ ចូរថយចេញពីអញទៅ" (ម៉ាថាយ៧៖២១-២៣)។ នៅត្រង់នេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាមទារអោយយើងមិនគ្រាន់តែជឿនឹងមាត់ប៉ុណ្ណោះទេ។ ប៉ុន្តែអោយជឿ ហើយធ្វើតាម។ វាជាសេចក្តីជំនឿដ៏គ្រប់លក្ខណ៍ ដ៏ពិតប្រាកដ ដែលផុសចេញពីដួងចិត្ត។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាមទារសេចក្តីជំនឿរស់ពីអស់អ្នកណាដែលដើរតាមទ្រង់។ បងប្អូនអើយ! ការធ្វើតាមគឺជាបន្ទាត់ខណ្ឌចែកដោយឡែករវាងសេចក្តីជំនឿរស់ និងសេចក្តីជំនឿស្លាប់។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាលោកសាវ័កពេត្រុសបានលើកទឹកចិត្តយើងរាល់គ្នាថា "..... បងប្អូនត្រូវខ្នះខ្នែងអោយអស់ពីសមត្ថភាព បន្ថែមកិរិយាល្អឥតខ្ចោះពីលើជំនឿ...... " (២ពេត្រុស១៖៥ ព្រះគម្ពីរខ្មែរសម្រាយ១៩៩៧)។ គួរអោយយើងបានកត់ចំណាំសារជាថ្មីផងដែរថា យើងមិនមែនបន្ថែមអំពើល្អលើសេចក្តីជំនឿដើម្បីបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងបានសង្គ្រោះ នោះយើងចេះតែធ្វើល្អ។

ដោយឡែក លោកយ៉ូហានបាទីស្ទយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីខាងលើ។ មានគ្រាមួយ លោកម៉ាកុសបានប្រាប់អោយដឹងថា "ឯយ៉ូហានជាអ្នកដែលធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅទីរហោស្ថានក៏មកដល់ គាត់ប្រកាសប្រាប់ពីបុណ្យជ្រមុជខាងឯការប្រែចិត្ត ប្រយោជន៍អោយរួចពីបាប" (ម៉ាកុស១៖៤)។ នៅពេលនោះផងដែរ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទ បានរំលឹកពួកផារិស៊ី និងពួកសាឌូស៊ី អំពីការកែប្រែចិត្ត។ សេចក្តីជំនឿរស់ នាំទៅដល់ត្រើយជីវិតដ៏អស់កល្ប។ គាត់បានប្រាប់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាទាំងនោះ អោយបង្ហាញពីផលផ្លែនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេមានសេចក្តីជំនឿដែលស្លាប់ ដែលមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ តួយ៉ាង ពេលដែលលោកយ៉ូហានបានឃើញពួកផារិស៊ី និងពួកសាឌូស៊ីមកទទួលពិធីជ្រមុជទឹកផងដែរនោះ គាត់ក៏បានឧទានឡើងថា "....... ឱពូជពស់វែកអើយ តើអ្នកណាបានប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នារត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធដែលត្រូវមកដូច្នោះ បើយ៉ាងនេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាបង្កើតផលដែលសំណំនឹងសេចក្តីប្រែចិត្តនោះចុះ" (ម៉ាថាយ៣៖៧-៨)។ ដ្បិត អ្នកជឿបង្កើតផលផ្លែ។ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទក៏បានបន្តទៀតផងដែរថា "..... ឥឡូវនេះ ពូថៅបានដាក់នៅឫសដើមឈើហើយ ដូច្នោះអស់ទាំងដើមណាដែលកើតផ្លែមិនល្អ នោះត្រូវកាប់បោះចោលទៅក្នុងភ្លើង" (ម៉ាថាយ៣៖១០)។ ន័យរបស់ខ្ញុំ គឺអ្នកដែលគ្មានជំនឿរស់ នឹងត្រូវវិនាសដូចជាដើមឈើដែលត្រូវបានគេកាប់ចោលទៅក្នុងភ្លើងយ៉ាងដូច្នោះដែរ ព្រោះអ្នកដែលគ្មានជំនឿរស់ អ្នកដែលមិនជឿ មិនអាចបង្កើតផលផ្លែដ៏ជាទីគាប់ចិត្ត ដល់ម្ចាស់របស់គេឡើយ (យ៉ូហាន១៥៖១-៨)។

ចូរកែប្រែចិត្ត៖ ការកែប្រែចិត្តសំខាន់ ចាំបាច់ និងមិនអាចខ្វះបានសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ព្រះត្រាស់ហៅ និងបង្គាប់អោយយើងកែប្រែចិត្តរាល់ថ្ងៃចេញពីអំពើបាប ហើយដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់ជាជំនួសវិញ។ មួយវិញទៀត ព្រះត្រាស់ហៅ និងបង្គាប់អោយយើងកែប្រែចិត្ត ដើម្បីទទួលយកដំណឹងល្អ ទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាទទួលយកសេចក្តីសង្គ្រោះផងដែរ។ យើងត្រូវតែកែប្រែចិត្ត ដើម្បីទទួលយកដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

នេះគឺជាប្រធានបទរបស់ចំណុចមួយនេះ។ យើងទទួលបាននគរស្ថានសួគ៌ជាមរដក ល្មឹកណាយើងបានកែប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប ហើយទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាម្ចាស់ស្ថានសួគ៌។ យើងត្រូវតែបែរខ្នង ដើរចេញពីអំពើបាប ហើយដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "ពេលវេលាបានសំរេចហើយ នគរព្រះជិតមកដល់ហើយ ដូច្នោះចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿដំណឹងល្អចុះ" (ម៉ាកុស១៖១៥)។ ការកែប្រែចិត្ត គឺជាខ្លឹមដ៏ចាំបាច់បំផុតនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូចគ្នានេះដែរ ពេលដែលលោកសាវ័កពេត្រុសប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងព្រះវិហារ នោះគាត់ទាមទារអោយមនុស្សកែប្រែចិត្ត ដើម្បីទទួលបានការអត់ទោសបាប និងការផ្សះផ្សាជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ គាត់និយាយថា "ដូច្នោះ ចូរប្រែចិត្ត ហើយវិលមកចុះ ដើម្បីអោយបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាបានលុបចេញ ប្រយោជន៍អោយមានពេលលំហើយ មកពីចំពោះព្រះអម្ចាស់" (កិច្ចការ ៣៖១៩)។ ការកែប្រែចិត្ត គឺជាចំណុចបត់ដឹកនាំយើងចេញផុតពីសេចក្តីវិនាស ហើយតម្រង់ឆ្ពោះទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

យើងសង្កេតឃើញថា ពេលចូលដល់ថ្នាក់ទី១២ សិស្សទាំងអស់ត្រៀមខ្លួន ដើម្បីប្រលងបញ្ចប់កំរិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ។ ពួកគេចង់ជាប់។ ពេលនោះ មានមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំមួយចំនួនដឹងច្បាស់ថា គេមិនអាចប្រលងជាប់បានទេ ព្រោះជំនួសអោយការរៀនសូត្រ នោះពួកគេតែងតែគេចសាលា ជក់លេងបាល់ ហើយដើរលេងពាសកាលទៅវិញ។ ការនេះមិនល្អទេ។ វាមិនអាចជួយអោយពួកគេប្រលងជាប់ឡើយ។ ពួកគេត្រូវតែកែប្រែ។ ប្រាកដណាស់! ដោយចិត្តចង់ប្រលងជាប់ នោះពួកគេបានបញ្ឈប់រាល់សកម្មភាពមិនល្អខាងលើ។ ការនេះល្អដែរ ក៏ប៉ុន្តែវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា ខណៈពេលដែលពួកគេបញ្ឈប់សកម្មភាពមិនល្អខាងលើនោះ ពួកគេត្រូវតែត្រឡប់មកសង្វាតរៀនសូត្រឡើងវិញ។

សេចក្តីខាងលើបានរំលេចអោយឃើញពីការផ្លាស់ប្រែ។ ការនេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការកែប្រែចិត្ត ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ។ ឧទាហរណ៍ ពីមុន យើងធ្លាប់ជឿ ហើយពឹងផ្អែកលើសមត្ថភាពខ្លួនឯង (ខ្លួនទីពឹងខ្លួន) អំពើល្អ បុណ្យកុសល វិញ្ញាណផ្សេងៗ ព្រមទាំងការជាច្រើនទៀតដែលយើងមាន លនិងល ដើម្បីជួយសង្គ្រោះខ្លួនយើង។ ដោយឡែក បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ គ្រប់ទាំងអស់ដែលយើងមាន មិនអាចជួយសង្គ្រោះខ្លួនយើងបានឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពេលខ្លះជំនួសអោយការដឹកនាំយើងទៅដល់ត្រើយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះមានការមួយចំនួនបែរជាបានដឹកនាំយើងអោយឃ្លាតចេញកាន់តែឆ្ងាយទៅៗពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងរុញច្រានយើងអោយកាន់តែជ្រៅទៅៗក្រោមព្រះពិរោធន៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅវិញ។ ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានអ្វីអាចជួយសង្គ្រោះមនុស្សបាបបានឡើយ។ ដូច្នោះការកែប្រែចិត្តមានន័យថា យើងត្រូវតែឈប់ជឿ ឈប់ធ្វើតាម ហើយឈប់ពឹងផ្អែកលើកិច្ចការទាំងអស់ខាងលើ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះទៀត។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ យើងត្រូវតែជឿ ហើយដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាជំនួសវិញ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ពិតប្រាកដអស់កល្បជានិច្ច។ យើងអាចសង្ខេបយ៉ាងខ្លីមកវិញថា ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ តោងយើងឈប់ជឿ ហើយទុកចិត្តលើគ្រប់ទាំងអស់ ដោយត្រឡប់មកជឿ ហើយទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាមទារអោយយើងជឿ ហើយទុកចិត្តលើទ្រង់តែមួយអង្គគត់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

ទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទនេះផងដែរ គប្បីយើងរាល់គ្នាបានដឹងថាកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចនោះ ល្អមគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។ ការនេះបានសេចក្តីថា យើងមិនចាំបាច់ត្រូវបន្ថែមអ្វីមួយផ្សេងទៀតពីលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេច ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

គឺជាទីបង្អែកតែមួយគត់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។ ព្រះអង្គគឺជាគ្រឹះដ៏មាំមួនតែមួយគត់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ក្រោមហេតុផលនេះ យើងត្រូវតែផ្តាច់ខ្លួនចេញពីការពឹងផ្អែកលើគ្រប់ទាំងអស់ ហើយត្រឡប់មកពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាំងស្រុងវិញ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ វាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទជនជាតិខ្មែរក្នុងការយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាមានផ្ទត់គំនិតចេញពីសង្គមពហុជំនឿ។ យើងមានជំនឿលើអាទិទេព វិញ្ញាណ និងវត្ថុស័ក្តិសិទ្ធជាច្រើនផ្សេងៗទៀតក្នុងពេលតែមួយ។ ឧទារហណ៍ ពេលប្រលងបញ្ចប់មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ នោះមានសិស្សខ្លះស្រោចទឹកផង បន់ព្រះផង បន់អ្នកតាផង បន់ព្រលឹងវិញ្ញាណជីដូនជីតាផង លនិងល។ យើងយល់ថា ការមានជំនួយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណពីប្រភពផ្សេងៗគ្នាជាច្រើនមិនមែនជាការខុសឆ្គងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការនេះនឹងផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹម និងជោគជ័យដ៏សម្បើមដល់យើង។ ល។ និង ល។ ក្នុងលំអាននេះ ពេលខ្លះយើងរាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រឹមតែជាព្រះជំនួយមួយអង្គនៅក្នុងចំណោមព្រះក្លែងក្លាយផ្សេងៗទៀតជាច្រើនអង្គតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងជឿ ហើយគោរពថ្វាយបង្គំព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ខណៈពេលដែលយើងជឿ ហើយគោរពថ្វាយបង្គំអ្វីមួយផ្សេងទៀត។ ព្រះជាម្ចាស់បដិសេធជាដាច់ខាតចំពោះការនេះ។ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។

ឧទាហរណ៍ មានយុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់។ ពេលដែលសួរថា "ហេតុអ្វីបានជាគាត់ទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ"? នោះគាត់ក៏បានឆ្លើយតបមកវិញថា "ព្រោះគាត់ខ្លាចធ្លាក់នរក"។ រួចគាត់ក៏បន្តទៀតថា "ពេលដែលខ្ញុំស្លាប់ទៅ បើអំពើល្អ បុណ្យកុសល ព្រះនេះ ព្រះនោះ លនិងល មិនអាចជួយសង្គ្រោះខ្ញុំបាន នោះខ្ញុំមានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមួយអង្គទៀតជាកង់សាគួរ"។ ការនេះបានរំលេចអោយឃើញថា យុវជនខាងលើកំពុងតែពឹងផ្អែកលើគ្រប់ទាំងអស់ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់។ គាត់បានបន្ថែមកិច្ចការជាច្រើនទៀតពីលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេច ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាគ្រឹះតែមួយគត់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យុវជនខាងលើឡើយ។ ព្រះអង្គគ្រាន់តែជាចំណែកមួយនៃទីបង្អែករបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ។ យុវជនខាងលើ បានចាត់ទុកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រឹមតែជាជំនួយមួយនៅក្នុងចំណោមជំនួយផ្សេងៗទៀតជាច្រើន សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ។ ការនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដ្បិតផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានរៀបចំ និងបានសម្រេចដោយជោគជ័យសម្រាប់យើង នោះល្មមគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងហើយ។ ព្រះអង្គទាមទារអោយយើងជឿ ហើយទុកចិត្តលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងស្រុង ដោយមិនចាំបាច់ត្រូវបន្ថែមបន្ថយអ្វីមួយផ្សេងទៀតឡើយ។

អាស្រ័យលើកូនចៀម៖ មកដល់ត្រឹមនេះ គប្បីអោយយើងទាំងអស់គ្នាបានដឹងច្បាស់ហើយថា សេចក្តីសង្គ្រោះគឺអាស្រ័យលើកូនចៀមនៃព្រះ។ វាអាស្រ័យលើព្រះ។ សេចក្តីសង្គ្រោះ គឺជាកិច្ចការដែលព្រះបានសម្រេចសម្រាប់មនុស្ស។ សេចក្តីសង្គ្រោះមកពីព្រះ មិនមែនមកពីមនុស្សឡើយ។ ប្រាកដណាស់! គ្មាននរណាម្នាក់សាកសមនឹងទទួលយកការនេះឡើយ។ វាគឺជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ ដូចដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលបានសម្តែងអោយដឹងថា "ដ្បិតគឺដោយព្រះគុណដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហើយសេចក្តីនោះក៏មិនមែនកើតពីអ្នករាល់គ្នាដែរ ក្រែងអ្នកណាអួតខ្លួន" (អេភេសូ២៖៨-៩)។ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើកិច្ចការដែលបុគ្គលម្នាក់ៗខិតខំសង្វាតសម្រេចដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ សេចក្តីសង្គ្រោះ មិនមែនជាផលផ្លែ ឬផលតបស្នងនៃអំពើល្អរបស់មនុស្សទេ។

មនុស្សគ្មានសមត្ថភាពនឹងសម្រេចបានសេចក្តីសង្រ្គោះដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ដោយឡែក នៅក្នុងសំបុត្រទីតុស លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរក្នុងគោលបំណងដូចគ្នាទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ គាត់បានសរសេរថា “នោះទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង មិនមែនដោយការដែលយើងបានប្រព្រឹត្តិដោយសុចរិតនោះទេ គឺដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់វិញ ដោយសារការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់បានចាក់មកលើយើងជាបរិបូរ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង ដើម្បីកាលណាយើងបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារព្រះគុណទ្រង់ នោះអោយយើងត្រឡប់ជាអ្នកគ្រងមរដក តាមសេចក្តីសង្ឃឹមដល់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច” (ទីតុស៣៖៥-៧)។ សេចក្តីសង្គ្រោះផ្តើមចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយះសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនចាក់ឬសលើសមត្ថភាពរបស់មនុស្សឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះ គឺអាស្រ័យលើព្រះ មិនមែនមនុស្សទេ។ “..... សេចក្តីសង្គ្រោះស្រេចនូវព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ហើយស្រេចនឹងកូនចៀមផង” (វិវរណៈ៧៖១០)។ ដូច្នោះ មនុស្សគ្មានកន្លែងអួតខ្លួនឯងបានឡើយ នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដ្បិតវាគឺជាកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេច ដូច្នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសាកសមនឹងត្រូវបានលើកសរសើរតម្កើង ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ ក្រោមហេតុផលនេះហើយបានជាលោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា “ឯខ្ញុំ កុំបីអោយខ្ញុំអួតខ្លួនឡើយ អួតបានតែពីឈើឆ្កាងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាតែប៉ុណ្ណោះ....... ” (កាឡាទី៦៖១៤)។

ដោយឡែក នៅក្នុងសំបុត្ររ៉ូមឯណោះវិញ យើងអាចមើលឃើញពីចិត្តខ្វេចខ្វាំរបស់លោកសាវ័កប៉ុលចំពោះបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលកំពុងតែវិនាសបាត់បង់ចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ពួកគេយល់ខុសអំពីផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា “ខ្ញុំមានសេចក្តីទុក្ខសោកយ៉ាងខ្លាំង និងសេចក្តីព្រួយលំបាកក្នុងចិត្តជានិច្ច ដ្បិតខ្ញុំស្ទើរតែនឹងសូមអោយព្រះគ្រីស្ទដាក់បណ្តាសាខ្ញុំវិញ ជំនួសបងប្អូនជាញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំខាងឯសាច់ឈាម គឺជាសាសន៍អុីស្រាអែល....... ” (រ៉ូម៩៖២-៤)។ លោកសាវ័កប៉ុល គឺជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកសាសន៍អុីស្រាអែល។ បងប្អូនអើយ! ពួកអុីស្រាអែល គឺជាកូនចៅ របស់លោកអ័ប្រាហាំ ជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង និងជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅក្នុងបណ្តាគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នៅលើផែនដី ព្រះជាម្ចាស់បានញែកពួកអុីស្រាអែលទុកសម្រាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ (និក្ខមនំ១៩៖៤-៦)។ ពួកគេគឺជាសាសន៍ដែលមានការចិញ្ចឹមបីបាច់ជាកូនព្រះ មានសេចក្តីសញ្ញា មានក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ មានរបៀបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ មានសេចក្តីសន្យាដ៏ថ្លៃថ្លា លនិងល (រ៉ូម ៩៖៣)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានផ្ញើទុកនឹងពួកគេ (រ៉ូម៣៖១-២)។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រសូតមកពីក្នុងចំណោមពួកគេ (រ៉ូម៩៖៥)។ ប្រាកដណាស់! ពួកអុីស្រាអែលវិសេសណាស់ ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី អភ័យឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យនេះ មិនបណ្តាលអោយពួកកូនចៅ អុីស្រាអែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយគ្មានសេចក្តីជំនឿឡើយ។ ហេតុដូច្នោះហើយ បានជាលោកសាវ័កប៉ុលឈឺចាប់ ពិបាកចិត្ត ក្តុកក្តួល និងអាណិតពួកបងប្អូនជាញាតិសន្តានរបស់គាត់ជាពន់ប្រមាណ។ ដ្បិតបើយើងនិយាយតាមបែបលោកិយនោះ គឺថាពួកអុីស្រាអែលមានតំរុយ និងមានការចង្អុលបង្ហាញច្បាស់លាស់សម្រាប់ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបែរជាវង្វេងមិនខុសអីពីពួកសាសន៍ដ៏ទៃឡើយ។ ពួកគេពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង លើច្បាប់សាសនា ទំនៀមទំលាប់ អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់ខ្លួនក្នុងនាមជាកូនចៅ របស់លោកអ័ប្រាហាំ និងជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ សេចក្ដីសង្គ្រោះមិនមែនកើតចេញពីការប្រព្រឹត្តិល្អ ត្រឹមត្រូវ ការប្រណិប័តន៍តាមច្បាប់សាសនា និងទំនៀមទំលាប់ ប្រពៃណីឡើយ។
នេះគឺជាការយល់ខុសរបស់ពួកជនជាតិអុ៊ីស្រាអែល។ លោកសាវ័កប៉ុលបានបញ្ជាក់អោយដឹងថា
"ឯព្រះដែលទ្រង់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកអ្នករាល់គ្នា ហើយធ្វើការឫទ្ធិបារមីក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា
នោះតើដោយអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាមក្រិត្យវិន័យ ឬដោយស្តាប់ទាំងមានសេចក្ដីជំនឿវិញ" (កាឡាទី៣៖៥)។ ចម្លើយគឺ សេចក្ដីសង្គ្រោះមិនមែនមកដល់យើងតាមរយៈការកាន់តាមក្រិត្យវិន័យនោះទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈសេចក្ដីជំនឿវិញ។
នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរដដែល លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ថា "តែអស់អ្នកដែលអាងដល់ការប្រព្រឹត្តិតាមក្រិត្យវិន័យ
នោះត្រូវបណ្តាសាវិញ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា ត្រូវបណ្តាសាហើយ
អស់អ្នកណាដែលមិនកាន់ខ្ជាប់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តិតាម" (កាឡាទី៣៖១០)។ អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើក្រិត្យវិន័យដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ នឹងត្រូវបណ្តាសាជាជំនួសវិញ ព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលព្រះជាម្ចាស់បានទាមទារក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ឡើយ។
"អ្នករាល់គ្នាណាដែលពឹងដល់ក្រិត្យវិន័យអោយបានរាប់ជាសុចរិត នោះត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ
អ្នកបានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណហើយ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាអាងសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីនឹងរង់ចាំដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ
អោយបានសេចក្តីសុចរិតដែលយើងសង្ឃឹមចង់បាននោះ" (កាឡាទី៥៖៤-៥)។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ "យើងដឹងថា មនុស្សមិនបានរាប់ជាសុចរិតដោយប្រព្រឹត្តិតាមក្រិត្យវិន័យនោះឡើយ គឺដោយសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ហេតុនោះបានជាយើងជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដើម្បីអោយបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទនោះ មិនមែនដោយប្រព្រឹត្តិតាមក្រិត្យវិន័យនោះទេ ពីព្រោះគ្មានមនុស្សណាបានរាប់ជាសុចរិតដោយប្រព្រឹត្តិតាមក្រិត្យវិន័យឡើយ" (កាឡាទី២៖១៦)។

ដូចគ្នានេះដែរ សេចក្ដីសង្គ្រោះ មិនមែនជាមរតកដែលកូនៗនឹងទទួលបានជាស្រេច ពីឪពុកម្តាយរបស់គេ ឬពីដូនតារបស់គេឡើយ។ សេចក្ដីសង្គ្រោះមិនមែនជាមរដកដែលអាចបន្តផ្តល់អោយពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយទៀតឡើយ។ ជាការពិតណាស់ ឪពុកម្តាយមានតួនាទីក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀន ពន្យល់ អប់រំ ប្រាប់កូនចៅ អំពីផ្លូវដ៏ពិតសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ និងអធិស្ឋានសម្រាប់គេ។ ប៉ុន្តែការទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ គឺជាការសម្រេចចិត្តជឿរបស់បុគ្គលផ្ទាល់។ តួយ៉ាង បើផ្អែកលើគំនិតរបស់លោកសាវ័កប៉ុល នោះពួកអុ៊ីស្រាអែលមិនបានទទួលសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដោយព្រោះពួកគេគឺជាកូនចៅ ខាងសាច់ឈាមរបស់លោកអ័ប្រាហាំឡើយ។ គាត់បញ្ជាក់ថា "តែដោយអ្នករឹងរបឹង ហើយមិនព្រមប្រែចិត្តសោះ
បានជាអ្នកឈ្មោះថាកំពុងតែប្រមូលសេចក្តីក្រោធទុកសម្រាប់ខ្លួនដល់ថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធវិញ
ជាថ្ងៃដែលសេចក្តីជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះនឹងសម្តែងមក ដែលទ្រង់នឹងសងដល់គ្រប់គ្នា តាមអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តិ.......
ពួកអ្នកដែលទាស់ទទឹង មិនព្រមស្តាប់តាមសេចក្តីពិត គឺស្តាប់តាមតែសេចក្តីទុច្ចរិតវិញ នោះនឹងបានសេចក្តីក្រោធ
និងសេចក្តីឃោរឃៅ ជាសេចក្តីវេទនា និងសេចក្តីលំបាកនៅលើគ្រប់ទាំងព្រលឹងមនុស្សណាដែលប្រព្រឹត្តិអាក្រក់
មានទាំងសាសន៍យូដាជាដើម និងសាសន៍ក្រេកផង" (រ៉ូម២៖៥-៩)។ បើគ្មានសេចក្តីជំនឿ នោះពួកសាសន៍យូដា ក៏មិនខុសអីពីពួកសាសន៍ដទៃផងដែរ ពោលគឺពួកគេនឹងវិនាសអស់កល្បជានិច្ច។ ដើម្បីទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ តោងពួកអុ៊ីស្រាអែលត្រូវតែមានជំនឿដោយផ្ទាល់ លើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះនៃព្រះបន្ទូលសន្យា។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ មានគ្រាមួយ ពេលដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទកំពុងតែធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកអោយបណ្តាជន។ ពេលានោះ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបំភ្លឺអោយឃើញថា ".... កាលគាត់ឃើញពួកផារាសុ៊ី
និងពួកសាឌូសុ៊ីមកទទួលបុណ្យជ្រមុជពីគាត់ជាច្រើនដែរ នោះក៏សួរគេថា ឱពូជពស់វែកអើយ
តើអ្នកណាបានប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នារត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធដែលត្រូវមកដូច្នេះ បើយ៉ាងនេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាបង្កើតផល

ដែលសំណាំនឹងសេចក្ដីប្រែចិត្តនោះចុះ ហើយកុំអោយគិតក្នុងចិត្តថាមានលោកអ័ប្រាហាំជាឳពុកខ្លួននោះឡើយ....... ” (ម៉ាថាយ៣៖៧-៩)។ ដើម្បីរួចផុតពីសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងដើម្បីទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ នោះពួកផារាសុ ី និងពួកសាឌូសុ ីត្រូវតែកែប្រែចិត្ត ហើយទទួលជឿ។ ក្រៅពីនេះ គ្មានផ្លូវឯណាផ្សេងទៀតទេ។

ជាការពិតណាស់ ចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅលោកអ័ប្រាហាំ ហើយព្រះអង្គបានសន្យាថាទ្រង់នឹងប្រទានព្រះពរដល់គាត់ ព្រមទាំងពូជពង្សរបស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ ១២៖១-៣)។ រីឯព្រះពរដ៏ធំធេង និងសំខាន់បំផុតមួយដែលមនុស្សគ្រប់ៗរូបត្រូវការជាចាំបាច់ ដោយមិនអាចអត់បាន គឺជាព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ សម្រាប់មនុស្សបាប ការរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះពរដ៏ប្រពៃថ្លៃថ្លាលើសពីអ្វីៗទាំងអស់។ ជាឧទាហរណ៍ ស្ដេចដាវីឌដែលមានស្ទើរតែគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់បានលើកឡើងថា “មានពរហើយ មនុស្សណាដែលការរំលងច្បាប់របស់ខ្លួនបានអត់ទោសអោយ គឺដែលបាបរបស់ខ្លួនបានគ្របបាំងហើយ មានពរហើយ មនុស្សណាដែលព្រះយេហូវ៉ាមិនរាប់ថាជាអ្នកមានទោស ជាអ្នកដែលគ្មានកលឧបាយនៅក្នុងចិត្តសោះ” (ទំនុកតម្កើង ៣២៖១-២)។ អ្នកដែលមានពរដ៏ពិតប្រាកដមិនមែនជាមនុស្សដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិហូរហៀរនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេគឺជាមនុស្សដែលត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់រាប់ជាសុចរិត។ ជាការពិតណាស់ ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យារាប់ពូជពង្សរបស់លោកអ័ប្រាហាំជាសុចរិត។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី មិនមែនគ្រប់ជនជាតិអុ ីស្រាអែលទាំងអស់សុទ្ធតែរាប់ជាសុចរិតនោះទេ។ ការនេះទៀតសោតមិនមែនបានសេចក្ដីថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រែប្រួលនោះឡើយ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់ច្បាស់អំពីសេចក្ដីនេះ។ បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល គឺថា “ប៉ុន្តែ មិនមែនមានន័យថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបានសម្រេចនោះទេ ដ្បិតមិនមែនសាសន៍អុ ីស្រាអែលទាំងអស់ សុទ្ធតែជាសាសន៍អុ ីស្រាអែលពិតប្រាកដឡើយ ហើយក៏មិនមែនកូនលោកអ័ប្រាហាំទាំងអស់ សុទ្ធតែជាពូជពង្សពិតប្រាកដរបស់លោកដែរ....... ” (រ៉ូម៩៖៦-៩)។ ប្រាកដណាស់! ព្រះជាម្ចាស់បំពេញសម្រេចព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះលោកអ័ប្រាហាំ និងពូជពង្សដ៏ពិតប្រាកដរបស់គាត់។ អ្នកទទួលព្រះពរដ៏ពិតប្រាកដ មិនមែនជាកូនចៅ ដែលកើតចេញពីសាច់ឈាមឡើយ ក៏ប៉ុន្តែជាកូនចៅ ដែលកើតចេញពីព្រលឹងវិញ្ញាណ ដោយសារសេចក្ដីជំនឿវិញ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯស្រុកកាឡាទី លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា “ដ្បិតមានសេចក្ដីចែងទុកមកថា លោកអ័ប្រាហាំមានកូនពីរ មួយកើតពីបាវស្រី ហើយមួយពីស្រីអ្នកជា តែកូនដែលកើតពីបាវស្រី នោះបានកើតតាមសាច់ឈាម ហើយដែលកើតពីអ្នកជា នោះកើតតាមសេចក្ដីសន្យាវិញ” (កាឡាទី៤៖២២-២៣)។ គាត់ក៏បានបន្ថែមទៀតដែរថា “តែបងប្អូនអើយ យើងរាល់គ្នាជាកូនតាមសេចក្ដីសន្យាដូចជាលោកអុ ីសាកដែរ .... គម្ពីរថាដូចម្ដេច គឺថាចូរដេញបាវស្រី និងកូនវាចេញ ដ្បិតកូនរបស់បាវស្រីមិនត្រូវគ្រងមរដកជាមួយនឹងកូនរបស់ស្រីអ្នកជាឡើយ ដូច្នោះ បងប្អូនអើយ យើងរាល់គ្នាមិនមែនជាកូនបាវស្រីទេ គឺជាកូនរបស់ស្រីអ្នកជាវិញ” (កាឡាទី៤៖២៨-៣១)។ បើគ្មានសេចក្ដីជំនឿនោះទេ សូម្បីកូនដែលកើតចេញពីសាច់ឈាមរបស់លោកអ័ប្រាហាំក៏មិនអាចទទួលគ្រងមរដកនៃព្រះបន្ទូលសន្យាបានដែរ។

ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា លោកអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត និងទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះដោយសារសេចក្ដីជំនឿ។ ចំណែកឯពូជរបស់លោកអ័ប្រាហាំវិញ ភ្ជាប់ដោយសេចក្ដីជំនឿ មិនមែនសាច់ឈាមទេ។ គាត់បានសរសេរថា “ដូចជាលោកអ័ប្រាហាំបានជឿដល់ព្រះ ហើយសេចក្ដីនោះបានរាប់ជាសេចក្ដីសុចរិតដល់លោក ដូច្នោះចូរដឹងថា ពួកអ្នកដែលមានសេចក្ដីជំនឿ នោះជាពូជលោកអ័ប្រាហាំហើយ ហើយដោយគម្ពីរបានដឹងជាមុនថា ព្រះទ្រង់នឹងរាប់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃជាសុចរិតដោយសេចក្ដីជំនឿ

បានជាមានសេចក្តីប្រកាសប្រាប់មកដល់លោកអ័ប្រាហាំជាមុនថា អស់ទាំងសាសន៍នឹងបានពរដោយសារឯង ដូច្នោះ អស់អ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ នោះឈ្មោះថាបានពរជាមួយនឹងលោកអ័ប្រាហាំ ដែលជាអ្នកជឿដែរ" (កាឡាទី៣៖៦-៩)។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះព្រះជាម្ចាស់បានរាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ជាកូនចៅ របស់លោកអ័ប្រាហាំ ប្រយោជន៍អោយគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់បានទទួលព្រះពររួមជាមួយនឹងលោកអ័ប្រាហាំដែរ។ ពួកគេបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។ "ដូច្នោះ សេចក្តីសន្យាបានមកដោយសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីអោយបានត្រូវខាងព្រះគុណ ប្រយោជន៍អោយសេចក្តីសន្យាបានខ្ជាប់ខ្ជួនដល់ពូជលោកតទៅ មិនមែនត្រឹមតែពូជដែលអាងត្រឹមក្រិត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះ គឺដល់ទាំងពូជដែលអាងសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ដែលជាឰយុកោនៃយើងទាំងអស់គ្នាថែមទៀតផង" (រ៉ូម៤៖១៦)។ បើគ្មានសេចក្តីជំនឿនោះទេ គ្មាននរណាម្នាក់អាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ បើទោះបីជាពួកគេគឺជាកូនចៅ ដែលបានកើតមកជាសាច់ឈាមនៅក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងយ៉ាងណាក្តី។

ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីខាងលើនេះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នឹងមានមនុស្សជាច្រើនពីទិសខាងកើត និងទិសខាងលិច មកអង្គុយជាមួយនឹងលោកអ័ប្រាហាំ លោកអុីសាក និងលោកយ៉ាកុបនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ តែអស់ទាំងមនុស្សរបស់នគរនោះនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្នុងសេចក្តីងងឹតខាងក្រៅវិញ នៅទីនោះនឹងមានយំ ហើយសង្កៀតធ្មេញ" (ម៉ាថាយ៨៖១១-១២)។ ដ្បិតអ្នកទាំងនោះគ្មានសេចក្តីជំនឿលើទ្រង់។ សារជាថ្មី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរំលេចអោយឃើញម្តងហើយម្តងទៀតថា បើគ្មានសេចក្តីជំនឿ នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចឈានជើងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បានជាដាច់ខាត។

យើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ល្គឹកណាយើងមានសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តាមពិត ខ្ញុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការដាក់បញ្ចូលបញ្ហារបស់កូនចៅ អុីស្រាអែលក្នុងជំពូកនេះ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ខ្ញុំសម្រេចចិត្តដាក់សេចក្តីមួយនេះចូល ព្រោះវាសំខាន់ណាស់សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាក្នុងការគិតពិចារណា។ ទីមួយ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីអាស្រ័យលើកូនចៀមនៃព្រះ តាមរយៈសេចក្តីជំនឿ។ ទីពីរ បុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវការសេចក្តីជំនឿដោយផ្ទាល់ លើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ បងប្អូនអើយ! មានអ្នកខ្លះ កើតនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ។ អ្នកខ្លះមានឪពុកជាគ្រូគង្វាល។ អ្នកខ្លះមានឪពុកម្តាយទាំងពីរជាអ្នកបំរើព្រះ។ អ្នកខ្លះមានឪពុកម្តាយដែលមានភាពចាស់ទុំ និងរឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿ ហើយពួកគាត់ស្មោះត្រង់ក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀនកូនចៅ ពីមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក៏ដូចជាស្មោះត្រង់ក្នុងការអធិស្ឋានសម្រាប់កូនចៅ គ្រប់ៗរូបផងដែរ។ អ្នកខ្លះកើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ការនេះមានន័យថា ពួកគេមានអ្នកជឿជាច្រើននៅជុំវិញ។ គេស្គាល់សេចក្តីបង្រៀនជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ ល។ និង ល។ នេះគឺជាព្រះពរដ៏ប្រពៃអស្ចារ្យមួយ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ដូចជាសេចក្តីខាងលើអំពីពួកកូនចៅ ខាងសាច់ឈាមរបស់លោកអ័ប្រាហាំផងដែរ ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា អ្នកទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ យើងត្រូវតែជឿដោយផ្ទាល់ លើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប្រាកដណាស់! ព្រះយេស៊ូវបានសុគត ដើម្បីលោះបាបលោកិយទាំងមូល។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី សេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាមរតករបស់អស់អ្នកណាដែលមានជំនឿលើទ្រង់។ អ្នកនោះហើយជាកូនចៅ ដ៏ពិតប្រាកដរបស់លោកអ័ប្រាហាំ។

១ ង ការត្រាស់ហៅសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ

នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនលើភ្នំ (ម៉ាថាយ៥-៧) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្តែងអោយឃើញលំអាននៃការរស់នៅពីរយ៉ាងរបស់មនុស្សខុសដោយឡែកពីគ្នា។

របៀបដែលមនុស្សរស់នៅ ខុសពីរបៀបរស់នៅដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "អ្នករាល់គ្នាបានលឺសេចក្តីដែលសម្តែងដល់មនុស្សពីបុរាណថា កុំអោយសំឡាប់មនុស្សអោយសោះ បើអ្នកណាសំឡាប់មនុស្ស នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជំរះហើយ តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដូច្នោះវិញថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូន នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជំរះដែរ ហើយអ្នកណាដែលស្តីបន្ទោសអោយបងប្អូនថា អាចោលម្សៀត នោះក្រែងពួកជំនុំធ្វើទោស តែចំណែកអ្នកណាដែលថា អាឆ្កួត នោះក្រែងធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងនរក" (ម៉ាថាយ៥៖២១-២២)។ "អ្នករាល់គ្នាបានលឺសេចក្តីដែលសំដែងពីដើមថា កុំផិតអោយសោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលគ្រាន់តែក្រឡេកឃើញស្ត្រី ហើយមានជំរេកសំរើបចង់បាន នោះឈ្មោះថាបានប្រព្រឹត្តិសេចក្តីកំផិតនឹងនាងនោះ នៅក្នុងចិត្តខ្លួនហើយ" (ម៉ាថាយ៥៖២៧-២៨)។ មានសេចក្តីថ្លែងទុកមកទៀតថា អ្នកណាដែលចង់លែងប្រពន្ធ នោះមានតែអោយសំបុត្រលែងលះដល់នាង ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ស្ត្រីណាដែលមិនផិតប្តី បើប្តីនោះលេងចេញ នោះឈ្មោះថាបានធ្វើអោយនាងទៅជាស្រីសំផឹងហើយ បើអ្នកណាយកស្ត្រីដែលប្តីលែងធ្វើជាប្រពន្ធ នោះឈ្មោះហៅថាប្រព្រឹត្តិសេចក្តីកំផិតដែរ (ម៉ាថាយ៥៖៣១-៣២)។ ល។ និង ល។ មនុស្សផ្តោតច្រើនទៅលើសកម្មភាពខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ផ្តោតលើទាំងពីរ ជាពិសេសគឺចិត្ត។ នៅទីនោះ ទន្ទឹមនឹងបង្ហាញបណ្តាជនពីរបៀបដែលពួកគេធ្លាប់រស់នៅ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏បានបង្ហាញពីរបៀបរស់នៅតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមដោយឃ្លាថា "អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់លឺសេចក្តីបង្រៀនថា......" រួចព្រះអង្គក៏បញ្ចប់ដោយ "...... ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា"។ មានន័យថា នេះគឺជារបៀបរស់នៅដែលអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់លឺ ធ្លាប់ឃើញ និងធ្លាប់ធ្វើតាម។ ប៉ុន្តែ មួយនេះវិញ គឺជារបៀបរស់នៅដែលខ្ញុំបង្គាប់។ វាគឺជារបៀបរស់នៅដែលព្រះដ៏ជាម្ចាស់ស្ថានសួគ៌ទាមទារ។

ដូចគ្នានេះដែរ បើផ្អែកលើសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះផ្លូវទាំងពីរខាងលើដឹកនាំមនុស្សទៅកាន់ទីកន្លែងពីរដាច់ដោយឡែកពីគ្នា។ ផ្លូវពីរ លទ្ធផលពីរ។ ច្បាស់ជាងហ្នឹងទៅទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបញ្ចប់សេចក្តីបង្រៀននៅលើភ្នំដោយសេចក្តីបង្រៀនអំពីមនុស្សពីរនាក់សង់ផ្ទះ (ម៉ាថាយ៧៖២៤-២៧)។ អត្ថន័យរបស់វាគឺ មនុស្សចាក់គ្រឹះនៅលើគ្រឹះពីរផ្សេងៗគ្នា សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ទីមួយ ដោយយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទធ្វើជាគ្រឹះ។ រីឯទីពីរ ជាការចាក់គ្រឹះលើគ្រឹះផ្សេងៗទៀត ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គួរអោយយើងបានកំណត់សំគាល់អោយឃើញផងដែរថា គ្រឹះមានតែពីរគត់ គឺតាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គ្មានគ្រឹះទីបីឡើយ។ ដោយឡែក គ្រឹះទាំងពីរនោះផ្តល់លទ្ធផលពីរដាច់ដោយឡែកពីគ្នា។ នៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមិនត្រូវវិនាសឡើយ។ ខណះពេលដែលអស់អ្នកណាដែលចាក់គ្រឹះលើអ្វីមួយផ្សេងទៀត ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ នោះនឹងត្រូវវិនាស ពេលដែលមានព្យុះសង្ឃរា។ នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ព្រះអង្គថា "..... អស់អ្នកណាដែលលឺពាក្យរបស់ខ្ញុំទាំងនេះ ហើយប្រព្រឹត្តិតាម ខ្ញុំនឹងផ្ទៀបអ្នកនោះដូចជាមនុស្សប៉ុនប្រយត្ន័ ដែលសង់ផ្ទះខ្លួននៅលើថ្ម រួចភ្លៀងធ្លាក់មក ទឹកក៏ជន់ឡើង ហើយខ្យល់បក់ប៉ះនឹងផ្ទះនោះ តែមិនបានរលំទេ ពីព្រោះបានសង់នៅលើថ្ម ឯអស់អ្នកណាដែលលឺពាក្យរបស់ខ្ញុំទាំងនេះ តែមិនប្រព្រឹត្តិតាម អ្នកនោះត្រូវផ្ទៀបដូចជាមនុស្សល្ងង់ ដែលសង់ផ្ទះខ្លួននៅលើខ្សាច់វិញ រួចភ្លៀងធ្លាក់មក ទឹកក៏ជន់ឡើង ហើយខ្យល់បក់ប៉ះនឹងផ្ទះនោះ ផ្ទះនោះក៏រលំទៅ ហើយមានការខូចខាតជាធំ" (ម៉ាថាយ៧៖២៤-២៧)។ ដ្បិតគ្រឹះដ៏ពិតប្រាកដ ដែលអាចជួយសង្គ្រោះមនុស្សបាបបានមានតែមួយគត់ គឺនៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ក្រៅពីនេះ មនុស្សនឹងត្រូវវិនាស។

សេចក្តីនេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមួយទៀត ទាក់ទងទៅនឹងទ្វារចង្អៀតផងដែរ (ម៉ាថាយ៧៖១២-១៤)។ អស់អ្នកណាដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនឹងបានទៅដល់ជីវិត។ ខណះពេលដែលអ្នកដែលមិនដើរតាមទ្រង់ នោះនឹងត្រូវវិនាសអស់កល្បជានិច្ច។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ព្រះអង្គថា "ចូរអោយចូរតាមទ្វារចង្អៀត ដ្បិតទ្វារដែលនាំទៅឯសេចក្តីហិនវិនាសនោះធំ ហើយទូលាយផង ក៏មានមនុស្សជាច្រើនចូលតាមទ្វារនោះ តែឯទ្វារដែលនាំទៅឯជីវិត នោះតូច ហើយចង្អៀតវិញ ក៏មានមនុស្សតិចណាស់ដែលរកផ្លូវនោះឃើញ" (ម៉ាថាយ៧៖១៣-១៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវតូចចង្អៀត។ ប៉ុន្តែជាផ្លូវតែមួយគត់ ដែលឆ្ពោះតម្រង់ទៅរកជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ក្រៅពីនេះ គ្មានផ្លូវឯណាផ្សេងទៀតទេ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយចាក់គ្រឹះលើទ្រង់ និងអោយចូលតាមផ្លូវរបស់ទ្រង់ ប្រយោជន៍ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចទុកជាមរដក។

- ចូរមកតាមខ្ញុំ៖ មានគ្រាមួយ នៅក្នុងដំណឹងល្អតាមរយៈលោកម៉ាកុសបានកត់ត្រាថា "កាលព្រះយេស៊ូវបានឡើងពីទូកមក នោះទ្រង់ឃើញហ្វូងមនុស្សជាធំ ក៏មានព្រះហឫទ័យក្តួលអាណិតដល់គេ ពីព្រោះគេប្រៀបដូចជាចៀមដែលគ្មានអ្នកគង្វាល រួចទ្រង់ចាប់តាំងបង្រៀនគេពីសេចក្តីជាច្រើន" (ម៉ាកុស៦៖៣៤)។ បងប្អូនអើយ! ក្រោមនឹមត្រួតត្រារបស់អំពើបាប មនុស្សគ្រប់ៗរូបលំបាក ហើយវេទនា ប្រៀបបានដូចជាកូនចៀមដែលកំពុងតែវង្វេង តែលតោល។ ដូចជាចកដែលរសាត់អណ្តែតលើផ្ទៃទឹកទន្លេមេគង្គដ៏ធំល្វឹងល្វើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត មនុស្សកំពុងតែដើរនៅលើវិថីដ៏ធំទូលំទូលាយឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ មនុស្សកំពុងតែវង្វេង និងគ្មានសង្ឃឹម។ ទិដ្ឋភាពនេះបានជំរុញអោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក្តុកក្តួល អួលអាណិតដល់មនុស្សយ៉ាងខ្លាំង។ ដ្បិតព្រះអង្គគឺជាព្រះអាទិករដែលបានបង្កើតមនុស្សមក ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សខ្លាំងដល់ម្លេះ។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យឃើញកូនចៀមណាមួយត្រូវវិនាសបាត់បង់ឡើយ (ម៉ាថាយ១៨៖១២-១៤)។

សម្រាប់ជាការឆ្លើយតបទៅនឹងទិដ្ឋភាពខាងលើ (ម៉ាកុស៦៖៣៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងអោយអ្នករាល់គ្នាបានឈប់សំរាក ចូរទទួលនឹមខ្ញុំ ហើយរៀននឹងខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំស្លូត ហើយមានចិត្តសុភាព នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹង ពីព្រោះនឹមខ្ញុំងាយទេ ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រាល" (ម៉ាថាយ១១៖២៨-៣០)។ ចូរមកតាមខ្ញុំ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាដែលកំពុងតែវង្វេង តែលតោល សោកសៅ វេទនា និងគ្មានសង្ឃឹមអោយទៅឯទ្រង់។ ព្រះអង្គគឺជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អ។ នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សរកឃើញសេចក្តីសម្រាកដ៏ពិតប្រាកដ ព្រមទាំងសេចក្តីសុខសាន្តដ៏ពេញបរិបូរអស់កល្បជានិច្ច។ វាជាសេចក្តីសម្រាកដល់ព្រលឹងវិញ្ញាណ។ បងប្អូនអើយ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ដែលអាចដកយកនឹមអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ និងឃោរឃៅចេញពីយើងរាល់គ្នា។ ហើយជំនួសវិញដោយនឹមរបស់ទ្រង់ដែលស្រាល ស្រាកស្រាន្ត និងពោរពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ ពេលដែលខ្ញុំនឹកគិត ហើយសរសេរអំពីការនេះ នោះទំនុកតម្កើងមួយរបស់ស្តេចដាវីឌមានលេចមកក្នុងអារម្មណ៍ និងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ នោះគឺ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះ ទ្រង់អោយខ្ញុំដេកសំរាកនៅទីមានស្មៅខៀវខ្ចី ទ្រង់នាំខ្ញុំទៅក្បែរមាត់ទឹកដែលហូរគ្រឿនៗ ទ្រង់កែព្រលឹងខ្ញុំឡើងវិញ ទ្រង់នាំខ្ញុំទៅតាមផ្លូវសុចរិតដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ អើទោះបីទូលបង្គំដើរកាត់ច្រកភ្នំនៃម្លប់សេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ គង់តែមិនខ្លាចសេចក្តីអាក្រក់ណាឡើយ ដ្បិតទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ ព្រនង់ ហើយនិងដំបងរបស់ទ្រង់កំសាន្តចិត្តរបស់ទូលបង្គំ ទ្រង់រៀបតុនៅមុខទូលបង្គំ ចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវផង ទ្រង់ចាក់ប្រេងលាបលើក្បាលទូលបង្គំ ពែងនៃទូលបង្គំក៏ពេញហៀរ ប្រាកដជាសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងជាប់តាមខ្ញុំរាល់តែថ្ងៃដរាបដល់អស់មួយជីវិតខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ាជារៀងដរាបទៅ" (ទំនុកតម្កើង២៣)។

មួយវិញទៀត ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីនេះផងដែរ លោកសាវ័កយ៉ូហានក៏បានប្រាប់អោយដឹងថា "ព្រះទ្រង់នឹងជូតអស់ទាំងទឹកភ្នែកពីភ្នែកគេចេញ និងគ្មានសេចក្តីស្លាប់ ឬសេចក្តីសោកសង្រេង ឬសេចក្តីយំទួញ ឬទុក្ខលំបាកណាទៀតឡើយ ដ្បិតសេចក្តីពីមុនទាំងប៉ុន្មានបានកន្លងបាត់ទៅហើយ ឯព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា មើល អញធ្វើទាំងអស់ឡើងជាថ្មី...... " (វិវរណៈ២១៖៤-៥)។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គ្រប់ទាំងអស់បានផ្លាស់ប្រែជាថ្មី។ បណ្តាសា ជំនួសដោយព្រះពរ។ ព្រះពិរោធន៍ជំនួសដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ សត្រូវត្រឡប់ជាបុត្រស្ងួនភ្ងា។ សេចក្តីស្លាប់ជំនួសដោយជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ បឹងភ្លើងជំនួសដោយស្ថានសួគ៌។ ទឹកភ្នែកជំនួសដោយអំណរ។ ល។ និង ល។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទខុសពីអ្នកដឹកនាំសាសនាទាំងអស់។ ព្រះអង្គមិនត្រឹមតែបានយាងមកលោកិយដើម្បីបង្ហាញមនុស្សពីផ្លូវចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ ផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយគ្រាន់តែទុកអោយមនុស្សខិតខំសម្រេចកិច្ចការនេះដោយខ្លួនឯងឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមក ហើយបានសម្រេចគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សផងទាំងឡាយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មិនត្រឹមតែជាអ្នកបង្ហាញផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។ ពិសេសជាងនេះទៅទៀត ព្រះអង្គគឺជាផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់សេចក្តីនេះដោយផ្ទាល់ថា "...... ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមកតាមខ្ញុំ នោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ" (យ៉ូហាន១៤៖៦)។ បើគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយក៏គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរ ការមិនដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដំណើរបញ្ច្រាសពីសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាដំណើរបញ្ច្រាសពីនគរស្ថានសួគ៌។ ការបដិសេធន៍ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាការបដិសេធន៍ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកដើម្បីលោះបាប និងដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស។ តាំងពីចាប់កំណើតដំបូងមកម្ល៉េះ ទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានប្រកាសអោយដឹងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា ".... នៅថ្ងៃនេះ មានព្រះអង្គសង្គ្រោះមួយអង្គប្រសូតដល់អ្នករាល់គ្នានៅក្រុងហ្លួងដាវីឌ គឺជាព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាព្រះអម្ចាស់" (លូកា២៖១១)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់សេចក្តីនេះដោយផ្ទាល់ថា "ដ្បិតកូនមនុស្សបានមកដើម្បីនឹងរក ហើយជួយសង្គ្រោះដល់មនុស្សបាត់បង់" (លូកា១៩៖១០)។ "....... កូនមនុស្សបានមក មិនមែនអោយគេបំរើដែរ គឺដើម្បីនឹងបំរើគេវិញ ហើយនឹងអោយជីវិតខ្លួនទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើនផង" (ម៉ាកុស១០៖៤៥)។ ដោយឡែក នៅយប់មុនជាប់ឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ព្រះអង្គថា "ដ្បិតនេះជាឈាមរបស់ខ្ញុំ គឺជាឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី ដែលបានបង្ហូរចេញដើម្បីអត់ទោសបាប ដល់មនុស្សជាច្រើន" (ម៉ាថាយ២៦៖២៨)។ ដោយឡែក លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីខាងលើនេះ ខណៈពេលដែលគាត់សរសេរថា "ពាក្យនេះគួរជឿ ហើយគួរទទួលគ្រប់យ៉ាង គឺថាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកីយ ដើម្បីនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំនេះជាលេខមួយក្នុងពួកគេ" (ធីម៉ូថេទី១ ១៖១៥)។ មួយវិញទៀត តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មនុស្សមិនត្រូវវិនាសឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងទ្រង់ នោះមនុស្សទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាជីវិតដ៏ពេញបរិបូរ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានជីវិត (យ៉ូហាន១៖៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមក ដើម្បីអោយមនុស្សបានទទួលជីវិតដ៏ពេញបរិបូរ តាមរយៈទ្រង់។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ឯចោរ វាមកប្រយោជន៍តែនឹងលួច សំឡាប់ ហើយបំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ តែឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំបានមកដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាមានជីវិត ហើយអោយមានជីវិតនោះពេញបរិបូរផង" (យ៉ូហាន១០៖១០)។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលទ្រង់ ក្នុងកិច្ចសន្ទនាជាមួយនឹងលោកនីកូដេមថា របស់ព្រះជាម្ចាស់ "...... អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺអោយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ

ពីព្រោះព្រះទ្រង់មិនបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមកក្នុងលោកិយ ដើម្បីនឹងជំនុំជំរះលោកិយនោះទេ គឺអោយលោកិយបានសង្គ្រោះដោយសារទ្រង់វិញ ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះមិនជាប់មានទោសទេ....... ” (យ៉ូហាន៣៖១៦-១៨)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងចំណោមមនុស្សបាប ប្រយោជន៍ដើម្បីដឹកនាំមនុស្សបាបទៅឯព្រះវិញ។

ក្នុងន័យស្រដៀងគ្នានេះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ នោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ខ្ញុំជានំបុ័ងជីវិត .... ឯនំបុ័ងដែលខ្ញុំនិយាយនេះ គឺជានំបុ័ងដែលចុះពីស្ថានសួគ៌មក ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលបរិភោគមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ ខ្ញុំជានំបុ័ងដ៏រស់ ដែលចុះពីស្ថានសួគ៌មក បើអ្នកណាបរិភោគនំបុ័ងនេះ នោះនឹងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ឯនំបុ័ងដែលខ្ញុំអោយ គឺជារូបសាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងអោយជំនួសជីវិតមនុស្សលោក” (យ៉ូហាន៦៖៤៧-៥១)។ មួយទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រដូចអង្គទ្រង់ទៅនឹងប្រភពទឹកដ៏រស់ ដែលមិនចេះរីងស្ងួត។ ទឹកដែលផ្តល់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ “...... អ្នកណាដែលផឹកទឹកខ្ញុំអោយ នោះនឹងមិនស្រេកទៀតទេ ទឹកដែលខ្ញុំអោយនឹងត្រឡប់ជារន្ធទឹកនៅក្នុងអ្នកនោះ ដែលផុសឡើងដល់ទៅបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច” (យ៉ូហាន៤៖១៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាពន្លឺលោកិយ (យ៉ូហាន១៖៤-៥)។ “........ អ្នកណាដែលតាមខ្ញុំ នោះមិនដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹតទៀតឡើយ គឺនឹងមានពន្លឺនៃជីវិតវិញ” (យ៉ូហាន៨៖១២)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញអំពីព្រះពរដ៏ពិតប្រាកដ និងអស្ចារ្យបំផុត ដែលជាទីប៉ងប្រាថ្នារបស់បុគ្គលគ្រប់ៗរូប។ ព្រះពរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានទាំងនោះ មាននៅក្នុងទ្រង់។ បន្ទាប់មកទៀត ព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយដើរតាមទ្រង់ អោយទទួលយកទ្រង់ ដើម្បីទទួលបានព្រះពរដ៏ថ្លៃថ្លាទាំងនោះជាមរដកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ដោយឡែក គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងឡាយបានភ្លក់ ហើយស្គាល់រសជាតិនៃព្រះពរទាំងនេះ។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះពរទាំងអស់នោះ គឺជាមរដករបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដ្បិតពួកគេបានដើរតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពួកគេបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បុព្វហេតុនេះហើយ បានជាលោកសាវ័កប៉ុលសរសេរថា “សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់ប្រទានពរមកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្រប់ទាំងពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍មក ប្រយោជន៍អោយយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាននៅចំពោះទ្រង់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់” (អេភេសូរ១៖៣-៤)។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងទទួលបានព្រះពរដ៏លើសលប់ ហើយពេញបរិបូរ។

មនុស្សមានផ្លូវរួចផុតពីនឹមនៃអំពើបាប។ មនុស្សមានផ្លូវគេចផុតពីសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ស្ថានសួគ៌មានពិតមែន។ រីឯ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវដ៏ពិតប្រាកដ។ ចូរមកតាមខ្ញុំ! គឺជាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ចំពោះមនុស្សបាបទាំងពួង ប្រយោជន៍អោយពួកគេបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ បងប្អូនអើយ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ធៀបដូចជាទ្វារដ៏តូចចង្អៀត (ម៉ាថាយ៧៖១២-១៤)។ មានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលរកផ្លូវដ៏តូចចង្អៀតនេះឃើញ ហើយព្រមដើរតាម (ម៉ាថាយ៧៖១៤)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី លទ្ធផលនៃការដើរតាមផ្លូវនោះ គឺប្រពៃណាស់។ វាប្រសើរលើសពីគ្រប់ទាំងទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់ ឈើឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់។ វាគឺជាជីវិតដ៏អស់កល្ប មិនមែនជាសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បឡើយ។

បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្រោមនឹមរបស់អំពើបាប មនុស្សជាច្រើនគិតថា ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនសមហេតុផល និងមិនគួរអោយជឿតាមឡើយ។ បើផ្អែកតាមលោកសាវ័កប៉ុលវិញ ហេតុផលព្រោះ “...... ព្រះរបស់លោកិយនេះ បានបង្ខាប់ដល់គំនិតពួកគេដែលមិនជឿ ក្រែងរស្មីពន្លឺនៃដំណឹងល្អដែលសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះគ្រីស្ទដ៏ជារូបអង្គព្រះបានភ្លឺមកដល់គេ” (កូរិនថូសទី២ ៤៖៤)។ គេគិតថា

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គ្រាន់តែជាព្រះមួយអង្គនៅក្នុងចំណោមព្រះជាច្រើនផ្សេងៗទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគ្រាន់តែជាជំនួយមួយ នៅក្នុងជំនួយផ្សេងៗទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គ្រាន់តែជាផ្លូវមួយនៅក្នុងចំណោមផ្លូវជាច្រើនផ្សេងៗទៀត សម្រាប់ចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌តែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ! ឱបងប្អូនអើយ! ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពិតប្រាកដជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ និងជាផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ ដូចដែលព្រះអង្គ និងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធបានអះអាងមែននោះ (ការនេះពិតមែន) គប្បីយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់លើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ដ្បិតការឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ដើរតាមទ្រង់ ឬបដិសេធន៍ទ្រង់) នោះនឹងកំណត់អនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ ការនេះសំខាន់ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ តាមពិត វាសំខាន់លើសពីអ្វីៗទាំងអស់។ យើងមិនគួរមើលរំលងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏ជាម្ចាស់ស្ថានសួគ៌ ទាក់ទងទៅនឹងផ្លូវ ឬរបៀបចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌សោះឡើយ។ នៅគ្រាមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "ដ្បិតបើមនុស្សណានឹងបានលោកិយទាំងមូល តែបាត់ព្រលឹងទៅនោះ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកនោះ ឬតើមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរអោយបានព្រលឹងខ្លួនវិញ" (ម៉ាថាយ១៦៖២៦)។ បងប្អូនអើយ! អនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រលឹងវិញ្ញាណសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ សូមកុំស្រវាចាប់យកសុភមង្គលក្លែងក្លាយមួយរយៈពេលខ្លី ដោយច្រានចោលសុភមង្គលដ៏ពិតប្រាកដដ៏អស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈការស្វែងរកគ្រប់ទាំងអស់នៅលើលោកិយ លើកលែងតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សូមកុំចោលសាច់ ស្រវាឆ្អឹង។ បើទោះបីជាអ្នកមានគ្រប់ទាំងអស់នៅលើលោកិយយ៉ាងណាក្ដី ដរាបណាអ្នកគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះអ្នកគ្មានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីការជំនុំជំរះ បន្ទាប់ពីអ្នកលាចាកផុតលោកិយនេះ។

ជាចុងក្រោយ បងប្អូនអើយ! ថ្ងៃណាមួយ ព្យុះនៃសេចក្ដីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចនឹងឈានចូលមកដល់ជាក់ជាពុំខាន។ ពេលានោះ វរហើយ! មនុស្សបាបដែលគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ចូរអរសប្បាយឡើង! អស់អ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដ្បិតអ្នកនោះនឹងបានជីវិតដ៏ពេញបរិបូរ អស់កល្បជានិច្ច នៅឯនគរស្ថានសួគ៌ជាមរដក។

- គ្មានផ្លូវផ្សេងទៀតទេ៖ ចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្លេះ ព្រះជាម្ចាស់មានគម្រោងផែនការណ៍សង្គ្រោះមនុស្ស ដែលបានធ្លាក់ចុះចូលក្រោមនឹមរបស់អំពើបាប អោយមកឯទ្រង់វិញ (លោកុប្បត្តិ៣៖១៥)។ ការនេះទៀតសោត តម្រូវអោយសម្រេចក្នុងពេលារបស់ទ្រង់ និងតាមគម្រោងផែនការណ៍របស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ដោយឡែក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សបាប។ ដូចដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលបានបើកសម្ដែងអោយដឹងថា "ដ្បិតព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យអោយគ្រប់ទាំងសេចក្ដីពោរពេញបានស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ ហើយអោយបានផ្សះផ្សាគ្រប់ទាំងអស់អោយជានឹងអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះរាជបុត្រានោះ ទោះបើរបស់នៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅផែនដីក្ដី ទាំងតាំងស្ពានមេត្រីដោយសារព្រះលោហិតនៃឈើឆ្កាង" (កូឡុស១៖១៩-២០)។ ដូច្នោះ ផ្លូវដ៏ពិតប្រាកដសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះមានតែមួយគត់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សគ្មានផ្លូវណាមួយផ្សេងទៀត ដើម្បីទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះឡើយ។

មនុស្សបានបង្កើត និងរៀបចំផ្លូវជាច្រើនដោយខ្លួនឯង ក្នុងគោលបំណងចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី ផ្លូវទាំងអស់នោះគ្មានប្រយោជន៍ឡើយ។ ដ្បិត ក្រៅពីផ្លូវដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំទុកជាស្រេច នោះព្រះអង្គមិនទទួលស្គាល់ផ្លូវណាមួយផ្សេងទៀតឡើយ។ ក្រៅពីតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

នោះព្រះជាម្ចាស់បដិសេធន៍ចោលគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ដែលមនុស្សពឹងផ្អែក ដើម្បីយោងចាប់យកសេចក្តីសង្គ្រោះ។ មនុស្សមិនអាចបន្តបន្ទុបបណ្តាក់ផ្លូវ ដើម្បីឡើងទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌បានឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ បានយាងចុះមកពីនគរស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជាផ្លូវសម្រាប់មនុស្សបាបបានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌វិញ។ នៅក្នុងកិច្ចសន្ទនាជាមួយលោកនីកូដេម ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្តែងអោយឃើញយ៉ាងច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា "គ្មានអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឡើយ មានតែព្រះអង្គដែលយាងចុះពីស្ថានសួគ៌មកប៉ុណ្ណោះ គឺជាកូនមនុស្សដែលនៅស្ថានសួគ៌នោះឯង ហើយដែលលោកម៉ូសេបានលើកសត្វពស់ឡើងនៅទីរហោស្ថានជាយ៉ាងណា នោះកូនមនុស្សនឹងត្រូវគេលើកលោកឡើងជាយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលជឿដល់កូនមនុស្សនោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺអោយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកដល់ម្ល៉េះ បានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះមិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺអោយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ ពីព្រោះព្រះទ្រង់មិនបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមកក្នុងលោកិយ ដើម្បីនឹងជំនុំជំរះលោកិយទេ គឺអោយលោកិយបានសង្គ្រោះដោយសារទ្រង់វិញ ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះមិនជាប់មានទោសទេ តែអ្នកណាដែលមិនជឿវិញ នោះត្រូវមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ" (យ៉ូហាន៣៖១៣-១៨)។ លោកនីកូដេម គឺជាចៅហ្វាយសាសន៍យូដានៅក្នុងចំណោមពួកផារិស៊ី (យ៉ូហាន៣៖១)។ គាត់គឺជាគ្រូនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល (យ៉ូហាន៣៖១០)។ ពួកផារិស៊ីបានរស់នៅយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន និងតឹងរឹងស្របតាមច្បាប់សាសនា។ ជាភស្តុតាង មានបុរសផារិស៊ីម្នាក់និយាយថា "ទូលបង្គំតមក្នុងមួយអាទិត្យពីរដង ហើយក៏ថ្វាយមួយភាគដប់ពីរបស់ទាំងអម្បាលម៉ានដែលទូលបង្គំបានចំណេញផង" (លូកា១៨៖១២)។ ដូច្នោះ នៅក្នុងកេរ៍ឆ្នេកររបស់ពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែល លោកនីកូដេមស្ថិតនៅក្នុងបញ្ជីឈ្មោះមនុស្សដំបូងបំផុត ដែលសាកសមនឹងទទួលយកសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបដិសេធការនេះ។ ដ្បិតបើគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវតែមួយគត់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ថា "..... ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា បើមិនបានកើតជាថ្មី នោះគ្មានអ្នកណាអាចនឹងឃើញនគរព្រះបានទេ" (យ៉ូហាន៣៖៣)។ ផ្លូវដែលលោកនីកូដេមកំពុងតែដើរដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ មិនអាចជួយសង្គ្រោះគាត់បានឡើយ។

ដោយឡែក លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយដូចគ្នាទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទខាងលើ។ គាត់បាននិយាយចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជាអ្នកពឹងផ្អែកលើសមត្ថភាពផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីបំពេញក្រិត្យវិន័យថា "តែឯសាសន៍អ៊ីស្រាអែលវិញ ដែលគេដេញតាមក្រិត្យវិន័យដ៏សុចរិត នោះគេមិនបានទាន់ក្រិត្យវិន័យដ៏សុចរិតទេ តើដោយហេតុអ្វី គឺដោយព្រោះតែគេរកដោយអាងការគេប្រព្រឹត្ត មិនមែនដោយសេចក្តីជំនឿទេ...... " (រ៉ូម៩៖៣១-៣២)។ យើងបានសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តិឡើយ។ ដូច្នោះ ការខិតខំរបស់លោកនីកូនដេមក្នុងផ្លូវសាសនាតាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ មិនអាចជួយសង្គ្រោះរូបគាត់បានឡើយ។ ក្រិត្យវិន័យដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលលោកនីកូដេមខិតខំកាន់តាមមិនអាចជួយសង្គ្រោះគាត់ទេ (រ៉ូម៧៖៧-១៣)។ លោកនីកូដេមអាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បាន លុះកណាគាត់មានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

មួយវិញទៀត នៅចំពោះមុខបណ្តាជន នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា បើសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនលើសពីសេចក្តីសុចរិតនៃពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ីទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ពុំបានឡើយ" (ម៉ាថាយ៥៖២០)។ ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា

យើងត្រូវសង្វាតខិតខំបន្ថែមទៀតដើម្បីបានសុចរិតជាងពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី ប្រយោជន៍ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។ ដ្បិត មនុស្សបាបមិនអាចបានសុចរិតគ្រប់គ្រាន់ ស្របតាមការទាមទាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលល្អប្រសើរជាងសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី ដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារនៅទីនោះ មាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ក្រៅពីតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាចរកឃើញសេចក្តីសុចរិតដ៏គ្រប់លក្ខណ៍ សម្រាប់ជាថ្នូរដូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ដែលអាចផ្តល់អោយយើងទាំងអស់គ្នានូវសេចក្តីសុចរិតដ៏គ្រប់លក្ខណ៍ ដ៏ពេញបរិបូរ និងដ៏ឥតខ្ចោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារ។

លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីខាងលើ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាគាត់មិនពឹងផ្អែក និងមិនអួតលើគ្រប់សព្វសារពើទាំងអស់ដែលគាត់មាន។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ពឹងផ្អែក និងអួតតែចំពោះឈើឆ្កាងប៉ុណ្ណោះ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា "ឯខ្ញុំ កុំបីអោយខ្ញុំអួតខ្លួនឡើយ អួតបានតែពីឈើឆ្កាងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ...... " (កាឡាទី៦៖១៤)។ ដ្បិតគាត់ដឹងច្បាស់ណាស់ថា ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានអ្វីមួយដែលអាចជួយសង្គ្រោះគាត់បានឡើយ។ គ្រប់ទាំងអស់ដែលគាត់មាន គ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។

ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ពួកក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងភីលីព លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា "ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលបំរើព្រះដោយវិញ្ញាណ ហើយអួតពីព្រះគ្រិស្ទយេស៊ូវ ឥតទុកចិត្តនឹងសាច់ឈាមឡើយ នោះយើងជាពួកកាត់ស្បែកដ៏ពិត ប៉ុន្តែខ្ញុំមានកន្លែងទុកចិត្តខាងសាច់ឈាមខ្លះដែរ បើមានអ្នកណាទៀតស្មានថា ខ្លួនទុកចិត្តខាងសាច់ឈាមបាននោះខ្ញុំក៏លើសទៅទៀត ដ្បិតខ្ញុំបានទទួលកាត់ស្បែកនៅថ្ងៃទី៨ ខ្ញុំជាសាសន៍អ៊ុីស្រាអែល ក្នុងពូជអំបូរបេនយ៉ាមីន ជាអ្នកហេព្រើរកើតពីពួកហេព្រើរ ឯខាងក្រិត្យវិន័យ នោះខ្ញុំជាពួកផារ៉ាស៊ុី ខាងឯសេចក្តីឧស្សាហ៍ នោះខ្ញុំជាអ្នកដែលបានធ្វើទុកបៀតបៀនដល់ពួកជំនុំ ចំណែកខាងសេចក្តីសុចរិតក្នុងក្រិត្យវិន័យ នោះខ្ញុំគ្មានទោសសោះ ប៉ុន្តែសេចក្តីអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំពីមុននោះ ខ្ញុំបានរាប់ជាខាតវិញ ដោយព្រោះព្រះគ្រិស្ទ ហើយខ្ញុំក៏រាប់គ្រប់ទាំងអស់ទុកដូចជាខាតដែរ ដោយព្រោះសេចក្តីដែលប្រសើរជាង គឺដោយស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំ ដែលដោយយល់ដល់ទ្រង់ ខ្ញុំបានខាតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបានរាប់ទាំងអស់ទុកដូចជាសំរាម ប្រយោជន៍អោយបានព្រះគ្រិស្ទវិញ" (ភីលីព ៣៖៣-៨)។ លោកសាវ័កប៉ុលបានរាប់គ្រប់ការល្អទាំងអស់ដែលគាត់ធ្លាប់បានខិតខំសន្សំកន្លងមក ទុកដូចជាសំរាម ទុកដូចជាខាត ព្រោះវាគ្មានតម្លៃសម្រាប់ជាថ្នូរដូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ថ្លៃថ្លាបានឡើយ។ សេចក្តីសុចរិតដែលគាត់ខិតខំសន្សំដោយខ្លួនឯង មិនអាចប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានជាដាច់ខាត។ សេចក្តីសុចរិតដែលគាត់បានព្យាយាមសាងមកដោយខ្លួនឯង មិនអាចជួយសង្គ្រោះគាត់បានទេ (ភីលីព ៣៖៩)។ គាត់ស៊ូលះបង់គ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីបានសេចក្តីសុចរិតដែលមាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ការពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង លើក្រិត្យវិន័យ និងលើទំនៀមទំលាប់ នឹងដឹកនាំលោកសាវ័កប៉ុលឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បជាក់ជាមិនខាន។

ជាការពិតណាស់ សាសនាភាគច្រើនលើលោកល្អ។ គោលបំណងរបស់សាសនាភាគច្រើន គឺដើម្បីអប់រំ ទូន្មាន ប្រៀនដៅ អោយមនុស្សដើរលើគន្លងដ៏ល្អ ត្រឹមត្រូវ និងសុចរិត ដើម្បីភាពថ្លៃថ្នូរ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានសាសនាណាមួយអាចជួយសង្គ្រោះព្រលឹងវិញ្ញាណមនុស្សអោយរួចផុតពីសេចក្តីហិនវិនាសបានឡើយ។ សាសនាជាច្រើនបានជួយមនុស្សអោយប្រព្រឹត្តិបានល្អក្នុងកំរិតណាមួយ។

ប៉ុន្តែគ្មានសាសនាណាមួយអាចលាងសំអាតចិត្តបាបរបស់មនុស្សអោយជ្រះសស្អាតនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដំណោះស្រាយតែមួយគត់ ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងយ៉ាងប្រត្យក្សថា "……. មានព្រះតែមួយ ហើយមានអ្នកសង្រ្គបសង្រ្គមតែមួយនៅកណ្តាលព្រះនិងមនុស្ស គឺជាមនុស្សដ៏ជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ" (ធីម៉ូថេទី១ ២៖៥)។ "… គ្មានសេចក្តីសង្រ្គោះដោយសារអ្នកណាទៀតសោះ ដ្បិតនៅក្រោមមេឃ គ្មាននាមឈ្មោះណាទៀតបានប្រោសប្រទានមកមនុស្សលោកអោយយើងរាល់គ្នាបានសង្រ្គោះឡើយ" (កិច្ចការ៤៖១២)។

២ ចូរដើរតាមខ្ញុំ

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្រៀនដោយប្រើប្រស្នាប្រៀបធៀបមួយស្តីអំពីកូនប្រុសពៅវង្វេង (លូកា១៥៖១១-៣២)។ តាមរយៈរឿងនេះ កូនប្រុសពៅបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនចេញពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយវិលត្រឡប់មករកឪពុករបស់ខ្លួនវិញ។ រីឯឪពុកវិញ គាត់បានទទួលយកកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយអំណរឥតឧបមា។ រឿងនេះបានបង្កប់នូវសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យបំផុតមួយ សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ បន្ទាប់ពីកូនប្រុសពៅសារភាពកំហុស/បាបនោះ បើផ្អែកតាមសំណេររបស់លោកលូកា នោះគាត់បានកត់ត្រាថា "…… ឪពុកប្រាប់ទៅពួកបាវគាត់ថា ចូរយកអាវល្អបំផុតបំពាក់អោយវា ហើយយកចិញ្ចៀន និងស្បែកជើងមកអោយផង រួចយកកូនគោដែលបំប៉នមកសម្លាប់ចុះ យើងនឹងបរិភោគអោយសប្បាយចិត្ត ដ្បិតកូនអញនេះបានស្លាប់ ឥលូវរស់ឡើងវិញ ក៏បាត់ទៅហើយបានឃើញមកវិញ…… " (លូកា១៥៖២២-២៤)។

ខ្ញុំបានប្រើពាក្យភ្ញាក់ខ្លួនចេញពីអំពើបាប ព្រោះសាច់រឿងបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងដូច្នោះ។ កូនប្រុសពៅមិនត្រឹមតែធ្វើខុសទេ លើសពីនេះទៅទៀត គេបានធ្វើបាប។ ជាក់ស្តែង អ្នកនិពន្ធលូកាបានរំលេចអោយឃើញថា កូនពៅបានគិត រួចក៏និយាយថា "អញនឹងក្រោកឡើងទៅនិយាយនឹងគាត់ថា លោកឪពុក ខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹងព្រះ ហើយនឹងលោកឪពុកមែន ខ្ញុំនេះមិនគួរអោយគេហៅថាជាកូនឪពុកទៀតទេ សូមទទួលខ្ញុំទុកដូចជាជើងឈ្នួលលោកឪពុកវិញចុះ នោះវាក៏ក្រោកឡើងដើរទៅ…… " (លូកា១៥៖១៨-២០)។ ដោយឡែករំពេចនោះ លោកឪពុកបានប្រៀបធៀបកូនប្រុសរបស់ខ្លួនដែលបានកែប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាបទៅនឹងមនុស្សដែលបានស្លាប់ ហើយរស់ឡើងវិញ។ ពីមុនគេបានបាត់បង់ ប៉ុន្តែឥឡូវឃើញវិញហើយ។ ការនេះសំខាន់ណាស់។ ដ្បិត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាននិយាយដូចគ្នាស្តីអំពីសភាពរបស់មនុស្សដែលបានកែប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប ហើយទទួលជឿព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទប្រៀបបានដូចជាមនុស្សដែលបានស្លាប់ ប៉ុន្តែឥលូវរស់ឡើងវិញ។ ជាមនុស្សដែលបានបាត់បង់ទៅ ប៉ុន្តែឥឡូវរកឃើញមកវិញ។ យើងអាចនិយាយបានថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនជាមនុស្សស្លាប់ទៀតទេ។ ហើយក៏មិនមែនជាមនុស្សដែលបាត់បង់ផងដែរ។

អស់អ្នកណាដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះបានរស់ឡើងវិញ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាបន្ទាល់អំពីសេចក្តីនេះថា "បើសិនជាយើងស្លាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងជឿថា យើងនឹងរស់នៅជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ" (រ៉ូម៦៖៨)។ នៅថ្ងៃទី៣ ព្រះគ្រីស្ទរស់ឡើងវិញជាពិត។ ជាលទ្ធផល អស់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ក៏រស់ឡើងវិញជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ។ ដ្បិត ព្រះបានប្រោសអោយគេរស់ឡើងវិញ (កូឡូស២៖១៣)។ "…. ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញជាពិត ជាផលដំបូងពីពួកអ្នកដែលបានដេកលក់ទៅហើយ ដ្បិតដែលមានសេចក្តីស្លាប់បានមកដោយសារមនុស្ស នោះសេចក្តីដែលមនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ក៏មកដោយសារមនុស្សដែរ

ព្រោះដូចជាគ្រប់មនុស្សទាំងអស់បានត្រូវស្លាប់ក្នុងលោកអ័ដាមជាយ៉ាងណា
នោះគ្រប់គ្នាក៏នឹងបានប្រោសអោយរស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងនោះដែរ" (កូរិនថូសទី១ ១៥៖២០-២២)។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រសរសេរផ្ញើដល់ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទនៅឯទីក្រុងអេភេសូ លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលឹកពួកគេថា "ពីដើមអ្នករាល់គ្នាក៏ស្លាប់ក្នុងការរំលង ហើយក្នុងអំពើបាបដែរ" (អេភេសូ២៖១)។ "...... ហើយតាមកំណើតយើងនោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចក្ដីខ្ញាល់ ដូចជាមនុស្សឯទៀតដែរ ប៉ុន្តែព្រះដែលទ្រង់មានសេចក្ដីមេត្តាករុណាដ៏លើសលប់ដោយព្រោះសេចក្ដីស្រឡាញ់ជាខ្លាំង ដែលទ្រង់មានដល់យើងរាល់គ្នា ក្នុងកាលដែលយើងនៅស្លាប់ក្នុងការរំលងនៅឡើយ នោះទ្រង់បានប្រោសអោយយើងរាល់គ្នាបានរស់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ គឺដោយព្រះគុណ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ" (អេភេសូ២៖៣-៤)។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទបានរស់ពីសេចក្ដីស្លាប់ឡើងវិញ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងមានជីវិតថ្មី។

បន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាប នោះមនុស្សគ្រប់ៗរូបស្លាប់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សវិនាសបាត់បង់។ ដោយឡែក លោកឡាសារគឺជាឧទាហរណ៍ជាក់ស្ដែង ទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទរបស់យើង (យ៉ូហាន១១៖១-៤៤)។ ដូចជាមនុស្សទូទៅទាំងពួងផងដែរ លោកឡាសាររងឥទ្ធិពលរបស់អំពើបាប។ គាត់ឈឺ (យ៉ូហាន១១៖១)។ គាត់ស្លាប់ (យ៉ូហាន១១៖១៤)។ កើត ចាស់ ឈឺ ស្លាប់ គឺជាគតិភាពរបស់មនុស្សគ្រប់ៗរូប។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងទៅដល់ផ្នូររបស់ឡាសារ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលបង្គាប់ដោយអំណាចថា "...... ឡាសារអើយ ចូរចេញមក" (យ៉ូហាន១១៖៤៣)។ ជាការពិតណាស់ ខ្មោចឡាសារ ដែលស្លាប់បាន៤ថ្ងៃហើយ ព្រមទាំងមានក្លិនធុំផងនោះក៏រស់ឡើងវិញ (យ៉ូហាន១១៖៣៩)។ លោកសាវ័កយ៉ូហានបានកត់ត្រាបញ្ជាក់សាច់រឿងនេះថា "អ្នកនោះដែលបានស្លាប់ក៏ចេញមក មានទាំងសំពត់ស្នបរុំជាប់នៅជើងដៃផង ហើយមានកន្សែងគ្របមុខដែរ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា ចូរស្រាយគាត់អោយទៅចុះ" (យ៉ូហាន១១៖៤៤)។ លោកឡាសារបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ។ ដូចគ្នានេះដែរ អស់អ្នកណាដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនឹងបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ដូចជាលោកឡាសារយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ ដ្បិតគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានជ័យជំនះទាំងស្រុងលើសេចក្ដីស្លាប់ (កូរិនថូសទី១ ១៥៖៥៥-៥៨)។ ជ័យជំនះលើសេចក្ដីស្លាប់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាជ័យជំនះរបស់អស់អ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងទ្រង់។ ព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ នោះយើងក៏រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញដែរ។ ដ្បិតមានសេចក្ដីចែងមកថា "..... ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញជាពិត ជាផលដំបូងពីពួកអ្នកដែលបានដេកលក់ទៅហើយ" (កូរិនថូសទី១ ១៥៖២០)។ ព្រះដែលពោរពេញដោយអំណាចព្រះចេស្ដា បានប្រោសឡាសារអោយរួចផុតពីសេចក្ដីស្លាប់ ព្រះអង្គបានប្រោសព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទអោយរួចផុតពីសេចក្ដីស្លាប់ ហើយព្រះអង្គក៏នឹងប្រោសគ្រីស្ទបរិស័ទអោយរស់ឡើងវិញពីសេចក្ដីស្លាប់ដូចគ្នាផងដែរ។ ការរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីសេចក្ដីស្លាប់ គឺជាការរស់ឡើងវិញដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា "...... ខ្ញុំជាសេចក្ដីរស់ឡើងវិញ ហើយជាជីវិត អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ នោះបើបានស្លាប់ហើយ គង់តែនឹងរស់ឡើងវិញដែរ ឯអ្នកណាដែលរស់នៅហើយជឿដល់ខ្ញុំ នោះមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ....... " (យ៉ូហាន១១៖២៥-២៦)។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គ្រីស្ទបរិស័ទបានឆ្លងផុតពីសេចក្ដីស្លាប់ ឈានមកដល់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នេះគឺជាជីវិតថ្មី ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានដល់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយសារព្រះគុណ និងសេចក្ដីស្រឡាញ់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការនេះមិនអាស្រ័យលើយើងរាល់គ្នាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អស់អ្នកណាដែលគ្មានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មានជីវិតថ្មីដ៏អស្ចារ្យ និងដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះឡើយ។ គេមិនបានរស់ពីសេចក្ដីស្លាប់ឡើងវិញ។ គេគ្មានជីវិត។ គេមិនបានត្រឡប់ជាមនុស្សថ្មីឡើយ។

ដោយសារមូលហេតុនេះហើយបានជា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានហៅអស់អ្នកណាដែលមិនដើរតាមទ្រង់ថាជាមនុស្សស្លាប់ (លូកា៩៖៦០)។

មនុស្សថ្មី៖ ខ្ញុំស្រឡាញ់រូបភាព និងអត្ថន័យរបស់បុណ្យជ្រមុជទឹក។ បុណ្យជ្រមុជទឹកបានរំលេចអោយឃើញយ៉ាងច្បាស់បំផុតទាក់ទងទៅនឹងខ្លឹមសារនៅក្នុងជំពូកនេះ។ លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទថា "តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេឬអីថា យើងទាំងប៉ុន្មានដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគឺបានទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីសុគតនៃទ្រង់ដែរ ដូច្នោះ យើងបានត្រូវកប់ជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដោយទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីអោយយើងបានដើរក្នុងជីវិតបែបថ្មី........ ដ្បិតបើយើងបានជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងការដែលជាគំរូពីសេចក្តីសុគតរបស់ទ្រង់ នោះក៏នឹងបានជាប់ក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ដែរ" (រ៉ូម៦៖៣-៥)។ មនុស្សដែលបានជ្រមុជចូលទៅក្នុងទឹក មិនមែនជាមនុស្សដែលងើបឡើងចេញពីទឹកមកវិញឡើយ។ ជាការពិតណាស់ គេគឺជាមនុស្សតែមួយ ក៏ប៉ុន្តែសណ្ឋានរបស់គេមុន និងក្រោយពេលជ្រមុជចូលទៅក្នុងទឹក នោះខុសគ្នាស្រឡះ។ មនុស្សចាស់ដែលជាតួរបស់អំពើបាប និងជាឈ្លើយរបស់សេចក្តីស្លាប់បានជ្រមុជចូលទៅក្នុងទឹក ហើយងើបឡើងវិញ ចេញពីទឹកជាមនុស្សថ្មី ដែលមានជីវិតថ្មី បំពាក់ដោយភាពស្អាតស្អំ បរិសុទ្ធ ព្រមទាំងគ្មានបាបឡើយ។ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ នោះសភាពរបស់យើងមុនពេលដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងបន្ទាប់ពីជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទខុសគ្នាស្រឡះដូចជាមេឃ និងដី។ ដូចជាខ្មៅ និងស។ ដូចជាងងឹត និងពន្លឺ។ ល។ និងល។ គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនជាមនុស្សចាស់ ដែលតែងតែខូច ហើយពុករលួយទៅទៀតឡើយ។ ប៉ុន្តែគេជាមនុស្សថ្មី ដែលបានកើតនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត ហើយក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់សេចក្តីពិតផង តាមភាពព្រះ (អេភេសូ៤៖២២-២៤)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលអោយឃើញថា "ហើយអ្នករាល់គ្នាបានកប់ជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងបុណ្យជ្រមុជ ក៏បានរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងទ្រង់ ដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ឫទ្ធិបារមីនៃព្រះ ដែលទ្រង់បានប្រោសអោយព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ឯអ្នករាល់គ្នាដែលបានស្លាប់ក្នុងការរំលង ហើយក្នុងសណ្ឋានមិនកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាម នោះទ្រង់បានប្រោសអោយរស់ជាមួយនឹងទ្រង់ ដោយអត់ទោសចំពោះអស់ទាំងការរំលងរបស់អ្នករាល់គ្នា" (កូឡូស២៖១២-១៣)។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានអោយគ្រីស្ទបរិស័ទមានជីវិតថ្មី។ ជាមនុស្សថ្មី។ ជាមនុស្សដ៏បរិសុទ្ធ។ ជាមនុស្សដ៏ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ណាស់។ សេចក្តីនេះដូចគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា "...... ឯងជាកូនស្ងួនភ្ងាអញ ជាទីពេញចិត្តអញណាស់" (ម៉ាកុស១៖១១)។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដល់មនុស្សថ្មីដែលព្រះអង្គបានប្រោសអោយរស់ឡើងវិញ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូចជាព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងាតែមួយអង្គគត់របស់ទ្រង់ដែរ។

អំពើបាបបានបង្ខូចស្នាព្រះហស្តសព្វសារពើទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយរួមបញ្ចូលទាំងមនុស្សផងដែរ (រ៉ូម៨៖២០-២៣)។ ក្រោមនឹមរបស់អំពើបាប ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបានរស់នៅស្របតាមនិមិត្តនៃការបង្កើតឡើយ។ ពួកគេវង្វេងចេញទៅឆ្ងាយ ដូចជាកូនចៀមដែលគ្មានអ្នកគង្វាល នៅក្នុងសមុទ្របាប និងនៅក្នុងសេចក្តីហិនវិនាស។ ដោយឡែក ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះអាទិករ។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់ស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ ព្រះអង្គមិនបោះបង់ចោលស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ព្រះអង្គបានធ្វើទាំងអស់ឡើងវិញជាថ្មី។ បើផ្អែកលើលោកសាវ័កយ៉ូហាន "ឯព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ទ្រង់មានបន្ទូលថា មើលអញធ្វើទាំងអស់ឡើងជាថ្មី ...."

(វិវរណៈ២១៖៥)។ ការនេះបានសម្រេចតាមរយៈ និងនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងគឺជាមនុស្សថ្មី។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ កិច្ចការនេះទៀតសោត គឺអាស្រ័យលើព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនមនុស្សទេ។ លោកសាវ័កពេត្រុសយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីពិត ខណៈពេលដែលគាត់សរសេរសំបុត្ររបស់គាត់។ លោកពេត្រុស បានសរសេរថា "សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងឡើងជាថ្មី តាមសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីអោយយើងរាល់គ្នាបានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏រស់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ" (ពេត្រុសទី១ ១៖៣)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានយល់ឃើញដូចគ្នា ដោយគាត់បានរំលេចអោយឃើញថា ".... បើអ្នកណានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះឈ្មោះថាបានកើតជាថ្មីហើយ អស់ទាំងសេចក្តីចាស់បានកន្លងបាត់ទៅ មើល គ្រប់ទាំងអស់បានត្រឡប់ជាថ្មីវិញ គ្រប់ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ...... " (កូរិនថូសទី២ ៥៖១៧-១៨)។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាមនុស្សថ្មី។ ជីវិតថ្មីរបស់យើងបានមកពីព្រះ ហើយអាស្រ័យលើព្រះទាំងស្រុង។ វាមិនមែនមកពីមនុស្ស ហើយអាស្រ័យលើមនុស្សឡើយ។ ដូច្នោះ ព្រះសាកសមតែទទួលបានសិរីល្អ និងការលើកសរសើរតម្កើងពីសំណាក់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលបានកើតជាថ្មី។

មានពេលមួយ ដោយសារធុរៈកិច្ច នោះតម្រូវអោយខ្ញុំបែកពីប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំមួយរយៈ។ មុនពេលបែកគ្នា នាងមិនទាន់ទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅឡើយទេ។ ដោយឡែក ការនេះបានផ្លាស់ប្តូរ ពេលដែលយើងជួបជុំគ្នាឡើងវិញ។ នាងបានទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជាការពិតណាស់ បន្ទាប់ពីនោះមក នាងបានផ្លាស់ប្រែទាំងស្រុង។ នាងបានផ្លាស់ប្រែទាំងរបៀបគិត របៀបប្រព្រឹត្តិ របៀបនិយាយស្តី របៀបរស់នៅ លនិងល។ ដ្បិត តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះនាងមានជីវិតថ្មី។ នាងមានអត្តសញ្ញាណថ្មី។ នាងមានរបៀបរស់នៅថ្មី ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នាងជាមនុស្សថ្មី។ ពិសេសជាងហ្នឹងទៅទៀត សភាពរបស់នាងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង។ ការនេះអស្ចារ្យបំផុត ហើយសំខាន់បំផុត។

ចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទ នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានក្រើនរំលឹកថា "ដូច្នោះ ដែលយើងរាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតដោយការជឿ នោះឈ្មោះថាយើងបានមេត្រីនឹងព្រះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាហើយ ក៏ដោយសារទ្រង់ យើងមានផ្លូវចូលក្នុងព្រះគុណនេះ ជាទីដែលយើងកំពុងឈរនៅដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយយើងអួតពីសេចក្តីសង្ឃឹមដល់សិរីល្អនៃព្រះផង" (រ៉ូម៥៖១-២)។ បទគម្ពីរមួយនេះបាននាំមកនូវអំណរ និងសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏លើសលប់ដល់ខ្ញុំ ពេលដែលខ្ញុំដឹងថាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំសម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដ្បិត បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលសន្យាខាងលើ នោះប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំនឹងទទួលបានព្រះពរដ៏ថ្លៃថ្លា លើសលប់រកពណ៌នាមិនចំ។ នាងមិនត្រឹមតែបានកើតជាថ្មី ជាមនុស្សថ្មី។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ នាងបានជាមេត្រីជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ នាងមិនត្រូវឈរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ក្នុងនាមជាសត្រូវរង់ចាំទទួលការជំនុំជំនុះជាសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ចទៀតឡើយ។ ដ្បិត បន្ទាប់ពីបានកើតជាថ្មី តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ សភាពរបស់ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង។ នេះគឺជាការដ៏ល្អប្រពៃ។ លើសពីនេះទៅទៀត សេចក្តីខាងលើគ្រាន់តែជាចំណុចចាប់ផ្តើមនៃការទទួលយកព្រះពរដ៏ឧត្តុងឧត្តម ពេញបរិបូរ និង សម្បូរហូរហៀរជាច្រើនអនេកអនន្តទៀត ដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងចាក់បង្ហូរដល់នាង តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំមានកូនសោរចូលទៅក្នុងប្រភពនៃព្រះពរដ៏ពន្លឹក។ ហេតុដូច្នោះហើយ ខ្ញុំមានអំណរជំនួសនាង។

បុត្រស្ងួនភ្ងារបស់ព្រះជាម្ចាស់៖ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាកូនព្រះ។ ការនេះអស្ចារ្យណាស់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលអោយឃើញថា “ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាកូនព្រះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ” (កាឡាទី៣៖២៦)។ “..... អស់អ្នកណាដែលទទួលទ្រង់ គឺអស់អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានអំណាចអោយបានត្រឡប់ជាកូនព្រះ គឺជាកូនដែលមិនមែនកើតមកពីសាច់ឈាម ឬតាមប្រាថ្នាតាមរូបសាច់ ឬតាមចំណង់នៃមនុស្សឡើយ គឺកើតមកពីព្រះវិញ” (យ៉ូហាន១៖១២-១៣)។ តាមរយៈកំណើតជាថ្មី នោះគ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនជាបាវបំរើបាប និងជាសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៀតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគឺជាកូនព្រះ។ យើងមានព្រះដ៏ជាព្រះ ជាឪពុក។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហៅព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ថាជាព្រះវរបិតារបស់យើងផងដែរ។ ជាក់ស្តែង ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបង្រៀនពួកសិស្សអំពីការអធិស្ឋាន នោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា “..... ចូរអធិស្ឋានបែបយ៉ាងនេះវិញថា ឱព្រះវរបិតារបស់យើងខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ សូមអោយព្រះបានទ្រង់បានបរិសុទ្ធ” (ម៉ាថាយ៦៖៩)។ ព្រះវរបិតារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះវរបិតារបស់យើងទាំងអស់គ្នាដែលជាប់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ។ មួយទៀត តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងអោយឃើញដូចគ្នាផងដែរថា “ហើយដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាជាកូន បានជាព្រះទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមកក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា អោយបន្លឺឡើងថា អ័ប្បា ព្រះវរបិតាអើយ” (កាឡាទី៤៖៦)។ ដោយឡែក ការនេះទៀតសោតមិនមែនព្រោះយើងល្អ ហើយសាកសមនឹងទទួលបានព្រះជាឪពុកនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការនេះមកពីព្រះទាំងស្រុង។ នេះគឺជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះបានសម្រេចការនេះសម្រាប់យើងដោយផ្ទាល់។ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់យើងខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងមកដល់យើងទាំងអស់គ្នាអោយឃើញច្បាស់ តាមរយៈការទទួលយកយើងទាំងអស់គ្នាជាកូនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ លោកសាវ័កយ៉ូហានបានរំលេចអោយឃើញពីសេចក្តីនេះ ដោយសរសេរថា “មើល សេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងណាហ្ន៎ ដែលព្រះវរបិតាបានផ្តល់មកយើងរាល់គ្នា អោយយើងបានហៅថាជាកូនរបស់ព្រះដូច្នោះ....... ” (យ៉ូហានទី១ ៣៖១)។ យើងគឺជាកូន ដែលព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់ខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។

ព្រះជាម្ចាស់គឺជាឪពុកដ៏ល្អ។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់កូនរបស់ទ្រង់យ៉ាងខ្លាំង។ នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ឪពុកដ៏ល្អ នោះយើងមានគ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អទាំងអស់។ បងប្អូនអើយ! គួរណាស់អោយយើងរាល់គ្នាមានបទពិសោធជាមួយនឹងទំនុកមួយរបស់ស្តេចដាវីឌដែលបានលើកឡើងថា “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះ” (ទំនុកតម្កើង២៣៖១)។ ព្រោះ ព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីការដ៏ល្អបំផុតដែលកូនរបស់ទ្រង់ត្រូវការ ហើយព្រះអង្គបានប្រោសប្រទានដល់ពួកគេដោយសប្បុរស។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់យ៉ាងមាំមួនចំពោះសេចក្តីនេះ។ ជាក់ស្តែង លោកសាវ័កម៉ាថាយបានកត់ត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា “ចូរសូម នោះតែងនឹងអោយមកអ្នក ចូររក នោះតែងនឹងឃើញ ចូរគោះ នោះតែងនឹងបើកអោយអ្នក ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលសូម នោះមែងបាន អ្នកណាដែលរក នោះរមែងឃើញ ហើយនឹងបើកអោយអ្នកណាដែលគោះដែរ ក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា បើកូនសូមនំបុ័ង តើមានអ្នកណានឹងអោយថ្មដល់វា ឬបើវាសូមត្រី តើនឹងអោយពស់វិញឬអី ចុះបើអ្នករាល់គ្នាដែលអាក្រក់ អ្នកចេះអោយរបស់ល្អដល់កូនខ្លួនដូច្នោះ នោះចំណងបើព្រះវរបិតានៃអ្នកដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់នឹងប្រទានរបស់ល្អមកអស់អ្នកដែលសូម តើជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត” (ម៉ាថាយ៧៖៧-១១)។ “ដូច្នោះ កុំអោយខ្វល់ខ្វាយថា តើត្រូវបរិភោគអ្វី ឬស្លៀកពាក់អ្វីនោះឡើយ ដ្បិតគឺជាសាសន៍ដ៏ទៃទេតើ ដែលខំស្វែងរករបស់ទាំងនោះវិញ

ឯព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ជ្រាបហើយ ថាអ្នករាល់គ្នាត្រូវការនឹងរបស់ទាំងនោះដែរ ចូរស្វែងរកនគរ និងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះជាមុនសិន ទើបគ្រប់របស់ទាំងនោះនឹងបានប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាថែមទៀត" (ម៉ាថាយ៦៖៣១-៣៣)។ ដូចគ្នានេះដែរ តាមរយៈលោកយ៉ូហាន នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានព្រះបន្ទូលបន្ថែមទៀតផងដែរថា "ហើយការអ្វីក៏ដោយ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូមដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសម្រេចអោយ ដើម្បីអោយព្រះវរបិតាបានដំកើងឡើងក្នុងព្រះរាជបុត្រា បើអ្នករាល់គ្នានឹងសូមអ្វី ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសំរេចអោយ" (យ៉ូហាន១៤៖១៣-១៤)។ លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានរំលឹកយើងដូចគ្នាផងដែរថា "...... គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នាសំរាប់សេចក្តីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ គឺដល់ពួកអ្នកដែលទ្រង់ហៅមក តាមព្រះដំរិះទ្រង់" (រ៉ូម៨៖២៨)។ ព្រះជាម្ចាស់មិនលាក់ការល្អពីកូនស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ឡើយ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះអង្គមិនប្រទានការអាក្រក់ ព្រៃផ្សៃ ជូរជាតិ និងសេចក្តីហិនវិនាសដល់កូនរបស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។ នេះគឺជាព្រះពរដ៏លើសលប់បំផុតមួយរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដ្បិតតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះពួកគេបានត្រឡប់ជាកូនស្ងួនភ្ងារបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។ គ្រីស្ទបរិស័ទមានឪពុកដ៏ល្អ គឺជាព្រះជាម្ចាស់។

ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងនាមជាកូនព្រះ នោះយើងទទួលបានមរដកដ៏កាត់ថ្លៃពុំបាន។ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងមកថា "ហើយដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាជាកូន បានជាព្រះទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់អោយមកក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា អោយបន្លឺឡើងថា អ័ប្បា ព្រះវរបិតាអើយ ដូច្នោះអ្នករាល់គ្នាមិនមែនបាវទៀតទេ គឺជាកូនវិញ ហើយបើជាកូន នោះនឹងបានមរដកនៃព្រះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែរ" (កាឡាទី៤៖៦-៧)។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងទាំងអស់គ្នាដែលជាប់នៅក្នុងទ្រង់មានកូនសោរចូលទៅក្នុងឃ្លាំងមរដករបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីមរដករបស់ទ្រង់។ យើងមានចំណែកទទួលមរដករបស់ព្រះជាម្ចាស់ រួមជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ និងជាព្រះបុត្រច្បងរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាម្ចាស់លើគ្រប់ទាំងអស់។ ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ទាំងអស់។ ដូច្នោះ មរដកដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ នោះវិសេសវិសាលលើសជាងគ្រប់មរដកទាំងអស់នៅលើលោកិយ។ តាមពិត គ្រប់ទាំងមរដកទាំងអស់នៅលើលោកិយ មិនអាចប្រៀបប្រដូចទៅនឹងមរដកដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំរុងទុកសម្រាប់ យើងទាំងអស់គ្នា ដែលជាកូនស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ឡើយ។ បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកសាវ័កពេត្រុសនោះ "...... យើងបានមរដកដែលមិនចេះពុករលួយ ក៏ឥតសៅហ្មង ហើយមិនដែលស្រពោនឡើយ ជាមរដកដែលបំរុងទុកអោយយើងរាល់គ្នានៅស្ថានសួគ៌" (ពេត្រុសទី១ ១៖៤)។

ដោយឡែក ពេលដែលខ្ញុំគិតអំពីមរដកដែលយើងនឹងទទួលបាន នោះខ្ញុំគិតដល់សេចក្តីពិតមួយដែលបានបង្កប់នៅក្នុងប្រស្នាអំពីកូនចៀមដែលបាត់ ហើយរកឃើញវិញ (លូកា១៥៖១១-៣២)។ បើផ្អែកលើសំណេររបស់លោកលូកា នោះឪពុកឆ្លើយតបទៅកូនច្បងថា "..... កូនអើយ ឯងបាននៅជាមួយនឹងអញជាដរាប ឯរបស់អញទាំងប៉ុន្មាន ក៏ជារបស់ឯងដែរ" (លូកា១៥៖៣១)។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើដែរ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងមានចំណែកក្នុងឃ្លាំងមរដកមហាសាលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដ្បិត យើងគឺជាកូនដ៏ជាទីស្រឡាញ់ និងជាទីស្ងួនភ្ងារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសយើងសម្រាប់ទទួលមរដកដ៏ថ្លៃថ្លាបំផុត ដែលទ្រង់បានបំរុងទុកសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។

សរុបសេចក្តីមក នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនឈរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដោយភាពភ័យខ្លាចទៀតឡើយ។ យើងមិនបានទទួលនិស្ស័យជាបាវបំរើ

អោយត្រូវភ័យខ្លាចដូចមុនទៀតទេ (រ៉ូម៨៖១៥)។ ដ្បិតយើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ការនេះផ្លាស់ប្រែសណ្ឋានរបស់យើងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុង។ ឥឡូវ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងឈរដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយទំនុកចិត្ត ហើយអួតពីសេចក្តីសង្ឃឹមដល់សិរីល្អនៃព្រះផង (រ៉ូម៥៖២)។ ព្រោះយើងជាមនុស្សថ្មី។ ជាកូនរបស់ព្រះ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងបានត្រឡប់ពីមនុស្សដែលមិនសាកសមនឹងទទួលយកអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីការជំនុំជំរះ និងព្រះពិរោធន៍ មកជាមនុស្សដែលមានគ្រប់ទាំងការល្អទាំងអស់ពីព្រះជាម្ចាស់វិញ។ នេះគឺជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ នេះគឺជាព្រះពរដ៏ប្រពៃ។

២ ក ការរស់នៅជាមនុស្សថ្មី

នៅប្រទេសកម្ពុជា ចរាចរណ៍ប្រកាន់យកខាងស្តាំ។ យើងធ្វើដំណើរខាងស្តាំដៃនៃដងផ្លូវ។ ដោយឡែក នៅប្រទេសថៃវិញ ចរាចរណ៍ប្រកាន់យកខាងឆ្វេង។ ដូច្នោះ អ្នកដំណើរកម្ពុជាដែលមានបំណងបើកបរនៅក្នុងស្រុកថៃតម្រូវអោយគោរព និងធ្វើតាមច្បាប់ចរាចរណ៍របស់ស្រុកថៃ។ ពួកគេត្រូវតែផ្លាស់ប្តូររបៀបបើកបរពីខាងស្តាំដៃ មកបើកបរខាងឆ្វេងដៃវិញ ដូចជាប្រជាជនទាំងឡាយផ្សេងៗទៀតនៅក្នុងប្រទេសថៃផងដែរ។ យើងមិនអាចបើកបរនៅស្រុកថៃដោយប្រកាន់យកខាងស្តាំដៃ ដូចដែលយើងធ្លាប់ធ្វើនៅស្រុកខ្មែរឡើយ។ យើងត្រូវតែផ្លាស់ប្រែ ដោយអនុលោមតាមច្បាប់របស់ប្រទេសថៃ។ ដូចគ្នានេះដែរ បន្ទាប់ពីសម័យប៉ុល ពត មានជនជាតិខ្មែរជាច្រើនបានភៀសខ្លួនចេញទៅរស់នៅក្នុងប្រទេសទីបី ដូចជាសហរដ្ឋអាមេរិក កាណាដា បារាំង ហូឡង់ ស្វ៊ីស អង់គ្លេស លនិងល ជាដើម។ ក្រោយមកទៀត ពួកគេបានទទួលសញ្ជាតិថ្មី នៅលើទឹកដីទាំងនោះ។ នៅក្នុងប្រទេសថ្មី ប្រជាជនខ្មែរមិនអាចរស់នៅដោយផ្អែកលើច្បាប់របស់ស្រុកខ្មែរទៀតទេ។ ពួកគេត្រូវតែគោរព ចុះចូល ហើយធ្វើតាមច្បាប់របស់ប្រទេសនីមួយៗដែលពួកគេកំពុងតែរស់នៅ។ របៀបនៃការរស់នៅរបស់ពួកគេត្រូវតែផ្លាស់ប្រែ ស្របតាមច្បាប់របស់ប្រទេសថ្មី។ ពួកគេត្រូវតែរស់ដោយយកច្បាស់ប្រទេសដែលបានផ្តល់សញ្ជាតិដល់គេនោះទុកជាគោល។

- ពីមុន៖ ដោយឡែក ការនេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទផងដែរ។ តាំងពីកំណើតមកម្ល៉េះ យើងដាច់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ យើងរស់នៅក្រៅមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់។ យើងបដិសេធន៍ព្រះជាម្ចាស់ (រ៉ូម១៖១៨-៣២)។ ដ្បិត យើងមានអារក្សសាតាំងជាឪពុក (យ៉ូហាន៨៖៤៤)។ យើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកិយ។ ដូច្នោះ យើងបានរស់នៅដោយអាត្មានិយម ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកិយ ដើម្បីផ្គាប់អំពើបាប។ យើងរស់នៅតាមលំអានលោកិយ។ នេះគឺជាជីវិតចាស់របស់យើងទាំងអស់គ្នា។ នៅក្នុងសំបុត្ររបស់លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចឡើងយ៉ាងប្រត្យក្សអំពីសេចក្តីនេះ។ តួយ៉ាង គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា “ពីដើម អ្នករាល់ក៏ស្លាប់ក្នុងការរំលង ហើយក្នុងអំពើបាបដែរ ជាការដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តិតាមរបៀបលោកីយនេះ គឺតាមមេគ្រប់គ្រងរាជ្យលើអាកាស ជាវិញ្ញាណដែលសព្វថ្ងៃនេះបណ្តាលមកក្នុងពួកមនុស្សរឹងចចេស យើងរាល់គ្នាទាំងអស់ក៏បានប្រព្រឹត្តិក្នុងពួកនោះទាំងអស់ដែរ ដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់សាច់ឈាមយើង ទាំងប្រព្រឹត្តិសេចក្តីដែលសាច់ឈាម និងគំនិតយើងចង់បាន ហើយតាមកំណើតយើង នោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចចក្តីខ្ញាល់ដូចជាមនុស្សឯទៀតដែរ” (អេភេសូរ ២៖១-៣)។ “ដ្បិតពីដើម យើងរាល់គ្នាក៏ជាមនុស្សឥតប្រាជ្ញា រឹងចចេស ហើយវង្វេងដែរ ទាំងបំរើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា និងសេចក្តីសំរើបផ្សេងៗ ទាំងរស់នៅដោយសេចក្តីគំរក់ និងសេចក្តីឈ្នានីស យើងក៏គួរខ្ពើម ហើយបានស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ” (ទីតុស៣៖៣)។ “….. អ្នករាល់គ្នា ដែលពីដើមត្រូវពង្រាត់ចេញ ហើយជាខ្មាំងសត្រូវក្នុងគំនិត ដោយអំពើអាក្រក់នោះ” (កូឡូស១៖២១)។

ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ
លោកសាវ័កប៉ុលបានកំណត់សំគាល់ការមួយចំនួនរបស់និស្ស័យសាច់ឈាមទុកជាឧទាហរណ៍ រួមមានជាអាទិ៍ "...... សេចក្តីកំផិត សហាយស្មន់ ស្មោកគ្រោក អាសអាភាស ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ មន្តអាគម សំអប់គ្នា ឈ្លោះប្រកែក ឈ្នានីស កំហឹង ទាស់ទែងគ្នា បាក់បែក បក្សពួក ច្រណែន កាប់សំឡាប់ ប្រមឹក ស៊ីផឹកជ្រុល
និងការអ្វីទៀតដែលស្រដៀងនឹងការទាំងនេះផង..... " (កាឡាទី៥៖១៩-២១)។ នៅក្នុងជីវិតចាស់ យើងបំពីសេចក្តីទាំងអស់នេះទាំងងងឹតងងុល ទាំងត្រេកត្រអាល។ ដ្បិត វាគឺជាអត្តសញ្ញាណរបស់យើង ក្នុងនាមជាមនុស្សបាប។

គួររំលឹកផងដែរថា នៅក្នុងជ ីវិតចាស់ យើងបានរស់នៅតាមសាច់ឈាម ទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ ដូចជាលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "ដ្បិតសាច់ឈាមតែងតែប៉ងប្រាថ្នាទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណ ឯព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ក៏ទាស់នឹងសាច់ឈាមដែរ សេចក្តីទាំងពីរនេះប្រឆាំងនឹងគ្នា...... " (កាឡាទី៥៖១៧)។ ការរស់នៅតាមសាច់ឈាម ក្នុងជីវិតចាស់ មិនគាប់ព្រះហឬទ័យព្រះជាម្ចាស់ទេ។ មួយវិញទៀត ជំនួសអោយការចូលទៅជិតព្រះជាម្ចាស់ និស្ស័យខាងសាច់ឈាមដឹកនាំយើងទៅរកសេចក្តីស្លាប់។ លោកសាវ័កប៉ុលបានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងប្រត្យក្សអំពីសេចក្តីនេះ។ គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "ដ្បិតបើសិនជាអ្នករាល់គ្នារស់តាមសាច់ឈាម នោះនឹងត្រូវស្លាប់ទៅ...... " (រ៉ូម៨៖១៣)។

- កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ៖ ប៉ុន្តែ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានរំដោះចេញពីនឹមលោកិយ មកឯព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ដូច្នោះ លោកិយមិនមែនជាចៅ ហ្វាយរបស់យើងទៀតទេ។ យើងក៏មិនស្ថិតនៅក្រោមនឹមលោកិយ មិនមែនជាទាសកររបស់លោកិយ ហើយក៏មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកិយទៀតដែរ។ លោកិយគ្មានអំណាចគ្រប់គ្រងលើយើងដូចកាលគ្រាមុនឡើយ។ ដ្បិត បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលនោះគឺថា ".... ទ្រង់បានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅដោយព្រោះបាបយើងរាល់គ្នា ដើម្បីនឹងប្រោសអោយយើងបានរួចពីលោកីយដ៏អាក្រក់សព្វថ្ងៃនេះ តាមបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃយើង" (កាឡាទី១៖៤)។ យើងបានរួចផុតពីលោកិយ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃលោះយើងចេញពីចៅ ហ្វាយចាស់។ ហេតុដូច្នោះហើយ បានជាព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា នៅក្នុងទ្រង់ យើងមិនមែនជារបស់លោកិយទៀតទេ។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ "បើអ្នករាល់គ្នាជារបស់ផងលោកិយ នោះលោកិយនឹងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា តែដោយព្រោះខ្ញុំបានរើសចេញពីលោកិយមក ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជារបស់ផងលោកិយទៀត នោះបានជាលោកិយស្អប់អ្នករាល់គ្នាវិញ" (យ៉ូហាន១៥៖១៩)។ ព្រះបន្ទូលខាងលើបានសរបញ្ជាក់អោយឃើញថា តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះព្រះបានរើសយើង ហើយញែកយើងចេញពីលោកិយ ទុកសម្រាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់តែមួយគត់។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។

ក្នុងន័យដូចខាងលើនេះផងដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងមកថា "ទ្រង់បានប្រោសអោយយើងរួចពីអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត ហើយផ្លាស់យើងមកក្នុងនគររបស់ព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងានៃទ្រង់" (កូឡុស១៖១៣)។ មួយទៀត "អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាពួកនៃពន្លឺ ហើយជាពួកនៃថ្ងៃ យើងមិនមែនជាពួកនៃយប់ ឬនៃសេចក្តីងងឹតឡើយ" (ថេស្សាឡូនីចទី១ ៥៖៥)។ អារក្សសាតាំងលែងជាឪពុករបស់យើងទៀតហើយ។ យើងលែងជាកូននៃសេចក្តីងងឹតទៀតហើយ។ សេចក្តីងងឹតគ្មានអំណាចលើយើងទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគឺជាកូនរបស់ព្រះ ជាកូននៃពន្លឺ និងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ លនិងល។ យើងមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យមកពីព្រះ។ អត្តសញ្ញាណថ្មីរបស់យើងនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មិនដូចជាអត្តសញ្ញាណចាស់របស់យើងនៅក្នុងអ័ដាម ឬនៅក្នុងលោកិយទៀតទេ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានហៅគ្រីស្ទបរិស័ទថា ជាសាសន៍ស្ថានសួគ៌ (ភីលីព៣៖២០)។

ដ្បិតយើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ដែលជាម្ចាស់ស្ថានសួគ៌។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងអេភេសូរ គាត់បាននាំលេចអោយឃើញសេចក្តីនេះ ដោយលើកឡើងថា "....... អ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាអ្នកដទៃ ឬជាអ្នកគ្រាន់តែសំណាក់នៅទៀតទេ គឺជាជាតិតែមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធ ជាពួកដំណាក់ព្រះ" (អេភេសូរ២៖១៩)។ ដោយឡែក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកសាវ័កពេត្រុសឯណោះវិញ ក៏ស៊ីគ្នាទៅនឹងការនេះផងដែរ។ ជាភស្តុតាង នៅក្នុងសំបុត្រមួយរបស់លោកសាវ័កពេត្រុស គាត់បានសបញ្ជាក់អោយឃើញថា "តែអ្នករាល់គ្នាជាពូជជ្រើសរើស ជាពួកសង្ឃហ្លួង ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ជារាស្ត្រដ៏ជាកេរ្តិ៍អាករនៃព្រះ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាបានសម្តែងចេញអោយឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាចេញពីសេចក្តីងងឹត មកក្នុងពន្លឺអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ពីដើមអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាសាសន៍ណាមួយទេ តែឥលូវនេះជាសាសន៍របស់ព្រះវិញ....... " (ពេត្រុសទី១ ២៖៩)។ នៅថ្ងៃដែលយើងទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះអត្តសញ្ញាណរបស់យើងបានផ្លាស់ប្រែទាំងស្រុង មួយរំពេច។ វាផ្លាស់ប្រែដូចមេឃ និងដី។

លោកសាវ័កប៉ុលយល់យ៉ាងច្បាស់អំពីអត្តសញ្ញាណថ្មីរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជាភស្តុតាង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯស្រុកកាឡាទីឯណោះ លោកសាវ័កប៉ុលបានអះអាងថា "...... ខ្ញុំជាប់មានត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅខ្លួនខ្ញុំហើយ" (កាឡាទី៦៖១៧)។ បងប្អូនអើយ! នេះគឺជាប្រភេទត្រាដែលកំណត់បញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់។ ត្រានោះបញ្ជាក់ថា គាត់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គាត់មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្វីមួយផ្សេងទៀតទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ អស់អ្នកណាដែលបានទទួលការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ ការនេះបានសេចក្តីថា គ្រីស្ទបរិស័ទមានជាប់ត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅខ្លួន ដូចជាលោកសាវ័កប៉ុលដែរ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានលះព្រះជន្មទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីទិញ និងប្រោសលោះយើងពីចៅ ហ្វាយចាស់។ អំណឹះតទៅ យើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តែមួយអង្គគត់។

ដោយឡែក បងប្អូនអើយ! ពេលខ្លះ នៅលើផែនដីអនុញ្ញាតអោយយើងមានសញ្ជាតិពីរ។ ឧទាហរណ៍ សម្រាប់ជនជាតិខ្មែរមួយចំនួនដែលចេញទៅរស់នៅឯប្រទេសមួយផ្សេងទៀត។ ពេលខ្លះ បន្ទាប់ពីបានបំពេញសំណុំឯកសារសុំសញ្ជាតិតាមផ្លូវច្បាប់រួចមក នោះគេអាចទទួលបានសញ្ជាតិថ្មីមួយទៀត។ គេអាចមានសញ្ជាតិពីរ។ សញ្ជាតិខ្មែរ និងសញ្ជាតិថ្មីដែលគេដាក់ពាក្យសុំ។ មួយទៀត កូនរបស់ខ្ញុំកើតមកទទួលបានសញ្ជាតិពីរ។ ព្រោះខ្ញុំមានសញ្ជាតិខ្មែរ ហើយប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំមានសញ្ជាតិអាមេរិក។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពេលយើងទទួលជឿ នោះយើងទទួលបានសញ្ជាតិថ្មី។ យើងគឺជាសាសន៍ស្ថានសួគ៌តែមួយគត់។ បើទោះបីជាយើងកំពុងរស់នៅលើផែនដីនៅឡើយ។ ប៉ុន្តែយើងគ្មានសញ្ជាតិពីរទេ។ យើងមិនមែនជាសាសន៍ស្ថានសួគ៌ផង លោកិយផងនោះទេ។ យើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះផង អារក្សផងនោះទេ។ ដូច្នោះ យើងមិនអាចដើរតាមព្រះផង តាមអារក្សសាតាំងផងបានទេ។ យើងដើរតាមព្រះតែមួយអង្គគត់។ យើងមិនអាចរស់នៅដើម្បីព្រះផង ដើម្បីអារក្សសាតាំងផងបានឡើយ។ យើងរស់នៅសម្រាប់ព្រះតែមួយអង្គគត់។ ជីវិតយើងគ្មានជំពាក់នឹងអារក្សសាតាំងទៀតឡើយ។ ដ្បិតយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះផ្តាច់។ ព្រះគឺជាចៅ ហ្វាយដ៏ល្អតែមួយអង្គគត់របស់យើង។ នៅលើយើងមានតែនឹមដ៏ស្រាល ហើយស្រួលតែមួយគត់ដែលមកពីព្រះ។

វាជាការសំខាន់ណាស់ ដែលយើងស្គាល់ច្បាស់អត្តសញ្ញាណរបស់យើងនៅក្នុងព្រះ។ ព្រោះការនេះនឹងកំណត់របៀបរបបនៃការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។ ឧទាហរណ៍

ជនជាតិខ្មែរដែលស្គាល់ច្បាស់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួន ទំនៀមទំលាប់របស់ខ្លួន ប្រពៃណីរបស់ខ្លួន ច្បាស់របស់ខ្លួន លនិងល។ ជួយគេក្នុងការរស់នៅតាមគន្លងប្រពៃណី សាកសមជាកុលបុត្រធីតាខ្មែរ ដែលនាំមកនូវភាពថ្លៃថ្នូរដល់ជាតិសាសន៍របស់ខ្លួន។ គេដឹងពីរបៀបដែលត្រូវរស់នៅ របៀបនិយាយស្តី របៀបញ៉ាំ របៀបដើរ របៀបអង្គុយ របៀបគោរពចាស់ទុំ របៀបប្រព្រឹត្តិផ្សេងៗ លនិងល។ គេមិនមែនចេះតែរស់នៅ ហើយប្រព្រឹត្តិតាមជាតិសាសន៍ដ៏ទៃឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ ការស្គាល់ច្បាស់អត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួននៅក្នុងព្រះ ជួយយើងក្នុងការរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ តាមមាគ៌ារបស់ព្រះ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ មួយទៀត មួយទៀត ការស្គាល់ច្បាស់អត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួននៅក្នុងព្រះ ជួយយើងតយុទ្ធក្នុងសេចក្តីជំនឿ ប្រឆាំងនឹងមេល្បួងនៅក្នុងលោកិយ។ ជាក់ស្តែង មានយុវជនម្នាក់ធ្លាក់បាប ធ្លាក់ល្បួង។ ពេលនោះ មេល្បួងបានបញ្ចូលគំនិតខុសឆ្គងជាច្រើនក្នុងគេ ទាក់ទងទៅនឹងអត្តសញ្ញាណរបស់គេនៅក្នុងព្រះ។ ជាលទ្ធផល យុវជនម្នាក់នោះចាប់ផ្តើមសង្ស័យព្រះ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងអត្តសញ្ញាណរបស់គេនៅក្នុងព្រះ។ ដើម្បីជួយយុវជនម្នាក់នោះ យើងត្រូវដឹកនាំគេទៅកាន់សេចក្តីពិត។ យើងត្រូវប្រើសេចក្តីពិត ដើម្បីរំលឹកគេឡើងវិញអំពីព្រះ និងអំពីអត្តសញ្ញាណដ៏ពិតប្រាកដរបស់គេនៅក្នុងព្រះ។ មួយទៀត មានយុវជនម្នាក់ទៀត ដែលជួបសេចក្តីល្បួងដូចជាយុវជនខាងលើដែរ។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីបានលន់តួបាប និងការផ្លាស់ប្រែចិត្តរួចមក នោះយុវជនម្នាក់នេះ បន្តដំណើរទៅមុខ រីកចម្រើនក្នុងព្រះ និងពេញដោយផលផ្លែ ព្រោះគេបានស្គាល់ច្បាស់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់គេនៅក្នុងព្រះ។ គេដួល តែវាមិនមែនជាចុងបញ្ចប់ទ្បើយ។

- កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ រស់តាមមាគ៌ារបស់ព្រះ៖

តើបងប្អូននៅចាំឧទាហរណ៍ដែលខ្ញុំបានផ្តល់ជូននៅដើមជំពូកនេះដែរឬទេ? នោះគឺ ចរាចរណ៍នៅប្រទេសថៃខុសពីប្រទេសកម្ពុជា។ ពេលដែលយើងផ្លាស់ទៅដល់ប្រទេសថ្មី នោះតោងយើងត្រូវប្រព្រឹត្តិដោយស្របតាមច្បាប់របស់ប្រទេសនោះ។ នៅក្នុងប្រទេសថ្មី យើងមិនអាចប្រព្រឹត្តិតាមចិត្ត ដោយផ្អែកលើច្បាប់របស់ប្រទេសខ្លួនឯងបានឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្រស្ថានសួគ៌ នោះយើងត្រូវរស់នៅតាមច្បាប់របស់ស្ថានសួគ៌។ កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ រស់នៅតាមមាគ៌ារបស់ព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ យើងមិនរស់នៅក្នុងលំអានជីវិតចាស់ ដោយងងឹតងងុលដូចមុនទៀតទេ។ ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះយើងចេញពីចៅហ្វាយចាស់ដ៏ឃោរឃៅ ដូច្នោះមិនគួរណាយើងត្រឡប់ទៅរស់នៅក្នុងនឹមរបស់ចៅហ្វាយចាស់ទៀតទេ។ លោកសាវ៉កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា “ដ្បិតកាលពីដើមអ្នករាល់គ្នាក៏ងងឹតដែរ តែឥឡូវនេះវិញ បានភ្លឺក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដូច្នោះចូរដើរដូចជាមនុស្សភ្លឺចុះ” (អេភេសូរ៥៖៨)។ ក្នុងនាមជាមនុស្សថ្មី យើងដើរដោយភ្លឺ ក្នុងពន្លឺ ព្រោះចៅហ្វាយថ្មីរបស់យើងគឺជាពន្លឺ។ មួយទៀត “ដ្បិតព្រះមិនបានហៅយើងរាល់គ្នាមកក្នុងសេចក្តីស្មោកគ្រោកទេ គឺមកក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធវិញ” (ថេស្សាឡូនីចទី១ ៤៖៧)។ ដូច្នោះ ចូរយើងបានដើរនៅចំពោះទ្រង់អោយបានសុចរិត (លោកុប្បត្តិ១៧៖១)។ លំអានជីវិតចាស់ គឺជាលំអានជីវិតដ៏ស្មោកគ្រោក ដែលយើងត្រូវបោះបង់ចោល។ យើងត្រូវបែរមកដើរក្នុងមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវ និងសុចរិតរបស់ព្រះ ព្រោះព្រះអង្គសុចរិត។ នេះគឺជាការទាមទាររបស់ម្ចាស់ស្ថានសួគ៌ ចំពោះប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ យើងមិនអាចប្រកាសខ្លួនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយនៅបន្តនៀលដើរតាមលោកិយ ដោយគ្មានការផ្លាស់ប្រែឡើយ។ យើងមិនអាចដើរនៅចំពោះព្រះដ៏សុចរិត តាមបែបទុច្ចរិតដូចពីមុនឡើយ។ យើងមិនអាចដើរនៅចំពោះព្រះដ៏ជាពន្លឺ តាមបែបសេចក្តីងងឹតដូចពីមុនដែរ។ របៀបរស់នៅចាស់របស់យើងមួយចំនួនជាអំពើបាប មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ តម្រូវអោយយើងត្រូវផ្លាស់ប្រែ អោយសំណំនឹងជីវិតថ្មីក្នុងព្រះ។ របៀបដែលយើងគិត របៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តិ របៀបដែលយើងនិយាយស្តី របៀបដែលយើងមើលអ្វីមួយ របៀបដែលយើងឆ្លើយតបទៅនឹងអ្វីមួយ របៀបដែលយើងស្រឡាញ់ របៀបទំនាក់ទំនងរបស់យើង លនិងល ត្រូវតែស្ថិតក្នុងគន្លងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជារួម របៀបដែលយើងរស់នៅ

គប្បីបានដូចជារបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរស់នៅលើផែនដី។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគម្រូជារង្វាស់ខ្នាតនៃការរស់នៅរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ ដូចជាលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "ត្រូវតែមានគំនិតគិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវវិញ" (ភីលីព២ៈ៥)។ មាគ៌ាជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាមាគ៌ាជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងអោយដើរតាមទ្រង់ អោយរស់នៅតាមទ្រង់ អោយរស់នៅដូចជាទ្រង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

ហេតុដូច្នោះហើយបានជា បន្ទាប់ពីអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំ និងជួយអ្នកអោយធ្វើការមួយចំនួនដែលអ្នកមិនធ្លាប់ធ្វើពីមុនមក ដូចជាស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃអោយដូចខ្លួនឯង ស្រឡាញ់ឪពុកម្តាយ ស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់អោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីគំនិត បំរើអ្នកដែលតូចទាបជាង លើកលែងទោសចំពោះមនុស្សដែលពិបាកនឹងលើកលែងទោស លនិងល ព្រោះទាំងនេះគឺជាមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចគ្នានេះដែរ បន្ទាប់ពីអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានកិច្ចការមួយចំនួនដែលព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំអ្នក ក្រើនរំលឹកអ្នក និងជួយអ្នកកុំអោយប្រព្រឹត្តិ ព្រោះវាមិនមែនជាមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ តួយ៉ាងដូចជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ ការសែនព្រេន ការកិបកេងបន្លំ ការនិយាយដើមអ្នកដ៏ទៃ ការចងគំនុំ គុំគួន ការលួចលាក់ ចិត្តច្រណែន ការកុហក ការស្អប់ លនិងល។ បងប្អូនអើយ! មានការខ្លះ ដែលយើងត្រូវបោះបង់ចោល ដែលមិនមែនជាអំពើបាបឡើយ។ ប៉ុន្តែយើងធ្វើដូច្នោះ សម្រាប់ជាគម្រូ ជាទីបន្ទាល់ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងត្រូវតែរៀនស្គាល់ និងសង្វាតដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះ ព្រមទាំងបដិសេធន៍ និងបោះបង់ចោលលំអានលោកិយដែលមិនមែនជាទីសព្វព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងមិនអាចទទួលយកនឹមពីរក្នុងពេលតែមួយ ឬបំរើចៅ ហ្វាយពីរក្នុងពេលដែលមួយឡើយ។ យើងត្រូវតែជ្រើសរើសយកតែមួយគត់ នោះគឺមាគ៌ារបស់ព្រះ។

សូមគិតពិចារណាៈ តើនឹមលោកិយបែបណាដែលអ្នកកំពុងតែលី ហើយវាកំពុងតែប៉ះពាល់ដល់ដំណើររបស់អ្នកក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់? ដើម្បីលះបង់ចោលនឹមលោកិយខាងលើ តើតម្រូវអោយអ្នកប្រឈមនឹងអ្វីខ្លះ? ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ តើការដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់មានលក្ខណៈយ៉ាងណាសម្រាប់អ្នក?

លោកសាវ័កប៉ុល គឺជាគម្រូដ៏ល្អមួយសម្រាប់សេចក្តីខាងលើ។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំភីលីព លោកសាវ័កប៉ុល បានរំលេចអោយដឹងថា គាត់បានលះបង់ចោលជីវិតចាស់ ដើម្បីដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀត ជីវិតរបស់លោកសាវ័កប៉ុលផ្ទាល់ គឺជាបន្ទាល់អំពីសេចក្តីនេះ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានរាប់គ្រប់ទាំងអស់ដែលធ្លាប់មានប្រយោជន៍ដល់គាត់ពីមុនមក ទុកដូចជាខាត និងជាសំរាមវិញ ប្រយោជន៍អោយគាត់បានអ្វីដែលល្អប្រសើរជាង គឺព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីសុចរិតដែលមកពីទ្រង់ (ភីលីព៣ៈ៧-៩)។ បន្ទាប់មកទៀត គាត់ក៏បានប្រាប់អោយដឹងផងដែរថា គាត់មិនត្រឹមតែចង់ស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងព្រះចេស្តានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញឡើយ។ បន្ថែមលើនេះទៅទៀត គាត់ចង់រួមប្រកបក្នុងសេចក្តីរងទុក្ខជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រមទាំងបានត្រឡប់ដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផងដែរ (ភីលីព៣ៈ១០)។ ប្រាកដណាស់ លោកសាវ័កប៉ុលចង់បានដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គាត់ចង់ដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់សិរីល្អនៃព្រះ ដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ បើទោះបីជាផ្លូវនោះមិនស្រួល ហើយពោរពេញដោយទុក្ខ រហូតដល់ស្លាប់យ៉ាងណាក្តី។ លោកសាវ័កប៉ុលបានចាត់ទុកមាគ៌ារបស់ព្រះ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានដើរតាម គឺជាមាគ៌ាជីវិតរបស់គាត់។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា "ខ្ញុំបានជាប់ឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្ញុំរស់នៅ មិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេ គឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រស់ក្នុងខ្ញុំវិញ...... "

(កាឡាទី២៖២០)។ ជីវិតចាស់គាត់បានជាប់ឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទហើយ។ គាត់មិនរស់នៅក្នុងជីវិតចាស់តាមលំអានជីវិតចាស់ទៀតទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងមាគ៌ារបស់ព្រះវិញទេតើ ដែលបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ជាការពិតណាស់ ដូចជាមនុស្សបាបគ្រប់ៗរូបផងដែរ នៅក្នុងកំសោយសាច់ឈាម លោកសាវ័កប៉ុលមិនអាចដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយគ្រប់លក្ខណ៍ដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ។ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏មិនបានបោះបង់ចោលមាគ៌ារបស់ព្រះ ហើយបណ្តែតបណ្តោយខ្លួនតាមវិថីលោកិយ និងតាមអំពើបាបដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់កាន់តែខិតខំសង្វាតរស់នៅដោយសុចរិតអោយដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ ដោយមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាជំនួយ។ ជាក់ស្តែង គាត់បានស្រាយបញ្ជាក់ថា "មិនមែនថា ខ្ញុំបានទទួល ឬថា ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ហើយនោះទេ តែខ្ញុំកំពុងតែដេញតាម សង្វាតនឹងចាប់អោយបានសេចក្តីដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានចាប់ខ្ញុំអោយបាននោះដែរ" (ភីលីព៣៖១២)។ គួរបញ្ជាក់ផងដែរថា នៅត្រង់ចំនុចនេះ លោកសាវ័កប៉ុលមិនមែនកំពុងតែបង្រៀនអោយយើងខិតខំ តស៊ូ ព្យាយាមដោយខ្លួនឯង ដើម្បីបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ដ្បិត គាត់ដឹងច្បាស់ណាស់ថា គាត់ទទួលបានភាពសុចរិតនេះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកសាវ័កប៉ុលសង្វាតរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ ក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ អោយសំណំនឹងភាពសុចរិតដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់គាត់ហើយ។ ដូចដែលគាត់បានសរសេរបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតថា "ដូច្នោះ យើងទាំងអស់គ្នាដែលគ្រប់លក្ខណ៍ហើយ យើងត្រូវមានគំនិតយ៉ាងនោះដែរ តែបើអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតណាផ្សេងក្នុងការអ្វី នោះព្រះទ្រង់នឹងសំដែងអោយអ្នករាល់គ្នាបានឃើញសេចក្តីនេះដែរ" (ភីលីព៣៖១៥)។

នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងសង្វាតដេញតាម និងរស់នៅតាមអ្វីដែលមកពីព្រះ។ អ្វីដែលជាទីសព្វព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។ មិនមែនរត់តាមលោកិយ ដូចកាលពីមុនឡើយ។ នៅក្នុងសំបុត្ររបស់លោកសាវ័កប៉ុល គាត់បានរំលឹក និងដាស់តឿនគ្រីស្ទបរិស័ទថា "ដូច្នោះ បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាបានរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះចូរស្វែងរកអស់ទាំងសេចក្តីដែលនៅស្ថានលើវិញ ជាស្ថានដែលព្រះគ្រីស្ទគង់ខាងស្តាំនៃព្រះ ចូរផ្ចង់ចិត្តទៅឯសេចក្តីទាំងអស់ដែលនៅខាងលើ កុំអោយផ្ចង់ទៅឯសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលនៅផែនដីឡើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ហើយ ជីវិតអ្នករាល់គ្នាក៏លាក់ទុកក្នុងព្រះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ" (កូឡូស៣៖១-៣)។ យើងត្រូវផ្ចង់ទៅឯព្រះ មិនមែនលោកិយទេ។ យើងត្រូវផ្ចង់ទៅឯមាគ៌ារបស់ព្រះ មិនមែនលំអានលោកិយទេ។ "..... ចូរត្រាប់តាមព្រះដូចជាកូនស្ងួនភ្ងា" (អេភេសូរ៥៖១)។ យើងត្រូវដេញចាប់តាមអ្វីដែលមកពីព្រះ មិនមែនស្រវាចាប់យកអ្វីដែលមកពីលោកិយឡើយ។ យើងត្រូវឈប់រស់នៅតាមលោកិយ។ យើងត្រូវចាប់ផ្តើម និងបន្តរស់នៅតាមព្រះ។ នេះគឺជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ (ថែស្សាឡូនីចទី១ ៤៖៣)។ ដូច្នោះ បងប្អូនអើយ យើងត្រូវគិត ពិចារណាមើលអោយស្គាល់អ្វីដែលល្អ ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់ខ្លួនក្នុងជីវិតថ្មីរបស់យើង។ ដូចលោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ពួកអ្នកជឿនៅក្រុមជំនុំអេភេសូរថា "...... កុំអោយល្ងង់ខ្លៅឡើយ ត្រូវខំអោយយល់បំណងព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់វិញ" (អេភេសូរ៥៖១៧)។ "ចូរលមើលអោយដឹងសេចក្តីអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចុះ" (អេភេសូរ៥៖១០)។ ដោយឡែក អ្វីដែលជាលំអានលោកិយយើងត្រូវលះកាត់ចោល ព្រោះវាមិនមែនជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់ជីវិតថ្មីរបស់យើងទេ។ "កុំអោយប្រកបក្នុងការឥតផលរបស់សេចក្តីងងឹតឡើយ...... " (អេភេសូរ៥៖១១)។ មួយវិញទៀត លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានលើកឡើងផងដែរថា "....... បងប្អូនអើយ ឯសេចក្តីណាដែលពិត

សេចក្តីណាដែលគួររាប់អាន សេចក្តីណាដែលសុចរិត សេចក្តីណាដែលបរិសុទ្ធ សេចក្តីណាដែលគួរស្រឡាញ់ សេចក្តីណាដែលមានឈ្មោះល្អ បើមានសគុណណា ឬជាសេចក្តីសរសើរណា នោះចូរពិចារណាពីសេចក្តីទាំងនោះចុះ ហើយសេចក្តីអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានរៀន បានទទួល បានលឺ ហើយឃើញក្នុងខ្ញុំ នោះចូរអោយប្រព្រឹត្តិតាមសេចក្តីទាំងនោះចុះ.......” (ភីលីព៤៖៨-៩)។ យើងត្រូវតែដេញតាមអ្វីដែលព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានបើកសម្តែង ហើយណែនាំ ព្រមទាំងអនុញ្ញាតអោយការទាំងអស់នេះឆ្លុះបញ្ចាំងក្នុងជីវិតថ្មីរបស់យើងរៀងរាល់ថ្ងៃ។

ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងទាំងអស់គ្នាអាចយល់សេចក្តីអាថ៌កំបាំងដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ដឹងពីរបៀបដែលត្រូវរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងអាចរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់ដោយជោគជ័យផងដែរ (កូរិនថូសទី១ ២៖៩-១៦)។ ពេលយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងទទួលបានសេចក្តីបង្រៀនពីរបៀបដែលត្រូវដើរដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាអ្នកនិពន្ធកណ្ឌ៏ទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា “ព្រះបន្ទូលនៃទ្រង់ជាចង្កៀងដល់ជើងទូលបង្គំ ហើយជាពន្លឺបំភ្លឺផ្លូវទូលបង្គំផង” (ទំនុកតម្កើង១១៩៖១០៥)។ ម្យ៉ាងទៀត រាល់ថ្ងៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរំលឹកយើងពីរបៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តិ និងជួយបំភ្លឺយើងអោយប្រព្រឹត្តិដោយជោគជ័យក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ (យ៉ូហាន១៤៖២៦ ១៦៖៧)។ រាល់ថ្ងៃ យើងមិនត្រូវបដិសេធន៍សេចក្តីទាំងនេះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវសង្វាតដើរតាមការណែនាំទាំងអស់នេះ ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាជំនួយដ៏រឹងមាំ។

ការរីកចម្រើនក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ គឺជាគោលដៅសម្រាប់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ របៀបរស់នៅរបស់យើងចាប់ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃទៀត គប្បីបានកាន់តែដូចជារបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរស់នៅប្រមាណជាង២ ០០០ឆ្នាំមុន។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ (ភីលីព៣៖១២)។ បន្ថែមលើហ្នឹងទៅទៀត គាត់បានអធិស្ថាន និងរំលឹកសេចក្តីនេះដល់បងប្អូនគ្រីស្ទបរិស័ទនានា។ តួយ៉ាង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ទីក្រុងថែស្សាឡូនីច លោកសាវ័កប៉ុលបានអធិស្ឋានអោយពួកគេថា “ហើយសូមអោយព្រះអម្ចាស់ ប្រទានអោយអ្នករាល់គ្នាចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើងជាបរិបូរ ខាងឯសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក និងដល់មនុស្សទាំងអស់ ដូចជាយើងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាដែរ សូមព្រះប្រទានអោយអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តរឹងប៉ឹងដោយបរិសុទ្ធ ឥតសៅហ្មង នៅចំពោះព្រះ ជាព្រះវរបិតារបស់យើងក្នុងពេលព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងយាងមកជាមួយពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់របស់ព្រះអង្គ” (ថែស្សាឡូនីចទី១ ៣៖១២-១៣)។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំភីលីព គាត់បានអធិស្ថានថា “ខ្ញុំក៏អធិស្ថានសូមសេចក្តីនេះ គឺអោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើង ដោយនូវសេចក្តីចេះដឹង និងយោបល់គ្រប់ជំពូក ប្រយោជន៍អោយអ្នករាល់គ្នាបានលមើល អោយស្គាល់អស់ទាំងសេចក្តីដែលប្រសើរ ដើម្បីអោយបានជ្រះថ្លា ហើយឥតធ្វើអោយអ្នកណាអាក់អន់ចិត្តឡើយ ដរាបដល់ថ្ងៃនេះព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងមានពេញជាផ្លែនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលមកដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់ជាសិរីល្អ ហើយជាសេចក្តីសរសើរដល់ព្រះផង” (ភីលីព១៖៩-១១)។ មួយទៀត សម្រាប់ក្រុមជំនុំកូឡុស លោកសាវ័កប៉ុលបានអធិស្ថានថា “ហេតុនេះ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងចាប់លឺដំណឹងនេះ យើងក៏អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ ទាំងទូលសូមអោយអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដោយគ្រប់ទាំងប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នារស់នៅស័ក្តិសមនឹងព្រះអម្ចាស់ ទាំងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គគ្រប់ជំពូក ដោយអ្នករាល់គ្នាបង្កើតផលក្នុងគ្រប់ទាំងការល្អ ហើយអោយអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ឡើង សូមអោយអ្នករាល់គ្នាមានកម្លាំង ប្រកបដោយព្រះចេស្តាគ្រប់ជំពូក ដោយឫទ្ធិបារមីដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ

ហើយអោយអ្នករាល់គ្នាចេះទ្រាំទ្រ និងអត់ធ្មត់គ្រប់យ៉ាងដោយអំណរ ទាំងអរព្រះគុណដល់ព្រះវរបិតា ដែលព្រះអង្គបានប្រោសប្រទានអោយអ្នករាល់គ្នាមានចំណែកទទួលមរដកក្នុងពួកបរិសុទ្ធ នៅក្នុងពន្លឺ” (កូឡូស១៖៩-១២)។ រីឯ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំអេភេសូរ លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលឹកពួកគេថា “ដូច្នោះ ចូរប្រយត្ន័ពីរបៀបដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅអោយមែនទែន កុំអោយដូចមនុស្សឥតប្រាជ្ញាឡើយ តែដូចជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាវិញ ទាំងចេះប្រើប្រាស់ពេលវេលាផង ព្រោះសម័យនេះអាក្រក់ណាស់ ដូច្នោះកុំល្ងង់ខ្លៅឡើយ តែត្រូវយល់ពីអ្វីដែលជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ កុំស្រវឹងស្រា ដ្បិតស្រានាំអោយព្រើលចិត្ត តែចូរអោយបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ ហើយនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយទំនុកតម្កើង ទំនុកបរិសុទ្ធ និងចម្រៀងខាងវិញ្ញាណ ទាំងច្រៀងហើយបង្កើតជាទំនុកថ្វាយព្រះអម្ចាស់អោយអស់ពីចិត្ត ទាំងអរព្រះគុណដល់ព្រះ ជាព្រះវរបិតាជានិច្ច ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង” (អេភេសូរ៥៖១៥-២០)។ ជាការពិតណាស់ ក្រុមជំនុំទាំងប៉ុន្មានខាងលើ មានចំនុចល្អៗជាច្រើន ដែលជាផលផ្លែមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គ្រប់ចំនុចដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានអធិស្ថានសម្រាប់ក្រុមជំនុំខាងលើ មិនមែនបានសេចក្ដីថាពួកគេសុទ្ធតែខ្វះខាតនោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងសំបុត្ររ៉ូម គាត់បានសរសេរថា “ឱបងប្អូនអើយ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ជឿជាក់ថា អ្នករាល់គ្នាមានសេចក្ដីល្អពោរពេញ និងមានពេញដោយចំណេះគ្រប់យ៉ាង ហើយអាចទូន្មានគ្នាទៅវិញទៅមកបាន” (រ៉ូម១៥៖១៤)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី លោកសាវ័កប៉ុលចង់អោយពួកគេកាន់តែរីកចម្រើនក្នុងសេចក្ដីល្អទាំងអស់នោះបន្ថែមទៀត ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ លោកសាវ័កប៉ុលចង់អោយអ្នកជឿទាំងអស់នោះកាត់តែបានដូចជាព្រះគ្រីស្ទ កាន់តែរីកចម្រើនក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ កាន់តែមានចំណេះដឹងអំពីព្រះ កាន់តែដឹងពីរបៀបរស់នៅដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ កាន់តែពេញខ្នាតឡើង លនិងល។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ មានចំនុចខ្លះយើងកំពុងតែធ្វើបានយ៉ាងល្អ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី យើងត្រូវតែបន្តរីកចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើងនៅក្នុងចំនុចល្អទាំងអស់នោះ សម្រាប់សិរីល្អ និងជាការសរសើរតំកើងដល់ព្រះ (ភីលីព១៖១១)។ មួយវិញទៀត ការរីកចម្រើនក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ ជំរុញអោយយើងបានដើរកាន់តែដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ដើរតាមបែបគួរនឹងដំណឹងល្អ៖ ជារឿយៗ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿដ៏ទៃផ្សេងទៀត លោកសាវ័កប៉ុលតែងតែក្រើនរំលឹក និងលើកទឹកចិត្តអោយពួកគេសង្វាតរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មីរបស់ពួកគេ ដោយត្រឹមត្រូវ ស្របតាមដំណឹងល្អដែលពួកគេបានទទួល។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងភីលីព លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរដូចជា “ដូច្នោះ ចូរអោយអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិបែបគួរនឹងដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទចុះ...... ” (ភីលីព១៖២៧)។ “..... ឱពួកស្ងួនភ្ងាអើយ ចូរបង្ហើយសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយកោតខ្លាចហើយញាប់ញ័រចុះ...... ” (ភីលីព២៖១២)។ “ដូច្នោះ យើងទាំងអស់គ្នាដែលគ្រប់លក្ខណ៍ហើយ យើងត្រូវមានគំនិតយ៉ាងនោះដែរ...... ” (ភីលីព៣៖១៥)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងអេភេសូរឯណោះវិញ លោកសាវ័កប៉ុលបានទូន្មានពួកអ្នកដែលនៅទីនោះដោយថា “ដូច្នោះ ខ្ញុំជាអ្នកជាប់គុកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំទូន្មានអ្នករាល់គ្នាថា ចូរអោយអ្នករាល់គ្នាដើរបែបគួរនឹងការងារ ដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើចុះ” (អេភេសូរ៤៖១)។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី នៅត្រង់នេះ គួរបានបញ្ជាក់ផងដែរថា យើងមិនមែនខិតខំដើរដោយសុចរិត ដើម្បីជាថ្នូរដូរយកសេចក្ដីសង្គ្រោះឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងមិនមែនខិតខំប្រព្រឹត្តល្អ ដើម្បីការពារកុំអោយព្រះជាម្ចាស់ដកយកសេចក្ដីសង្គ្រោះចេញពីយើងវិញនោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែដើរអោយសាកសមជាមនុស្សដែលបានកើតជាថ្មី។ ដ្បិតយើងគឺជាមនុស្សថ្មី។ យើងមិនមែនជាមនុស្សដែលស្លាប់ ស្ថិតនៅក្រោមនឹមបាប ហើយដើរតាមលំអានលោកិយទៀតទេ។ ដូច្នោះ ជីវិតរបស់យើងត្រូវតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីអត្តសញ្ញាណរបស់យើង ដែលជាមនុស្សថ្មី និងជាសាសន៍ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ។

ពេលលោកិយមើលមកយើង នោះគប្បីគេបានមើលឃើញលក្ខណៈដ៏ល្អប្រពៃរបស់ព្រះនៃយើងនៅក្នុងយើង ហើយស៊ើចសរសើរទ្រង់។

ឧទាហរណ៍ ពីមុនយើងជាមនុស្សពាល ប្រមឹក ហឹង្សា ថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ ច្រណែន ឈ្នានីស អាត្មានិយម និយាយដើមគេ លនិងល។ បន្ទាប់ពីយើងបានកើតជាថ្មី គប្បីអោយមនុស្សបានឃើញយើងខុសប្លែកពីមុន។ ប្រហែលជាយើងមិនអាចបានល្អមួយរយភាគរយទេ។ ប៉ុន្តែយើងស្អប់ការទាំងអស់នោះ។ យើងរត់ចេញឆ្ងាយពីវា។ យើងច្បាំងជាមួយនឹងវា។ យើងមិនក្រាញននៀលប្រព្រឹត្តិវាដោយអរសប្បាយដូចមុនទៀតឡើយ។

ដូចគ្នានេះដែរ បើផ្អែកលើសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ពួកក្រុមជំនុំនៅឯក្រុងកូឡូសឯណោះវិញ លោកសាវ័កប៉ុល និងក្រុមរបស់គាត់បានអធិស្ឋានអោយពួកគេ ប្រយោជន៍អោយពួកគេបានដើរបែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់។ ដើរសាកសមជាមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់បានបញ្ជាក់ថា "ហេតុនោះ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងខ្ញុំលឺនិយាយ នោះយើងខ្ញុំក៏អធិស្ឋានអោយអ្នករាល់គ្នាឥតឈប់ឈរ ហើយទូលសូមអោយអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់សព្វគ្រប់ ដោយគ្រប់ទាំងប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹងខាងឯវិញ្ញាណ ដើម្បីអោយបានដើរបែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់ ទាំងគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងអស់ អោយបានបង្កើតផលក្នុងគ្រប់ទាំងការល្អ ហើយអោយបានស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ឡើង" (កូឡូស១៖៩-១០)។ "ដូច្នោះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់បែបយ៉ាងណា នោះចូរដើរក្នុងទ្រង់តាមបែបយ៉ាងនោះចុះ" (កូឡូស២៖៦)។ សេចក្តីនេះមិនខុសអីពីសេចក្តីនៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងថេស្សាឡូនីចឡើយ។ ក្នុងគោលបំណងអប់រំដូចគ្នា នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចថា "....... បងប្អូនអើយ យើងខ្ញុំអង្វរហើយទូន្មានដល់អ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវថា ចូរដើរតាមតែគួរគប្បី ដើម្បីអោបានគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះកាន់តែខ្លាំងឡើង ដូចជាបានទទួលបង្គាប់ពីយើងខ្ញុំរួចហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាស្គាល់សេចក្តីបញ្ញត្តិដែលយើងខ្ញុំបានប្រគល់មកអ្នករាល់គ្នាដោយនូវព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវហើយ ដ្បិតទ្រង់សព្វប្រះហឫទ័យអោយអ្នករាល់គ្នាបានញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីអោយបានចៀសពីសេចក្តីកំផិតចេញ ត្រូវអោយអ្នករាល់គ្នានីមួយៗចេះរក្សាអត្តភាពខ្លួន ដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីប្រសើរ មិនមែនដោយសេចក្តីជំរួលក្នុងតណ្ហា ដូចជាសាសន៍ដ៏ទៃដែលមិនស្គាល់ព្រះនោះឡើយ" (ថេស្សាឡូនីចទី១ ៤៖១-៥)។

លោកសាវ័កប៉ុល និងក្រុមរបស់គាត់មិនត្រឹមតែដាស់តឿន និងអធិស្ឋានអោយបងប្អូនគ្រីស្ទបរិស័ទបានដើរតាមបែបសមគួរនឹងដំណឹងល្អឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានធ្វើគម្រូសម្រាប់បងប្អូនទាំងអស់នោះផងដែរ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងថែស្សាឡូនីច លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា "អ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះផង ជាស្មបន្ទាល់អំពីយើងខ្ញុំ ដែលយើងខ្ញុំបាននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ជាពួកជឿបែបយ៉ាងណា ដោយបរិសុទ្ធ សុចរិត ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាន ដូចជាអ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថា យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តិនឹងអ្នករាល់គ្នានីមួយៗដូចជាឪពុក និងកូន ទាំងទូន្មាន និងកំសាន្តចិត្តផង ហើយទាំងធ្វើបន្ទាល់អោយអ្នករាល់គ្នាបានដើរយ៉ាងគួរនឹងព្រះ ដែលទ្រង់ហៅអ្នករាល់គ្នាមកក្នុងនគរ ហើយក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់" (ថែស្សាឡូនីចទី១ ២៖១០-១២)។

ផ្លូវរបស់សាសន៍ដ៏ទៃ មិនមែនជាផ្លូវរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងទេ។ ដោយសារព្រះគុណ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែល ព្រមទាំងញែកពួកគេចេញដោយឡែក ទុកសម្រាប់ជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ពួកគេគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ ពេលានោះ នៅក្នុងចំណោមគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នៅលើផែនដី ពួកអុីស្រាអែលមិនដូចជាពួកសាសន៍ដ៏ទៃឡើយ។ ពួកគេមានព្រះដ៏ពិត ព្រះដ៏សុចរិត ព្រះដ៏យុត្តិធម៌ ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងព្រះដ៏លើសអស់ទាំងព្រះ លនិងល ជាស្តេច ព្រមទាំងជាព្រះរបស់ពួកគេ។ រីឯពួកសាសន៍ដ៏ទៃវិញ មិនដូច្នោះឡើយ។ ម៉្យាងទៀត

ប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលមានច្បាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់រស់នៅតាម។ ច្បាប់នោះទៀតសោតបានញែកពួកអុីស្រាអែលចេញដាច់ពីពួកសាសន៍ដ៏ទៃ។ មួយជាសាសន៍ដ៏បរិសុទ្ធ និងមួយទៀតជាសាសន៍ដែលមិនបរិសុទ្ធ។ ដោយឡែក លំអានជីវិតរបស់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃស្ថិតនៅក្រៅមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ វាជាលំអានជីវិតដែលមិនគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលមិនត្រូវរស់នៅដូចជាពួកសាសន៍ដ៏ទៃឡើយ។ ច្បាប់ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ គឺជាលំអានជីវិតតែមួយគត់សម្រាប់ពួកគេ ដែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង ពួកអុីស្រាអែលមិនគប្បីដើរតាមលំអានជីវិតរបស់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃឡើយ។ ផ្លូវរបស់សាសន៍ដ៏ទៃ មិនមែនជាផ្លូវរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងទេ។ ជាក់ស្តែង តាមរយះលោកម៉ូសេ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងដល់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងអុីស្រាអែលថា "មិនត្រូវអោយឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាមអំពើដែលគេធ្វើនៅស្រុកអេសុីព្ទជាស្រុកដែលឯងរាល់គ្នាបានអាស្រ័យនៅនោះឡើយ ក៏មិនអោយប្រព្រឹត្តិតាមអំពើដែលគេធ្វើនៅស្រុកកាណានជាស្រុកដែលអញនាំឯងរាល់គ្នាទៅនៅនោះដែរ កុំអោយដើរតាមរបៀបរបស់គេអោយសោះ ត្រូវអោយឯងរាល់គ្នារក្សាបញ្ញត្តិរបស់អញ ហើយកាន់តាមអស់ទាំងច្បាប់របស់អញវិញដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តិតាម អញនេះគឺយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងរាល់គ្នា" (លេវីវិន័យ១៨៖៣-៤)។ ដូច្នោះនេះដែរ ការនេះឆ្លើយតបចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទ និងលោកិយដែលមិនស្គាល់ព្រះ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងបានត្រឡប់ជាកូនចៅ របស់លោកអ័ប្រាហាំ ដែលជាពូជជ្រើសតាំង (កាឡាទី៣៖៧ ៣៖២៩)។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សាសន៍អុីស្រាអែលត្រូវបានញែកចេញពីសាសន៍ដ៏ទៃយ៉ាងណា គ្រីស្ទបរិស័ទក៏ត្រូវបានញែកចេញពីលោកិយយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរ ផ្លូវរបស់លោកិយមិនមែនជាផ្លូវរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទឡើយ។ ដ្បិតផ្លូវលោកិយមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។ ផ្លូវលោកិយមិនអាចទទួលយកនគរព្រះទុកជាមរដកទេ (កាឡាទី៥៖២១)។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងអេភេសូរ លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលឹកពួកគេថា "ដូច្នោះ ខ្ញុំនិយាយសេចក្តីនេះ ហើយធ្វើបន្ទាល់ក្នុងព្រះអម្ចាស់ថា កុំបីអោយអ្នករាល់គ្នាដើរដូចជាសាសន៍ដ៏ទៃឯទៀត ដែលគេដើរតាមគំនិតឥតប្រយោជន៍របស់គេទៀតឡើយ" (អេភេសូរ៤៖១៧)។ គប្បីយើងបានដើរដោយប្រាជ្ញាវិញ (អេភេសូរ៥៖១៥)។ ដ្បិតយើងមិនងងឹតដូចមុនទៀតទេ។

សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ៖ ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ ជនជាតិខ្មែរមានសុភាសិតមួយថា "គំនិតសរជាតិ មាយាទសរត្រកូល"។ ការប្រព្រឹត្តិរបស់យើងម្នាក់ៗ ឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញតម្លៃ ភាពថ្លៃថ្នូរ និងលក្ខណៈនៃជាតិសាសន៍ និងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង។ កូនដែលល្អ ចេះស្តាប់បង្គាប់ ចេះគោរពអោនលំទោន ចេះគួរសមលនិងល បានជាទីស្ញើចសរសើរ និងលើកដំកើងកេរ្តិ៍ឈ្មោះឪពុកម្តាយ។ ដូចគ្នានេះដែរ ការប្រព្រឹត្តិរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាកញ្ចក់ឆ្លុះបញ្ចាំងពីលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលពួកគេថ្វាយបង្គំ។ ការរស់នៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសំខាន់ណាស់សម្រាប់ទីបន្ទាល់របស់គេ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ តួយ៉ាង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានរយះលោកសាវ័កពេត្រុសបានសរបញ្ជាក់អោយដឹងថា "…. អ្នករាល់គ្នាជាពូជជ្រើសរើស ជាពួកសង្ឃហ្លួង ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ជារាស្ត្រដ៏ជាកេរ្តិ៍អាករនៃព្រះ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងចេញអោយឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាចេញពីសេចក្តីងងឹត មកក្នុងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់" (ពេត្រុសទី១ ២៖៩)។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យបើកសំដែងលក្ខណៈដ៏ឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់ដល់លោកិយតាមរយៈគ្រីស្ទបរិស័ទ។

ពួកគេគឺជាតំណាងរបស់ទ្រង់។ ការនេះទាមទារអោយគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ វាជាការចាំបាច់ណាស់ ដែលយើងត្រូវដើរនៅចំពោះទ្រង់ ដោយសុចរិត ព្រោះព្រះអង្គសុចរិត (លោកុប្បត្តិ១៧៖១ លេវី១១៖៤៤ ១៩៖២ ២០៖២៦)។ ភាពសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាស្តង់ដានៃការរស់នៅរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង។

ដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គោងយើងបានរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ ដោយឡែក ការរស់នៅដូចជាលោកិយ មិនបានជាសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ដ្បិតលំអានលោកិយទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងអុីស្រាអែលមានបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ជាមួយនឹងការនេះ។ ជាក់ស្តែង ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះពួកអុីស្រាអែលចេញពីនឹមទាសកររបស់ស្តេចផារ៉ោន។ នៅជើងភ្នំសុីណាយ ព្រះអង្គបានប្រកាសប្រាប់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គបានប្រាប់ពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវដើរនៅចំពោះទ្រង់ ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង (និក្ខមនំ២០)។ ដោយឡែក ភ្លាមនោះ ពួកអុីស្រាអែលបានត្រឡប់ជាវង្វេងទៅថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ ជំនួសព្រះដ៏ពិតទៅវិញ (និក្ខមនំ៣២)។ រូបចម្លាក់គោមាសជាភស្តុតាងពីចិត្តប៉ះបោររបស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ លើសពីនេះទៅទៀត ជាច្រើនលើកច្រើនសារ លំអានជីវិតប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលមិនបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ រហូតដល់តាមរយៈលោកហោរ៉ាអេសេគាល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងអោយដឹងថា "កាលគេបានចូលទៅឯសាសន៍ណាដែលគេត្រូវខ្ចាយទៅនោះ គេក៏បង្អាប់ឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់អញទៀត...... " (អេសេគាល៣៦៖២០)។ ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង ពួកអុីស្រាអែលមិនបានបោះបង់ចោលផ្លូវលោកិយនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានរស់នៅក្នុងផ្លូវលោកិយ ប្រាសចាកពីមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាពួកសាសន៍ដ៏ទៃដែរ។ ពួកគេតែងប្រព្រឹត្តិការអ្វី តាមដែលគេយល់ឃើញថាត្រឹមត្រូវគ្រប់ៗគ្នា។ និយាយរួម ពួកគេមិនបានរស់នៅអោយសំណំជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ស្របតាមមាគ៌ារបស់ទ្រង់ឡើយ។ ផលដែលហុចអោយ ជំនួសអោយការលើកសរសើរដំកើងសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះប្រជារាស្ត្រអុីស្រាអែលបានបន្ទាបបន្ថោកសិរីល្អរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដ៏ទៃទាំងឡាយ។

ដូចគ្នានេះផងដែរ ពីដើម យើងទាំងអស់គ្នាមិនបានរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ទេ។ យើងបដិសេធន៍ព្រះ ហើយរស់នៅដោយអាត្មានិយម ក្រោមនឹមសាតាំង។ ជាលទ្ធផល ដូចដែលបានរៀបរាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ យើងជាប់នៅក្នុងព្រះពិរោធន៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ (អេភេសូរ២៖១-៣)។ យើងជាប់ក្នុងសេចក្តីជំនុំជំរះ ក្នុងនាមជាសត្រូវរបស់ព្រះដ៏ជាព្រះ។ ដោយឡែក នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងមិនមែនបែបនោះទៀតទេ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសង្គ្រោះយើងរួចផុតពីសេចក្តីទាំងអស់នោះហើយ ប្រយោជន៍អោយយើងបានរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អតែមួយគត់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជីវិតយើង គឺសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ "ដ្បិត យើងជាស្នាព្រះហស្ត ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសម្រាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីអោយយើងប្រព្រឹត្តិតាម" (អេភេសូរ២៖១០)។ គ្រប់ការល្អទាំងអស់ដែលយើងធ្វើ គឺជាគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះ និងសម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូរិនថូស លើកសាវ័កប៉ុលបានក្រើនរំលឹកពួកគេអោយរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កុំបីណាយចិត្តឡើយ។ កុំអោយរស់នៅដោយឥតប្រយោជន៍ បំរើអ្វីមួយផ្សេងទៀត ដូចកាលពីមុនឡើយ។ គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "ដ្បិត ព្រះទ្រង់បានចេញថ្លៃលោះអ្នករាល់គ្នាហើយ ដូច្នោះ ចូរដំកើងព្រះនៅក្នុងរូបកាយ ហើយក្នុងវិញ្ញាណនៃអ្នករាល់គ្នា

ដែលជារបស់ផងទ្រង់ចុះ" (កូរិនថូសទី១ ៦៖២០)។ "ដូច្នោះ ទោះបើសុ ី ឬផឹក ឬធ្វើការអ្វីក៏ដោយ នោះចូរធ្វើទាំងអស់សំរាប់ចំរើនសិរីល្អដល់ព្រះចុះ" (កូរិនថូសទី១ ១០៖៣១)។ តាមពិត សេចក្តីនេះមិនមែនចេញមកពីលោកសាវ័កប៉ុលតែម្នាក់នោះទេ។ ជីវិតសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាគ្រឹះនៃព្រះគម្ពីរទាំងមូល។ នេះគឺជាអត្ថន័យរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកហោរ៉ាហាបាគុកបានសំដែងមកថា "ដ្បិតមនុស្សនឹងស្គាល់ដល់សិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ានៅពេញលើផែនដី ដូចជាទឹកក៏នៅពេញសមុទ្រដែរ" (ហាបាគុក២៖១៤)។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ កាលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះជន្មគង់នៅលើផែនដីនៅឡើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដោយប្រទ្យត្សថា "....... ចូរអោយពន្លឺរបស់អ្នករាល់គ្នាបានភ្លឺនៅមុខមនុស្សលោកយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីអោយគេឃើញការល្អដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិ រួចសរសើរដំកើងដល់ព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌" (ម៉ាថាយ៥៖១៦)។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងទទួលបានសេចក្តីសង្រ្គោះ។ យើងអាចរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងទទួលសេចក្តីសង្រ្គោះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

តាមរយៈជីវិតរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងអុ ី ស្រាអែល នោះសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានស្គាល់ ថ្វាយបង្គំ និងលើកសរសើរតម្កើងនៅក្នុងចំណោមមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ វត្តមានរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង គឺសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចគ្នានេះដែរ នេះគឺជាគោលដៅនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់ៗរូប គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់សម័យកាលទាំងអស់។

ក្នុងន័យស្រដៀងគ្នានេះផងដែរ បងប្អូនអើយ! ព្រះជាម្ចាស់បានសង្រ្គោះប្រជារាស្ត្រអុ ី ស្រាអែល ប្រយោជន៍អោយពួកគេបានថ្វាយបង្គំទ្រង់ ដែលជាព្រះដ៏ពិតតែមួយអង្គគត់ (និក្ខមនំ៨៖១ ៧៖១៦ ៩៖១ ៩៖១៣ ១០៖៣)។ ជីវិតរបស់ប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងអុ ី ស្រាអែល គឺដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេមិនត្រូវមានព្រះឯណាផ្សេងទៀតទេ។ ពួកគេត្រូវតែថ្វាយបង្គំ និងលើកសរសើរដំកើងសិរីល្អរបស់ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយអង្គគត់ (និក្ខមនំ២០៖៣-៥)។ ព្រះបានបង្កើតគេ ព្រមទាំងសង្រ្គោះគេ ដូច្នោះជីវិតរបស់គេគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះតែមួយអង្គគត់។ ជីវិតរបស់គេសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនសម្រាប់អ្វីមួយផ្សេងទៀតទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតយើងរាល់គ្នា ព្រមទាំងបានសង្រ្គោះយើងរាល់គ្នាចេញពីការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយនានា។ យើងទាំងអស់គ្នាគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ គប្បីយើងបានរស់ដោយថ្វាយបង្គំព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់។ ដ្បិត ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយអង្គគត់ ដែលជាព្រះដ៏ពិត។ ក្រៅពីព្រះអង្គ គ្មានព្រះឯណាទៀតឡើយ (អេសាយ៤៥៖៥)។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា "យើងជាយេហូវ៉ា នេះហើយជាឈ្មោះរបស់យើង យើងមិនព្រមប្រគល់សិរីល្អរបស់យើងដល់អ្នកណាទៀត ឬអោយសេចក្តីសរសើររបស់យើងដល់រូបឆ្លាក់ឡើយ" (អេសាយ៤២៖៨)។ ក្នុងនាមជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជីវិតយើងគឺសម្រាប់ថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ដែលជាម្ចាស់តែមួយគត់របស់យើង។

ការរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះសំខាន់ណាស់។ វាសំខាន់ណាស់ សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងការស្គាល់មាគ៌ារបស់ព្រះ និងដឹងពីរបៀបដែលត្រូវរស់នៅដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ នេះគឺជាគោលបំណងមួយ នៅក្នុងចំណោមគោលបំណងផ្សេងៗជាច្រើននៅក្នុងសំបុត្ររបស់លោកសាវ័កប៉ុល ក៏ដូចជាម្ចាស់សំបុត្រផ្សេងៗទៀតផងដែរ។ គោលបំណងនោះ គឺដើម្បីជួយជាពន្លឺអោយបងប្អូនរួមជំនឿដ៏ទៃយល់ និងដឹងពីរបៀបដែលត្រូវដើរដោយត្រឹមត្រូវក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាក់ស្តែង លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងមកឯអ្នកជាយ៉ាងឆាប់ ប៉ុន្តែខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះផ្ញើមកអ្នកសិន ដើម្បីក្រែងខ្ញុំក្រមក នោះអោយអ្នកបានដឹងពីរបៀបយ៉ាងណាដែលគួរប្រព្រឹត្តិក្នុងដំណាក់នៃព្រះ គឺក្នុងពួកជំនុំនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដែលជាសសរ ហើយជាជើងថ្កល់របស់សេចក្តីពិត" (ធីម៉ូថេទី១ ៣៖១៤-១៥)។

គាត់ចង់ឃើញបងប្អូនរួមជំនឿទាំងឡាយដើរដោយត្រឹមត្រូវ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំង។ គាត់ខ្លាចក្រែងដំណើរជីវិតរបស់យើង បែរជាអសារ ដោយដើរផ្ទុយស្រឡះពីដំណឹងល្អដែលយើងបានទទួល។ តួយ៉ាង សេចក្តីមួយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់លោកសាវ៉កប៉ុលបានលើកឡើងចំពោះអ្នកខ្លះថា "គេប្រកាន់ថា គេស្គាល់ព្រះ តែកិរិយាប្រព្រឹត្តិរបស់គេមិនព្រមស្គាល់ព្រះទេ ដ្បិតគេជាមនុស្សគួរខ្ពើម ហើយរឹងចចេស គឺជាមនុស្សឥតមានប្រយោជន៍អ្វីដល់ការល្អទាំងអស់" (ទីតុស១៖១៦)។ ការប្រព្រឹត្តិមិនសំណំនឹងអត្តសញ្ញាណ។ ការនេះគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ លើសពីនេះទៅទៀត វាមិនបានជាសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

ព្រះគុណរបស់ព្រះ ក្នុងកំសោយរបស់មនុស្ស៖ គ្រីស្ទបរិស័ទនៅមានកំសោយនៅឡើយ។ យើងទាំងអស់គ្នាមានកំសោយរៀងៗខ្លួន និងខុសៗគ្នា។ គ្មាននរណាម្នាក់គ្រប់ដប់ឡើយ។ ការនេះបានឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញថា យើងមិនអាចពឹងផ្អែកលើសមត្ថភាពខ្លួនឯង ដើម្បីដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះបានឡើយ។ យើងត្រូវការជំនួយពីព្រះ ដើម្បីដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ យើងត្រូវការព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ តាមរយៈលោកសាវ៉កប៉ុល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសំដែងមកថា "ព្រះគុណនៃព្រះ ដែលនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកដល់មនុស្សទាំងឡាយ បានលេចមកហើយ ទាំងបង្ហាត់បង្រៀនយើងរាល់គ្នាអោយលះចោលសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះ ហើយអោយរស់នៅក្នុងសម័យនេះ ដោយសេចក្តីធូន់ធួរ សេចក្តីសុចរិត ហើយដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវិញ" (ទីតុស២៖១១-១២)។ ដោយឡែក ដោយសារកំសោយ នោះដំណើររបស់យើងនៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះមិនមែនជាការងាយស្រួលឡើយ។ ពេលខ្លះ យើងដើរដោយរលូន ដោយអំណរ។ ពេលខ្លះទៀត យើងដួល។ វាមិនមែនជាការពិតទេដែលថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនដែលធ្លាប់ធ្លាក់ល្បួង និងមិនធ្វើបាបសោះនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី នេះមិនមែនជាលេសសម្រាប់យើងដើម្បីធ្វើបាប និងបន្តនៀលរស់នៅក្នុងអំពើបាបនោះទេ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បងប្អូនអើយ មុននឹងបន្តដំណើរទៅមុខទៀត គប្បីគួរបញ្ជាក់ផងដែរថា ការដួលរបស់យើងមិនបានផ្លាស់ប្តូរអត្តសញ្ញាណរបស់យើងក្នុងព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ វាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះយើងឡើយ។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹង លោកសាវ៉កប៉ុលដែលបានលើកឡើងថា "ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថា ទោះស្លាប់ឬរស់ ពួកទេវតា ឬអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះ ឬទៅមុខ ឬឥទ្ធិឬទ្ធិអ្វី ទីមានកំពស់ ទំជំរៅ ឬរបស់អ្វីដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាទៅបានឡើយ" (រ៉ូម៨៖៣៨-៣៩)។ យើងនៅតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះជាម្ចាស់នៅតែស្រឡាញ់យើង។ ព្រះអង្គរង់ចាំយើងកែប្រែចិត្ត ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ ដូចជាឪពុកទន្ទឹងរង់ចាំផ្លូវកូនពៅវង្វេងត្រឡប់មករកគាត់វិញយ៉ាងដូច្នោះដែរ (លូកា១៥៖១១-៣២)។

វាសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងការយល់អំពីសេចក្តីខាងលើ។ ព្រោះពេលខ្លះ ការដួលចុះបានប៉ះពាល់ដល់ដំណើររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួននៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អារក្សសាតាំងប្រើកំសោយរបស់យើង ដើម្បីបង្វាំងការលូតលាស់របស់យើងនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់។ វាប្រើកំសោយរបស់យើង ដើម្បីចាប់កំហុស ទំលាក់កំហុស បង្ខូច បង្អាប់ និងបំបាក់ទឹកចិត្តយើង ក្នុងគោលបំណងពង្វាងយើងចេញឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់។ វារារាំងមិនអោយយើងរស់នៅដោយអំណរ សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ។ ឧទាហរណ៍ មានយុវជនម្នាក់ភ្លាត់ធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។ ភ្លាមនោះ គេធ្លាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។ គេគិតថា គេមិនសមនឹងដើរតាមព្រះជាម្ចាស់ទៀតឡើយ។ គេខ្មាស។ គេគិតថា គេជាមនុស្សពុតមាយារ។ គេមានអារម្មណ៍ថា ព្រះជាម្ចាស់ហាក់បីដូចជានៅឆ្ងាយពីគេខ្លាំងណាស់។ គេសោះកក្រោះ។ លនិងល។ ការនេះបានប៉ះពាល់ដល់ផ្លូវចិត្ត ព្រមទាំងបានប៉ះពាល់ដល់ទំនាក់ទំនងរបស់គេជាមួយនឹងព្រះ

ក៏ដូចជាជាមួយនឹងមនុស្សទាំងឡាយផងដែរ។ គេរស់នៅយ៉ាងលំបាកលំបិនក្នុងចិត្ត។ គេគិតថា គេមិនមែនជាគ្រីស្ទបរិស័ទល្អទេ។ គេចាប់ផ្តើមសង្ស័យសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន។ ការទាំងអស់នេះបានជំរុញគេអោយឃ្លាតកាន់តែឆ្ងាយទៅៗពីព្រះជាម្ចាស់ ក្រុមជំនុំ និងបងប្អូនរួមជំនឿ។ មួយវិញទៀត ពេលដែលខ្ញុំដើរតាមព្រះដំបូង។ ខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ពេលដែលខ្ញុំធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីល្បួង និងធ្វើបាប។ ព្រោះខ្ញុំគិតខុសថា នៅក្នុងជីវិតថ្មី ខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តិបានដោយល្អប្រសើរ មិនធ្វើខុសទៀតទេ។ យ៉ាងហោចណាស់ មិនធ្វើខុសនូវកំហុសឆ្គងដដែលៗ។ មិនធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីល្បួងដដែលៗ។ ល។ និង ល។ ជាលទ្ធផល ដូចជាយុវជនខាងលើផងដែរ ខ្ញុំធ្លាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។ ខ្ញុំស្ទើតែដើរចេញពីសេចក្តីជំនឿ ព្រោះវាគ្មានប្រយោជន៍ទេ បើខ្ញុំនៅតែប្រព្រឹត្តិបាបដដែល។ ពេលនោះ អារក្សសាតាំងចាប់ផ្តើមបណ្តុះគ្រាប់ពូជនៃការសង្ស័យក្នុងចិត្ត គំនិតរបស់ខ្ញុំ។ វាផទនាណាស់។

បងប្អូនអើយ! យើងមានកំសោយ។ យើងធ្លាក់ល្បួង ហើយយើងធ្វើបាប។ ប៉ុន្តែយើងមានសង្ឃឹម។ ដ្បិត នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ យើងមិនដើរតែម្នាក់ឯងឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់ដើរជាមួយយើង ហើយទ្រង់ដឹកនាំយើង។ ព្រះអង្គគង់នៅខាងយើង។ ព្រះអង្គពេញដោយសេចក្តីសប្បុរស សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ព្រះអង្គមិនបោះបង់ចោលយើងទេ។ យើងមិនអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែគ្មានកិច្ចការណាដែលព្រះមិនអាចធ្វើបានឡើយ។ ព្រះអង្គគឺជាជំនួយដ៏រឹងមាំរបស់យើង។ ពេលខ្លះ បើទោះបីជា នៅក្នុងកំសោយ យើងមិនដឹងថាត្រូវដើរយ៉ាងណាក្តី ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គជួយយើង ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់យើង លនិងល។ តួយ៉ាង “ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ក៏ជួយសេចក្តីកំសោយរបស់យើងបែបដូច្នោះដែរ ដ្បិតយើងមិនដឹងគួរអធិស្ឋានសូមអ្វីទេ តែព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ជួយអង្វរជំនួសយើង ដោយដំងូរដែលរកថ្លែងពុំបានវិញ” (រ៉ូម៨៖២៦)។ លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ លោកសាវ័កប៉ុលមានកំសោយដូចជាយើងរាល់គ្នាផងដែរ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រៀបប្រដូចកំសោយរបស់គាត់ទៅនឹងបន្លា ដែលនាំមកនូវសេចក្តីឈឺចាប់ដល់គាត់គ្មានស្រាកស្រាន្ត។ គាត់បាននិយាយអំពីវាថា “....... បានជាមានបន្លាមួយចាក់ចូលក្នុងសាច់ខ្ញុំ ជាតំណាងរបស់អារក្សសាតាំងមកធ្វើទុក្ខខ្ញុំ ដើម្បីកុំអោយខ្ញុំមានចិត្តធំ ខ្ញុំបានអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់បីដង ដើម្បីអោយបន្លានោះថយចេញពីខ្ញុំ” (កូរិនថូសទី២ ១២៖៧-៨)។ ជាការពិតណាស់ យើងមិនដឹងថាអ្វីជាកំសោយរបស់លោកសាវ័កប៉ុលទេ។ ប៉ុន្តែវាមិនងាយស្រួលឡើងសម្រាប់គាត់។ គាត់បានទូលអង្វរសូមអោយព្រះជាម្ចាស់ដកវាចេញ មិនមែនតែម្តងឡើយ គឺរហូតដល់បីដងឯណោះ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកសាវ័កប៉ុលមិនអនុញ្ញាតអោយកំសោយរបស់គាត់ ក្លាយជាឧបសគ្គសម្រាប់ដំណើររបស់គាត់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ កំសោយរបស់លោកសាវ័កប៉ុល មិនបានញែកគាត់ចេញឆ្ងាយពីព្រះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកសាវ័កប៉ុលបានដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយខ្ជាប់ខ្ជួន មាំមួន ក្លាហាន និងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ គាត់ដើរដោយជោគជ័យ។ ជីវិតរបស់លោកសាវ័កប៉ុលក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ បានក្លាយជាគម្រូ និងជាព្រះពរដ៏ធំធេងដល់យើងទាំងអស់គ្នា។ លើសពីនេះទៅទៀត តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល នោះសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានលើកសរសើរដំកើង និងថ្វាយបង្គំ។ គន្លឹះនៃការរស់នៅរបស់លោកសាវ័កប៉ុលក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ គឺគាត់បានពឹងផ្អែកលើព្រះទាំងស្រុង។ គាត់មិនពឹងផ្អែកលើសាច់ឈាម ដែលពេញដោយកំសោយឡើយ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានអនុញ្ញាតអោយព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ ហើយពេញទីនៅក្នុងកំសោយរបស់គាត់។ បងប្អូនអើយ ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដើម្បីជួយយើងដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះអង្គដោយជោគជ័យ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឆ្លើយតបទៅនឹងកំសោយរបស់លោកសាវ័កប៉ុលថា “....... ព្រះគុណរបស់យើងល្មមដល់អ្នកហើយ ដ្បិតចេស្តារបស់យើងបានពេញខ្នាត នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយ” (កូរិនថូសទី១ ១២៖៩)។ ជាការពិតណាស់

ព្រះជាម្ចាស់មិនបានឆ្លើយតបតាមការទូលអង្វររបស់លោកសាវ៉កប៉ុល ដោយដកយកកំសោយរបស់គាត់ចេញទេ (កូរិនថូសទី២ ១២៖៧-៨)។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានបន្ថែមព្រះគុណសម្រាប់គាត់។ ព្រះគុណ គឺជាការឆ្លើយតបដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់លោកសាវ៉កប៉ុល។ ដ្បិតវាគឺជាអ្វីដែលលោកសាវ៉កប៉ុលត្រូវការបំផុតក្នុងដំណើរក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ ជាចុងក្រោយ លោកសាវ៉កប៉ុលបានធ្វើជាទីបន្ទាល់ដ៏អស្ចារ្យមួយ ដោយបាននិយាយថា "ខ្ញុំអាចនឹងធ្វើគ្រប់ទាំងអស់បាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទចម្រើនកម្លាំងដល់ខ្ញុំ" (ភីលីព៤៖១៣)។ "....... ដូច្នោះ ខ្ញុំនឹងអួតពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដោយអំណរជាខ្លាំង ដើម្បីអោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតក្នុងខ្ញុំ ហេតុនេះបានជាខ្ញុំអរសប្បាយក្នុងពេលទន់ខ្សោយ ក្នុងពេលគេត្មះតិះដៀល ក្នុងពេលជួបលំបាក ក្នុងពេលគេបៀតបៀន ហើយក្នុងពេលមានទុក្ខព្រួយ ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ ដ្បិតពេលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំរឹងមាំវិញ" (កូរិនថូសទី២ ១២៖៩-១០)។ ព្រះគឺជាជំនួយដ៏មាំមួនតែមួយគត់។ ដោយសារព្រះគុណ លោកសាវ៉កប៉ុលបានដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។

កែវភ្នែកលោកិយមើលមកកំសោយឃើញបរាជ័យ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងកំសោយ នោះយើងមើលឃើញអំណាច និងព្រះចេស្តាដ៏អស្ចារ្យហួសល្បត់របស់ព្រះ។ នេះគឺជាអំណាចតែមួយគត់ដែលយើងត្រូវការក្នុងដំណើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់។ បើដូច្នោះ ដំណើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ គប្បីបានបំបាក់អំនួតខាងសាច់ឈាមរបស់យើង។ គួរណាស់ យើងបានអួតតែចំពោះអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ មួយទៀត ការនេះគប្បីបានបង្រៀនយើង អោយរៀនពឹងផ្អែកលើព្រះអង្គទាំងស្រុងវិញ។ បងប្អូនអើយ! ដោយសារព្រះគុណ នោះយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងដើរនៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់។

មួយវិញទៀត លោកសាវ៉កប៉ុលបានដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសម្លឹង និងសង្ឃឹមទៅលើភាពគ្រប់លក្ខណ៍ ភាពពេញខ្នាត ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់គាត់ (ភីលីព៣៖១២)។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះលោកសាវ៉កប៉ុលពេញខ្នាត ហើយគ្រប់លក្ខណ៍នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នោះ គាត់ជឿថា នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ អារក្សសាតាំងមិនអាចចាប់កំហុស ឬបន្ទោសគាត់បានទៀតទេ។ គាត់ផ្តោតទៅលើសេចក្តីពិតនេះ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកសាវ៉កប៉ុលមិនផ្តោតលើកំសោយរបស់គាត់ឡើយ។ គាត់មិនផ្តោតទៅលើកំហុសឆ្គងដែលគាត់ធ្លាប់បានប្រព្រឹត្តិទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងទាស់ជាមួយនឹងបងប្អូនរួមជំនឿទេ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំភីលីព លោកសាវ៉កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា "បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនរាប់ថាខ្លួនខ្ញុំចាប់បានហើយនោះទេ តែមានបំណងតែមួយ គឺថា ខ្ញុំភ្លេចសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលកន្លងទៅហើយ ក៏ខំមមុលឈោងទៅរកអ្វីៗខាងមុខទៀត ទាំងរត់តម្រង់ទៅទី ដើម្បីអោយបានរង្វាន់នៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ" (ភីលីព៣៖១៣-១៤)។ លោកសាវ៉កប៉ុលបានសង្វាតខិតខំទៅរកសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាប់ទុកសម្រាប់គាត់ ដោយមិនខ្វល់ពីអតីតកាលរបស់ខ្លួនឡើយ។ នេះគឺជាគោលដៅដ៏ចម្បងមួយរបស់លោកសាវ៉កប៉ុលក្នុងការរត់ក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ។ គាត់ចាក់គ្រឹះទៅលើភាពគ្រប់លក្ខណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់គាត់ មិនមែនលើកំសោយរបស់គាត់ទេ។ បងប្អូនអើយ នៅក្នុងដំណើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ ការផ្តោតលើកំសោយរបស់យើង និងការផ្តោតលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់យើងនោះ ហុចផលអោយពីរខុសៗគ្នា។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ការផ្តោតលើកំសោយរបស់ខ្លួន ងាយនឹងជំរុញអោយយើងអស់សង្ឃឹម ធ្លាក់ទឹកចិត្ត ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពដ៏ងងឹតសូន្យ ព្រមទាំងងាយស្រួលអោយអារក្សសាតាំងប្រើវាដើម្បីបំផ្លាញយើងវិញ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពេលដែលយើងផ្តោតលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់យើង នោះយើងមានសង្ឃឹម។

ដ្បិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចវាសម្រាប់យើងរួចស្រេចហើយ។ ដូច្នោះ ជាជាងផ្តោតលើកំសោយរបស់ខ្លួន នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានផ្តល់ជាគម្រូដល់យើង ដោយផ្តោតលើកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចសម្រាប់យើងវិញ។ តាមរយៈការនេះ លោកសាវ័កប៉ុលបានដើរទៅមុខដោយសង្ឃឹម។

ទាក់ទងទៅនឹងកំសោយរបស់យើងនេះផងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកទឹកចិត្តយើងថា "....... ព្រះអង្គដែលបានចាប់ផ្តើមធ្វើការល្អក្នុងអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់នឹងធ្វើអោយការល្អនោះកាន់តែពេញខ្នាតឡើង រហូតដល់ថ្ងៃរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ" (ភីលីព១៖៦)។ បងប្អូនអើយ! ព្រះមិនត្រឹមតែបានសម្រេចភាពពេញខ្នាតនៅក្នុងយើងនោះទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត រាល់ថ្ងៃ ព្រះអង្គធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅក្នុងយើង ដើម្បីជួយយើងចាប់យកភាពពេញខ្នាតនោះទុកជាកម្មសិទ្ធិ។ រាល់ថ្ងៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងយើងនីមួយៗ។ ព្រះអង្គកែច្នៃយើងបន្តិចម្តងៗ។ រាល់ថ្ងៃ យើងបានកាន់តែពេញខ្នាតទៅៗ។ នៅចុងក្រោយ យើងនឹងបានជាពេញខ្នាត និងគ្រប់លក្ខណ៍ ដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នេះគឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ ចូរកុំអោយយើងអនុញ្ញាតអោយអារក្សសាតាំង ប្រើកំសោយរបស់យើង ដើម្បីបំផ្លាញយើង។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងអនុញ្ញាតអោយព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យបំផុតក្នុងកំសោយរបស់យើង សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។

- អំពើបាប ត្រូវតែសំឡាប់៖ ដំណើរនៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ ទាមទារការផ្លាស់ប្រែចេញពីអំពើបាប។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ យើងរស់នៅដោយងាកចេញពីផ្លូវបាប តម្រង់ទៅរកមាគ៌ាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។ ជាការពិតណាស់ គ្រីស្ទបរិស័ទនៅមានកំសោយនៅឡើយ។ យើងនៅជាប់និស្ស័យបាប។ យើងភ្លាត់ធ្វើបាប។ យើងងាយនឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអន្លង់បាបចាស់ដដែល។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី នេះមិនមែនជាលេសសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទធ្វើបាបទេ។ ដ្បិត តាមរយៈសំបុត្ររបស់លោកសាវ័កពេត្រុស ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងមកថា "តែចូរអោយអ្នករាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ក្នុងគ្រប់កិរិយាទាំងអស់ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ហៅអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់បរិសុទ្ធដែរ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា ចូរអោយឯងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ដ្បិតអញជាបរិសុទ្ធ" (ពេត្រុសទី១ ១៖១៥-១៦)។ ដូច្នោះ ដោយសារព្រះគុណ នោះយើងក្រោកឡើង ហើយរើបំរះចេញពីបាប។ យើងមិនរស់នៅដោយក្រាញនៀល ហើយត្រេកត្រអាលក្នុងអន្លង់អំពើបាបដូចពីមុនទៀតឡើយ។ យើងក៏មិនចុះចាញ់ ហើយអនុញ្ញាតអោយបាបដឹកនាំមុខយើងដូចពីមុនទៀតដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងស្អប់បាប។ យើងបដិសេធបាប។ យើងរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីបាប។ ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវតែតយុទ្ធ និងសំឡាប់អំពើបាបរបស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃជានិច្ច។ បងប្អូនអើយ! យើងទាំងអស់គ្នាអាចធ្វើកិច្ចការទាំងអស់នេះបាន ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះ។ កំសោយខាងសាច់ឈាម មិនអាចសំឡាប់អំពើបាបដ៏សាហាវឃោរឃៅបានឡើយ។

នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា "ឯអ្នករាល់គ្នាពីដើមជាបាវបំរើរបស់អំពើបាបមែន ប៉ុន្តែអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ឥឡូវនេះបានស្តាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្តតាមក្បួននៃលទ្ធិ ដែលគេបានប្រគល់មកអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាបាវបំរើនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ដោយទ្រង់បានប្រោសអោយរួចពីអំពើបាបហើយ" (រ៉ូម៦៖១៧-១៨)។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះច្រវាក់បាបដែលនៅជាប់នៅនឹងយើងរាល់គ្នាតាំងពីកំណើតរៀងមក ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់។ យើងបានរួចផុតពីចំណងបាប។ ដូចគ្នានេះដែរ លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានរំលេចអោយឃើញសេចក្តីដដែលនេះ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងកូឡុស ដោយថា "យើងរាល់គ្នាមានសេចក្តីប្រោសលោះក្នុងព្រះរាជបុត្រានោះ គឺជាសេចក្តីផ្តាច់បាប ដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់" (កូឡុស១៖១៤)។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងមានសេរីភាពពីអំពើបាប។ យើងមិនមែនជាទាសករនៅក្នុងនឹមបាប

ដែលតម្រូវអោយត្រូវរស់នៅដោយបំពីបាបទៀតទេ។ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមានជីវិតថ្មី។ នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងមានអត្តសញ្ញាណថ្មី។ នៅក្នុងអត្តសញ្ញាណថ្មី យើងមិនមែនជាទាសករអំពើបាបទៀតទេ។

បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះមិនមែនបានសេចក្តីថា គ្រីស្ទបរិស័ទរស់នៅដោយឥតប្រព្រឹត្តិបាបសោះឡើយ។ ដ្បិត លោកសាវ័កយ៉ូហានឯណោះបានលើកឡើងថា "បើយើងថា យើងមិនដែលធ្វើបាបសោះ នោះឈ្មោះថាយើងបានធ្វើអោយទ្រង់ទៅជាអ្នកកុហកវិញ ហើយព្រះបន្ទូលទ្រង់មិននៅក្នុងយើងទេ" (យ៉ូហានទី១ ១៖១០)។ ឧទាហរណ៍ ស្តេចដាវីឌ គឺជាមនុស្សដែលត្រូវនឹងព្រះហឫទ័យព្រះ (សាំយូអែលទី១ ១៣៖១៤)។ ដោយឡែក នៅក្នុងទំនុកតម្កើងមួយរបស់ស្តេចដាវីឌ ទ្រង់បានរៀបរាប់ថា "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមកុំបង្ខាំងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ចំពោះទូលបង្គំឡើយ សូមអោយសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីពិតត្រង់របស់ទ្រង់បានថែរក្សាទូលបង្គំជានិច្ច ដ្បិតមានសេចក្តីអាក្រក់ឥតគណនាពទ្ធ័ទូលបង្គំជុំវិញ អំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ បានតាមទូលបង្គំទាន់ហើយ បានជាទូលបង្គំមិនអាចនឹងងើបឡើងមើលបានឡើយ អំពើទាំងនោះច្រើនជាងសរសៃសក់លើក្បាលទូលបង្គំ ចិត្តទូលបង្គំក៏អស់សង្ឃឹមទៅ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងជួយទូលបង្គំអោយរួច ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមប្រញាប់នឹងជួយទូលបង្គំផង" (ទំនុកតម្កើង៤០៖១១-១៣)។ ដូចគ្នានេះដែរ ស្តេចដាវីឌបានលើកឡើងថា "ឱព្រះអង្គអើយ សូមអាណិតមេត្តាដល់ទូលបង្គំ តាមសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ហើយសូមលុបសេចក្តីរំលងរបស់ទូលបង្គំចេញ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់ សូមលាងទូលបង្គំអោយយ៉ាងស្អាតពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំទទួលស្គាល់អំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំហើយ ឯអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ នោះក៏នៅចំពោះមុខទូលបង្គំជានិច្ច" (ទំនុកតម្កើង៥១៖១-៣)។ ទំនុកខាងលើរំលេចយ៉ាងប្រឡូក្សថា ស្តេចដាវីឌបានប្រព្រឹត្តិបាប។ មួយទៀត អំពើបាបបានកើតឡើងនៅក្នុងចំណោមពួកក្រុមជំនុំដើម។ តួយ៉ាង មានអ្នកខ្លះនៅក្នុងក្រុមជំនុំកូរិនថូសបានប្រព្រឹត្តិបាប ដោយសេចក្តីកំផិត (កូរិនថូសទី១ ៥)។ អ្នកខ្លះនៅក្នុងក្រុមជំនុំឯស្រុកកាឡាទីបានត្រឡប់ជាគោរពថ្ងៃ ខែ រដូវ និងឆ្នាំ (កាឡាទី៤៖១០)។ នាងអ៊ើរ៉ូឌា និងនាងស៊ុនទីច នៅឯក្រុមជំនុំភីលីពទាស់ទែងគ្នា និងមិនចុះសម្រុងនឹងគ្នា (ភីលីព៤៖២)។ គ្រីស្ទបរិស័ទរួចផុតពីចំណងបាប ប៉ុន្តែដោយសារកំសោយខាងសាច់ឈាម នោះយើងភ្លាត់ធ្វើបាប។ លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីនេះ។ តួយ៉ាង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ជាឧទាហរណ៍ថា "ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំគឺក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ គ្មានអ្វីល្អទេ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើល្អជានិច្ច ប៉ុន្តែរកធ្វើមិនកើតសោះ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តិការល្អដែលខ្ញុំចង់ធ្វើនោះទេ តែការអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះបែរជាខ្ញុំធ្វើវិញ ដូច្នោះបើខ្ញុំប្រព្រឹត្តិការដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះមិនមែនខ្ញុំធ្វើការនោះទៀតទេ គឺជាបាបទេតើ ដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញ យ៉ាងនោះខ្ញុំឃើញច្បាប់មួយនេះថា ឯខ្ញុំដែលចង់ប្រព្រឹត្តិតែសេចក្តីល្អ នោះចេះតែមានសេចក្តីអាក្រក់ជាប់នៅនឹងខ្ញុំជានិច្ច" (រ៉ូម៧៖១៨-២១)។ ល។ និង ល។

ល្មឹគណា យើងមិនទាន់បានទៅនៅជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឬព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនទាន់បានយាងត្រឡប់មកវិញជាលើកទីពីរនោះទេ នោះជីវិតរបស់យើងស្ថិតនៅក្នុងសមរភូមិសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ខណៈពេលដែលយើងកំពុងតែដើរនៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ នោះកំសោយខាងសាច់ឈាម បានទាញយើងអោយងាកត្រឡប់ទៅរកបាបវិញ។ ការនេះកើតឡើងរាល់ថ្ងៃ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់អំពីសេចក្តីនេះថា "តែខ្ញុំឃើញមានអំណាចមួយទៀត ក្នុងអស់ទាំងអវយវៈរបស់រូបកាយខ្ញុំ ដែលច្បាំងនឹងអំណាចនៃគំនិតខ្ញុំ ក៏ចាប់នាំខ្ញុំទៅជាប់ក្រោមអំណាចអំពើបាប ដែលនៅក្នុងអវយវៈនៃខ្លួនខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានផង វេទនាណាស់ខ្ញុំ

តើអ្នកណានឹងជួយអោយខ្ញុំរួចពីតួសេចក្ដីស្លាប់នេះទៅបាន" (រ៉ូម៧៖២៣-២៤)។
អំពើបាបមានអំណាចលើកំសោយខាងសាច់ឈាមរបស់យើង។
វាបានប្រើការនេះយ៉ាងបុិនប្រសព្វដើម្បីជាឧបសគ្គសម្រាប់យើង ក្នុងការដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ។

បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគូសវាសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ បានប្រោសយើងអោយរួចផុតពីអំណាចរបស់បាប និងសេចក្ដីស្លាប់។ អំណាចបាបមិនអាចចងយើងជាប់អស់កល្បជានិច្ចទេ។ យើងរួចផុតពីអំណាចដ៏ឃោរឃៅរបស់បាប។ អំពើបាបគ្មានអំណាចលើកូនព្រះទេ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានលាតត្រដាងសេចក្ដីពិតថា "ហេតុនោះ នៅជាន់នេះ អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះគ្មានទោសសោះ ដ្បិតអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិត ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះបានប្រោសអោយខ្ញុំរួចពីអំណាចរបស់អំពើបាប និងសេចក្ដីស្លាប់ហើយ" (រ៉ូម៨៖១-២)។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់បញ្ជាក់ថា "ដ្បិតបាបមិនត្រូវមានអំណាចលើអ្នករាល់គ្នាទៀតឡើយ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិននៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ គឺនៅក្រោមព្រះគុណវិញ" (រ៉ូម៦៖១៤)។ "ទ្រង់បានប្រោសយើងអោយរួចពីអំណាចនៃសេចក្ដីងងឹត...... " (កូឡូស១៖១៣)។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមានការធានា។ ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាការធានារបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ យើងមានព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាដង្វាយធួននឹងបាបរបស់យើង។ លោកសាវ័កយ៉ូហាន បានលើកឡើងថា "កូនតូចៗរាល់គ្នាអើយ ដែលខ្ញុំសរសេរសេចក្ដីទាំងនេះផ្ញើមក នោះដើម្បីកុំអោយអ្នករាល់គ្នាធ្វើបាបទៀត តែបើសិនជាអ្នកណាភ្លាត់ធ្វើបាបវិញ នោះយើងមានព្រះដ៏ជាជំនួយមួយអង្គហើយ ដែលទ្រង់គង់នៅចំពោះព្រះវរបិតា គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះដ៏សុចរិត ដែលទ្រង់ជាដង្វាយធួននឹងបាបយើងរាល់គ្នា មិនត្រឹមតែបាបរបស់យើងរាល់គ្នាតែប៉ុណ្ណោះ គឺនឹងបាបរបស់លោកីយទាំងមូលដែរ" (យ៉ូហានទី១ ២៖១-២)។ បងប្អូនអើយ! ពេលខ្លះយើងសង្ស័យលើសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងសេចក្ដីសង្គ្រោះយើង បន្ទាប់ពីយើងធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។ ប៉ុន្តែអំពើបាបគ្មានអំណាចយ៉ាងដូច្នោះលើយើងឡើយ។ អំពើបាបមិនអាចដកយកសេចក្ដីសង្គ្រោះចេញរបស់យើងទេ។ អំពើបាបមិនអាចពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានសម្រាប់យើងទេ។ នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងមានសុវត្ថិភាព។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានជាបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីនេះថា "...... បើសិនជាព្រះគ្រីស្ទសណ្ឋិតក្នុងអ្នករាល់គ្នា នោះរូបកាយបានស្លាប់ដោយព្រោះអំពើបាបមែន តែវិញ្ញាណមានជីវិតវិញ ដោយព្រោះសេចក្ដីសុចរិត មួយទៀត បើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គដែលបានប្រោសអោយព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសអោយព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើង ទ្រង់នឹងប្រោសរូបកាយនៃអ្នករាល់គ្នាដែលទៀតតែស្លាប់ អោយមានជីវិតឡើងដែរ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា" (រ៉ូម៨៖១០-១១)។ ក្នុងន័យគាំទ្រសេចក្ដីខាងលើនេះផងដែរ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ "ដូច្នោះ យើងនឹងថ្លែងប្រាប់សេចក្ដីទាំងនេះថាយ៉ាងដូចម្ដេច បើសិនជាព្រះកាន់ខាងយើង តើអ្នកណាអាចទាស់នឹងយើងបាន .... តើអ្នកណានឹងចោទប្ដឹងពីពួករើសតាំងរបស់ព្រះបាន ដ្បិតគឺជាព្រះហើយដែលទ្រង់រាប់គេជាសុចរិត តើអ្នកណានឹងកាត់ទោសគេបាន ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានសុគតជំនួសគេហើយ ...... តើអ្នកណានឹងពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ផងព្រះគ្រីស្ទបាន តើសេចក្ដីទុក្ខលំបាក ឬសេចក្ដីវេទនា សេចក្ដីបៀតបៀន សេចក្ដីអត់ឃ្លាន សេចក្ដីអាក្រាត សេចក្ដីអន្តរាយ ឬដាវឬអី..... ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថា ទោះស្លាប់ ឬរស់ ពួកទេវតា ឬអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះ ឬទៅមុខ ឬឥទ្ធិឫទ្ធិអ្វី ទីមានកំពស់ ទីជំរៅ ឬរបស់អ្វីដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាទៅបានឡើយ" (រ៉ូម៨៖៣១-៣៩)។

ជាការពិតណាស់ អំពើបាបប៉ះពាល់ដល់យើងយ៉ាងពេញទំហឹង។ ជាឧទាហរណ៍ បន្ទាប់ពីស្តេចដាវីឌបានប្រព្រឹត្តិបាប នោះទ្រង់បានលើកឡើងថា “កាលទូលបង្គំបាននៅស្ងៀម នោះឆ្អឹងទូលបង្គំបានខ្សោះទៅ ដោយសារដំងូរដែលទូលបង្គំថ្ងូរជាដរាបរាល់ថ្ងៃ ដ្បិតព្រះហស្តនៃទ្រង់បានសង្កត់លើទូលបង្គំជាធ្ងន់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ជាតុទឹករបស់ទូលបង្គំបានត្រឡប់ទៅជារីងហួតដូចជារដូវក្តៅ” (ទំនុកតម្កើង៣២៖៣-៤)។ យើងទាំងអស់គ្នាមានពិសោធដូចជាស្តេចដាវីឌដែរ។ អំពើបាបបានប៉ះពាល់លើសហ្នឹងទៅទៀត។ ប៉ុន្តែ ព្រះដែលយើងថ្វាយបង្គំនោះ ព្រះអង្គធំមហិមា ព្រះអង្គពោរពេញដោយព្រះសព្វានុភាព ហើយព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសរកទីជម្រៅគ្មាន។ បន្ថែមលើនេះទៀត អំណាចដ៏អស់កល្បជានិច្ចស្ថិតលើព្រះតែមួយអង្គគត់។ នៅក្នុងទ្រង់ យើងទទួលបានការធានាពីអំណាចឃោរឃៅរបស់អំពើបាប។ បងប្អូនអើយ! ពេលខ្លះយើងភ្លាត់ធ្លាក់បាប ហើយចុះចូលក្នុងកំសោយសាច់ឈាម រួចបាបបាននាំមុនយើង។ ប៉ុន្តែដរាបណា យើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ នោះអំពើបាបមិនអាចចាប់ហែកយើងចេញពីព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្តារបស់ព្រះឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ក្នុងនាមជាបុត្រស្ងួនភ្ងារបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ នោះយើងមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យមកពីទ្រង់ ដើម្បីតយុទ្ធ ប្រឆាំង និងរើបំរះចេញពីនឹមបាប។ យើងនឹងនិយាយបន្ថែមលើចំណុចនេះខាងក្រោម។ ប៉ុន្តែចូរចងចាំថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែបានសង្គ្រោះយើងចេញពីនឹមបាបអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ជាងនេះទៅទៀត ព្រះអង្គបានផ្តល់ជំនួយ ផ្តល់យុទ្ធភណ្ឌ និងផ្តល់អំណាចអោយយើងអាចយកឈ្នះបាបក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃផងដែរ។ នេះគឺជាព្រះគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅ។

ដោយឡែក នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា “ដូច្នោះ យើងនឹងថាដូចម្តេច តើត្រូវអោយយើងចេះតែប្រព្រឹត្តិបាបទៅទៀត ដើម្បីអោយព្រះគុណបានរីកចម្រើនឬអី” (រ៉ូម៦៖១)។ រីឯ នៅខបន្ទាប់មកទៀត គាត់បានផ្តល់ចម្លើយ៉ាងប្រឡក្សថា “ទេ មិនត្រូវឡើយ ធ្វើដូចម្តេចអោយយើងដែលស្លាប់ខាងឯអំពើបាបហើយ បាននៅរស់ក្នុងអំពើបាបទៀតបាន” (រ៉ូម៦៖២)។ សេចក្តីពិតមួយនេះសំខាន់ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់ដំណើរជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងបានស្លាប់ខាងឯបាបស្រេចហើយ។ ដូច្នោះ យើងមិនមែនជាទាសករនៅក្នុងនឹមបាប ដែលតម្រូវអោយរស់នៅក្នុងបាប ដើម្បីបំរើបាបទៀតទេ។ ការនេះបានសេចក្តីថា យើងឈប់ននៀលរស់នៅដោយគ្មានខ្មាសអៀនក្នុងអំពើបាប។ យើងឈប់ប្រព្រឹត្តិបាបទៀត។ នៅក្នុងសំបុត្រដដែលនេះផងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានបន្ថែមថា “….. ចូរអ្នករាល់គ្នារាប់ខ្លួនទុកជាស្លាប់ខាងឯបាបដែរ……. ” (រ៉ូម៦៖១១)។ នៅលើឈើឆ្កាង ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត នោះអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានឆ្កាងសំឡាប់ជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ។ ដូច្នោះ មិនគួរគប្បីអោយយើងត្រឡប់ទៅរស់នៅក្នុងបាបវិញសោះ។ “…… មនុស្សចាស់របស់យើងបានត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដើម្បីអោយតួអំពើបាបបានត្រូវសូន្យទៅ ប្រយោជន៍កុំអោយយើងនៅបំរើបាបទៀតឡើយ” (រ៉ូម៦៖៦)។ កុំចុះចុលនឹងបាប។ កុំអោយបាបដឹកនាំយើងទៀត។ អំពើបាបមិនត្រូវសោយរាជ្យលើយើងទៀតទេ។ លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា “…….. កុំអោយបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលតែងតែស្លាប់ ដើម្បីនឹងស្តាប់តាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់បាបឡើយ ក៏កុំអោយប្រគល់អវយវៈទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងអំពើបាប ទុកដូចជាប្រដាប់ទុច្ចរិតនោះឡើយ……” (រ៉ូម៦៖១៣)។ កុំជាស់បាបអោយរស់ឡើង ហើយសកម្មនៅក្នុងយើងវិញ។ ប៉ុន្តែ ចូរអនុញ្ញាតអោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរស់នៅក្នុងយើង ដែលជាព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះចុះ។ នេះគឺជាអត្ថន័យរបស់លោកសាវ័កប៉ុល ពេលដែលគាត់សរសេរថា “ខ្ញុំបានជាប់ឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្ញុំរស់នៅ មិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេ គឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រស់ក្នុងខ្ញុំវិញ…… ” (កាឡាទី២៖២០)។ ព្រោះបើគាត់ស្លាប់ខាងឯបាបហើយ នោះគាត់មិនត្រូវរស់នៅដោយបំរើបាបដូចមុនទៀតឡើយ។

ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្តីខាងលើនេះផងដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា “..... ធ្វើដូចម្តេច តើគួរអោយយើងប្រព្រឹត្តិបាបដោយព្រោះនៅក្រោមព្រះគុណ មិននៅក្រោមក្រិត្យវិន័យឬអី ទេ មិនគួរឡើយ តើអ្នករាល់គ្នាដឹងទេឬអីថាអ្នករាល់គ្នាប្រគល់ខ្លួនទៅធ្វើជាបាវបំរើ និងស្តាប់តាមចៅ ហ្វាយណា នោះអ្នកជាបាវបំរើរបស់ចៅ ហ្វាយនោះឯងដែលអ្នកស្តាប់តាម...... ” (រ៉ូម៦៖១៥-១៥)។ មានមនុស្សជាច្រើនគិតយ៉ាងដូច្នោះ។ ជាពិសេស អ្នកដែលមិនជឿ។ ប៉ុន្តែក៏មានអ្នកជឿខ្លះ គិតយ៉ាងនេះដែរ។ ការនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនជំរុញអោយយើងកាន់តែប្រព្រឹត្តិបាបបន្ថែមថទៀតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគុណរបស់ព្រះរំដោះយើងចេញពីនឹមបាប ព្រមទាំងជាបង្អែកដល់យើងក្នុងការតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប។

មួយវិញទៀត ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលនៅជាប់និស្ស័យចាស់នៅឡើយ យើងធ្លាក់បាប។ យើងភ្លាត់ដួល។ ការនេះកើតឡើងចំពោះគ្រប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់។ យើងទាំងអស់គ្នាមានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងការនេះ។ យើងសោកស្តាយណាស់។ ប៉ុន្តែ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងមិនក្រាញនទៀល និងមិនប្រព្រឹត្តិបាបដោយត្រេកត្រអាលដូចមុនទៀតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា ឥឡូវនេះយើងអៀនខ្មាសចំពោះអំពើបាបវិញ (រ៉ូម៦៖២១)។ បុព្វហេតុនេះហើយ បងប្អូនអើយ! នៅក្នុងជីវិតថ្មី នោះចិត្តនិងផ្នត់គំនិតរបស់យើងចំពោះអំពើបាបខុសគ្នា ពីកាលនៅជាជីវិតចាស់នៅឡើយ។ យើងទាំងអស់គ្នាមិនសម្លឹងទៅអំពើបាបដូចមុនទៀតឡើយ។ នេះគឺជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកំពុងតែសំដែងនៅក្នុងយើងម្នាក់ៗ។

អំពើបាបធ្លាប់ជាម្ចាស់ចាស់ដ៏សាហាវឃោរឃៅរបស់យើងរាល់គ្នា។ យើងធ្លាប់បំរើបាបដោយគ្មានជម្រើស។ ដោយឡែក នៅក្នុងជីវិតថ្មី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាម្ចាស់ថ្មីដ៏ល្អរបស់យើងវិញ។ នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះអង្គបានទិញ និងប្រោសលោះយើងចេញពីម្ចាស់ចាស់ដ៏កំណាច។ ដូច្នោះ យើងមិនគប្បីត្រឡប់ទៅរកម្ចាស់ចាស់វិញទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងឈប់ត្រឡប់ទៅរកបាប ហើយអនុញ្ញាតអោយបាបដឹកនាំ ត្រួតត្រា និងសោយរាជ្យលើយើងដូចមុនទៀត។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូឡុស លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា “ដូច្នោះ បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ទៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ខាងឯបឋមសិក្សារបស់លោកិយនេះមែន នោះតើហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូចជារស់នៅជាប់ក្នុងលោកិយនៅឡើយ....... ” (កូឡូស២៖២០)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំកាឡាទី គាត់បាននិយាយថា “តែឥឡូវនេះ លុះបានស្គាល់ព្រះហើយ (តែស៊ូថាព្រះបានស្គាល់អ្នករាល់គ្នាវិញជាជាង) នោះធ្វើដូចម្តេចអោយអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅឯបឋមសិក្សាខ្សោយ ហើយថោកទាប ដែលអ្នករាល់គ្នាចង់ទៅជាប់បំរើម្តងទៀតនោះ” (កាឡាទី៤៖៩)។ ការនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ បងប្អូនរួមជំនឿខាងលើបានត្រឡប់ទៅដើរនៅក្នុងផ្លូវចាស់។ ពួកគេបានត្រឡប់ជាជាប់ចំណងបាបដដែល។ បងប្អូនអើយ! នោះមិនមែនជាជីវិតរបស់យើងទៀតទេ។ ដ្បិត តាមរយះលោកសាវ័កប៉ុល នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញថា “ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសយើងអោយរួចហើយ ដូច្នោះចូរអ្នករាល់គ្នាឈរអោយមាំមួន ក្នុងសេរីភាពនោះចុះ កុំអោយត្រូវជាប់ចំណងជាបាវបំរើទៀតឡើយ” (កាឡាទី៥៖១)។ តាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងបានរួចផុតពីខ្នោះឃ្នាងនៃអំពើបាបហើយ។ ដូច្នោះ មិនគួរណាយើងបែរជាត្រឡប់ទៅរកចំណងបាបចាស់វិញឡើយ។ មនុស្សដែលមានសេរីភាព មិនធ្វើយ៉ាងដូច្នោះទេ។

ឧទាហរណ៍ មានអ្នកទោសម្នាក់។ គាត់ជាប់ឃុំនៅក្នុងគុកងងឹតដ៏លំបាក វេទនាអស់រយៈកាលដ៏យូរ។ ថ្ងៃមួយ គាត់ត្រូវបានគេដោះលែងអោយមានសេរីភាព។ ប្រាកដណាស់! បុរសខាងលើនឹងមិនសូមត្រឡប់ចូលទៅរស់នៅក្នុងគុកងងឹតដ៏អាក្រក់ខាងលើ ក្នុងនាមជាទាសករវិញទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ពិតជាអរសប្បាយក្នុងជីវិតថ្មី និងសេរីភាពរបស់ខ្លួន។ មួយវិញទៀត បើគាត់ស្គាល់អ្នកជួយក្នុងការដោះលែងគាត់នោះ

គប្បីគាត់បានដឹងគុណដល់គេជាក់ជាមិនខាន។ អ្នកទោសម្នាក់នោះប្រៀបប្រដូចទៅនឹងគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដូច្នោះ
ជំនួសអោយការត្រឡប់ចូលទៅរកចំណងជីវិតចាស់វិញនោះ គប្បីអោយយើងបានសង្វាតរស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ
ដោយអំណរ និងចិត្តដឹងព្រះគុណ ដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានសង្គ្រោះយើងចេញពីគុកបាបដ៏អាក្រក់ឃោរឃៅ។

កុំប្រទ្បែងលេងជាមួយអំពើបាប។ វាសាហាវឃោរឃៅណាស់។ វាគឺជាសត្រូវរបស់យើង។
យើងត្រូវតែរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីអំពើបាប។ កាន់តែលឿន កាន់តែល្អ។ កាន់តែឆ្ងាយ កាន់តែប្រសើរ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ
យើងព្យាយាមរត់ចេញឆ្ងាយពីផ្លូវបាប ដោយតម្រង់ទៅរកមាគ៌ាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសំបុត្រធីម៉ូថេ
លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលឹកថា “ចូរអោយរត់ពីសេចក្តីស្រើបស្រាលរបស់ក្មេងៗចេញ ហើយដេញតាមសេចក្តីសុចរិត
សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្រី ជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីចិត្តដ៏បរិសុទ្ធវិញ
កុំអោយព្រមស្តាប់សេចក្តីដេញដោលចំកួត ហើយឥតច្បាប់នោះឡើយ ដោយដឹងថា
សេចក្តីទាំងនោះនាំអោយមានសេចក្តីឈ្លោះប្រកែកគ្នាទេ ក៏មិនគួរអោយបាវបំរើនៃព្រះអម្ចាស់ឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ
គួរអោយបានចិត្តសុភាពរាសាដល់មនុស្សទាំងអស់វិញ ត្រូវប្រសប់ក្នុងការបង្រៀន ទាំងមានចិត្តអត់ធ្មត់ផង
ត្រូវប្រដៅជំរង់មនុស្សដែលទទឹងទទែង ដោយចិត្តសុភាព ក្រែងព្រះទ្រង់នឹងបណ្តាលអោយគេប្រែចិត្ត
អោយគេស្តាប់សេចក្តីពិតវិញ ហើយគេនឹងភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ចេញផុតពីអន្ទាក់របស់អារក្ស ដែលវាបានចាប់គេប្រើតាមចិត្តនោះ”
(ធីម៉ូថេទី២ ២៖២២-២៦)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ
នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូរិនថូសឯណោះវិញ លោកសាវ័កប៉ុលបាននិយាយប្រាប់ពួកគេថា
“ចូររត់ពីការសហាយស្មន់ចេញ ព្រមទាំងអំពើបាបណាដែលមនុស្សប្រព្រឹត្ត....... ” (កូរិនថូសទី១ ៦៖១៨)។ បងប្អូនអើយ!
ការប្រទ្បែងលេង និងការព្រងើយកន្តើយចំពោះអំពើបាប គ្រោះថ្នាក់ណាស់។ យើងត្រូវរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីវា។ កុំបៀតវា។
ឧទាហរណ៍ បើយើងដឹងថា មានទីកន្លែងណាមួយ ដែលងាយនឹងច្រានយើងអោយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអន្លង់បាបនោះ
គប្បីយើងកុំទៅក្បែរទីនោះ។ ទីកន្លែងខ្លះទៀត យើងកុំទៅ ឬនៅតែម្នាក់ឯង។ កុំសំងំនៅទីនោះ។
យើងត្រូវតែរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីទីនោះ។ ដូចគ្នានេះដែរ បើមានចំណុចណាមួយ ឬកិច្ចការអ្វីមួយ
ដែលជាកំសោយរបស់យើង។ វាងាយនឹងរុញយើងធ្លាក់បាប គប្បីអោយយើងត្រូវរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីវា។ មួយវិញទៀត
មនុស្សមួយចំនួនក៏យ៉ាងដូច្នោះដែរ។ បើការនៅជាមួយពួកគេ តែងតែនាំអោយយើងធ្លាក់បាប
នោះពួកគេប្រហែលជាមិនមែនជាក្រុមមនុស្សដែលយើងត្រូវនៅក្បែរទេ។ ជាការពិតណាស់ យើងស្រឡាញ់គេ។
យើងជួយណែនាំគេ។ យើងអធិស្ឋានអោយគេ លនិងល។ ប៉ុន្តែ បើគេមិនកែប្រែចេញពីផ្លូវបាប
ហើយការនៅជាមួយគេនឹងនាំអោយយើងកាន់តែធ្វើបាប នោះយើងត្រូវតែដកខ្លួនចេញ។
ការនេះក៏សំដៅផងដែរចំពោះទំលាប់មួយចំនួនរបស់យើង គំនិតខ្លះៗ លនិងល។

យើងសំឡាប់អំពើបាប ឬអំពើបាបនឹងបំផ្លាញយើង។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកសាវ័កពេត្រុសបានសំដែងអោយដឹងថា “ចូរអោយដឹងខ្លួន ហើយចាំយាមចុះ
ព្រោះអារក្សដែលជាខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា វាតែងដើរក្រវែល ទាំងគ្រហឹម ដូចជាសិង្ហ
ដើម្បីនឹងរកអ្នកណាដែលវានឹងត្របាក់លេបបាន ចូរតស៊ូនឹងវា ដោយមានចិត្តជឿមាំមួន...... ” (ពេត្រុសទី១ ៥៖៨)។
មួយវិញទៀត ព្រះយេហូវ៉ាធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់កាអ៊ីនថា “..... បាបកំពុងតែក្រាបនៅមាត់ទ្វារស្រាប់
ហើយវាប្រាថ្នាចង់បានអ្នក តែអ្នកត្រូវតែមានអំណាចលើវាវិញ” (លោកុប្បត្តិ៤៖៧ “ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធកែសម្រួលថ្មី ២០១៦”)។
យើងមិនបណ្តែតបណ្តោយខ្លួនតាមអំពើបាបទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះ នោះយើងត្រូវតែតយុទ្ធ
ហើយគ្រប់គ្រងលើអំពើបាប។ បើមិនដូច្នោះទេ អំពើបាបនឹងសោយរាជ្យលើយើង ហើយវានឹងបំផ្លាញយើងវិញ។
ការនេះប្រៀបបានដូចជាដើមបញ្ញើក្អែកយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ បើយើងមិនយកវាចេញ មិនសំឡាប់វា នោះនៅថ្ងៃណាមួយ

វានឹងបំផ្លាញដើមឈើដ៏ធំមួយ។ ទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទមួយនេះ លោកសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់ថា "ដ្បិតបើសិនជាអ្នករាល់គ្នារស់តាមសាច់ឈាម នោះនឹងត្រូវស្លាប់ តែបើសំឡាប់អំពើរបស់រូបសាច់ចេញ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានរស់វិញ" (រ៉ូម៨៖១៣)។ "ដ្បិតគំនិតខាងសាច់ឈាម នោះជាសេចក្តីស្លាប់ទទេ ឯគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ នោះទើបជាជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្តវិញ" (រ៉ូម៨៖៦)។ បងប្អូនអើយ! ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែទាមទារអោយយើងរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីអំពើបាប កុំចុះចូលនឹងបាប តយុទ្ធនឹងបាប លនិងល នោះឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់អោយយើងសំឡាប់អំពើបាប។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូរិនថូស លោកសាវ័កប៉ុលបានបញ្ជាក់ថា "...... តើមិនដឹងទេថា ដំបែតែបន្តិចអាចនឹងធ្វើអោយម្សៅទាំងអស់ដោរឡើងបានទេឬអី ចូរសំអាតដំបែចាស់ចេញ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាដុំម្សៅថ្មីវិញ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានឥតដំបែហើយ ព្រោះព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាយញ្ញបូជានៃបុណ្យរំលង នោះបានត្រូវថ្វាយជំនួសយើងរាល់គ្នាហើយ" (កូរិនថូសទី១ ៦៖៦-៧)។ អំពើបាប ប្រៀបប្រដូចទៅនឹងដំបែចាស់ ដែលតម្រូវអោយយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែសំអាតចេញ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿ នៅឯទីក្រុងកូឡុស លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ពួកគេអោយដឹងថា "....... ចូរសំឡាប់និស្ស័យសាច់ឈាមរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលនៅផែនដីនេះចេញ គឺជាការសហាស្មន់ស្មោកគ្រោក សំរើបសំរាល ប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ និងសេចក្តីលោភ ដែលរាប់ទុកជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ" (កូឡុស៣៖៥)។ "កុំអោយប្រកបក្នុងការឥតផលប្រយោជន៍របស់សេចក្តីងងឹតឡើយ .... " (អេភេសូរ៥៖១១)។

ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រកាឡាទីជំពូក៥ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងអំពីជីវិតតាមបែបខាងសាច់ឈាមមួយចំនួនជាឧទាហរណ៍។ វាគឺជាលំអានជីវិតចាស់ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់បានដើរតាម ធ្លាប់ផ្តោតទៅលើ។ ជាក់ស្តែង នៅមុននេះបន្តិច គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "នៅវេលានោះ កាលអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់ស្គាល់ព្រះ នោះត្រូវជាប់បំរើដល់អស់ទាំងរបស់ ដែលមិនមែនជាព្រះពីកំណើតទេ" (កាឡាទី៤៖៨)។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភ្ជាប់ទៅក្នុងសេចក្តីសំបុត្រនោះផងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានដាស់តឿនកុំអោយពួកក្រុមជំនុំកាឡាទីដើរបែបយ៉ាងដូច្នោះទៀត។ ដ្បិត វាមិនមែនជាលំអានជីវិតរបស់ពួកគេទៀតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គោរងអោយពួកគេសង្វាតដើរក្នុងជីវិតថ្មី ក្នុងព្រះវិញ្ញាណ និងក្នុងពន្លឺជាជំនួសវិញ (អេភេសូរ៥៖៨)។ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា "តែខ្ញុំប្រាប់ថា ចូរដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមទេ ដ្បិតសាច់ឈាមតែងតែប៉ងប្រាថ្នាទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណ ឯព្រះវិញ្ញាណ ទ្រង់ក៏ទាស់នឹងសាច់ឈាមដែរ....... " (កាឡាទី៥៖១៦-១៧)។ យើងមិនត្រូវដើរក្នុងសាច់ឈាមទៀតទេ។ ក្រៅពីហេតុផលថា សាច់ឈាមទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងវិញ្ញាណ នោះគាត់ក៏បានបញ្ជាក់ប្រាប់ទៀតដែរថា "ហើយអស់អ្នកដែលជារបស់ផងព្រះគ្រីស្ទ នោះបានឆ្កាងសាច់ឈាមហើយ ព្រមទាំងសេចក្តីរំជួល និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងប៉ុន្មានផង" (កាឡាទី៥៖២៤)។ កុំត្រឡប់ទៅរកវាវិញ។ កុំទុកឱកាសអោយសាច់ឈាមរស់ឡើងវិញនៅក្នុងយើង ដែលយើងបានស្លាប់ខាងឯសាច់ឈាមហើយ (កាឡាទី៥៖១៣)។ ទាក់ទងទៅនឹងប្រធានបទនេះផងដែរ លោកសាវ័កពេត្រុសបានប្រាប់អោយដឹងថា "ដ្បិតដែលពីដើម យើងរាល់គ្នាបានធ្វើតាមបំណងចិត្តរបស់សាសន៍ដ៏ទៃ ទាំងដើរក្នុងសេចក្តីអាសអាភាស ការស្រើបស្រាល ការចំណូលស្រា សុីផឹកជ្រុល ការប្រមឹក និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដែលសុទ្ធតែខុសច្បាស់ នោះល្មមដល់យើងហើយ" (ពេត្រុសទី១ ៤៖៣)។ ការប្រព្រឹត្តិទាំងអស់នោះ ល្មមហើយ។ ត្រូវឈប់ទៅ។ កុំបន្តទៀត។ យើងត្រូវតែសំឡាប់វាចោល។

បងប្អូនអើយ! មុននឹងបន្តដំណើរទៅមុខទៀត សូមអោយបងប្អូនបានសម្លឹងមើលមកក្នុងជម្រៅចិត្ត និងជីវិតរបស់ខ្លួន។ សូមអោយពន្លឺរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបំភ្លឺអោយបងប្អូនបានមើលឃើញ

និងស្គាល់ចំណងអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទានភាពក្លាហានដល់បងប្អូន ដើម្បីថ្វាយវាទៅកាន់ព្រះ។ សូមព្រះអង្គបានរំដោះបងប្អូនចេញពីចំណងបាបដ៏អាក្រក់ និងដ៏ឈឺចាប់នោះ។ សូមអោយព្រះគុណ និងភាពសុខសាន្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយនឹងបងប្អូនទាំងអស់គ្នា។

- តើយើងត្រូវសំឡាប់បាបដោយរបៀបណា?

នៅក្នុងសំបុត្រដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំកាឡាទី គាត់បានរំលេចឡើងថា "....... ចូរដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមទេ" (កាឡាទី៥៖១៦)។ បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលខាងលើ ដើម្បីមិនបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម គឺការដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។ នេះគឺជាគន្លឹះសម្រាប់សំឡាប់បាប។ ដោយឡែក ការនេះថ្មីសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ ព្រោះ ចាប់តាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ យើងមិនបានដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណទេ។ យើងរស់នៅដោយខ្លួនឯង ដើម្បីខ្លួនឯង។ យើងពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង និងអ្វីមួយផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែ យើងមិនបានរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងជីវិតថ្មី ការនេះផ្លាស់ប្រែ។ ដ្បិត ឥឡូវយើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។ ការនេះស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលថា "បើសិនជាយើងរស់នៅដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ នោះត្រូវដើរដោយព្រះវិញ្ញាណដែរ" (កាឡាទី៥៖២៥)។ នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ និងពឹងផ្អែកលើព្រះវិញ្ញាណ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទានដល់យើងរាល់គ្នា។

បងប្អូនអើយ! ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាទ្រព្យបញ្ចាំចិត្តចំពោះអ្នកជឿគ្រប់ៗរូប។ ពេលដែលយើងសម្រេចចិត្តទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះព្រះអង្គប្រោសប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់យើងទាំងអស់គ្នា (យ៉ូហាន២០៖២២ ៧៖៣៩ កិច្ចការ១៖៨ ២៖៣៨ កាឡាទី៣៖១៤)។ ព្រះវិញ្ញាណ គឺជាជំនួយដ៏រឹងមាំ (យ៉ូហាន១៤៖១៦-១៨ ១៤៖២៦)។ ព្រះអង្គនឹងដឹកនាំ បំភ្លឺផ្លូវ ការពារ បង្រៀន ក៏ដូចជាជួយយើងទាំងអស់គ្នា ក្នុងការដើរដោយត្រឹមត្រូវក្នុងមាគ៌ាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះវិញ្ញាណនេះផងដែរ ជួយយើងក្នុងការសំឡាប់បាប។

ដើម្បីតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប គប្បីយើងបានដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។ យើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ដោយអនុញ្ញាតអោយព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំយើង។ យើងចុះចូលជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណ។ ល។ និងល។ ពេលដែលយើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងមិនអនុញ្ញាត និងទុកឱកាសអោយអំពើបាបខាងសាច់ឈាមបានសោយរាជ្យលើយើងបន្តទៀតទេ។ ដ្បិត ពេលដែលយើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងបង្កើតផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ មិនមែនបាបទេ។ ពេលដែលយើងដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងដើរចេញពីអំពើបាប។ ព្រោះព្រះវិញ្ញាណប្រឆាំងនឹងអំពើបាបខាងសាច់ឈាម។ សេចក្តីទាំងពីរនេះប្រឆាំងគ្នា (កាឡាទី៥៖១៧)។

ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងសំបុត្រកាឡាទីជំពូក៥ លោកសាវ័កប៉ុលបានលាតត្រដាងកិច្ចការមួយចំនួនដែលសរបញ្ជាក់អំពីកិច្ចការខាងសាច់ឈាម និងកិច្ចការខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ (កាឡាទី៥៖១៨-២៦)។ នៅក្នុងនោះផងដែរ កិច្ចការខាងសាច់ឈាមគឺជាអំពើបាប ដែលលោកសាវ័កប៉ុលចង់អោយយើងទាំងអស់គ្នាបានស្គាល់ ក្នុងគោលបំណងកុំអោយយើងប្រព្រឹត្តិតាម។ ដ្បិត នៅចុងបញ្ចប់ គាត់បានបញ្ជាក់បន្ថែមថា "...... អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិដូច្នោះ នោះមិនបានគ្រងនគរព្រះទុកជាមរដកឡើយ" (កាឡាទី៥៖២១)។ សេចក្តីខាងសាច់ឈាមទាំងអស់នោះរួមមានដូចជា សេចក្តីកំផិត សហាស្មន់ ស្មោកគ្រោក អាសអាភាស ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ មន្តអាគម សំអប់គ្នា ឈ្លោះប្រកែក ឈ្នានីស កំហឹង ទាស់ទែងគ្នា បាក់បែក បក្សពួក ច្រណែន កាប់សំឡាប់ ប្រមឹក សុីផឹកជ្រុល លនិងល (កាឡាទី៥៖១៩-២១)។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ នៅក្នុងសំបុត្រនោះផងដែរ មានកិច្ចការមួយចំនួនទៀត ដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកទឹកចិត្តអោយយើងទាំងអស់សង្វាតដេញតាម និងប្រព្រឹត្តិតាម

ព្រោះវាជាផលផ្លែដែលកើតចេញពីការដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។ គាត់ក៏បានប្រាប់ផងដែរថា "បើសិនជាយើងរស់ដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ នោះត្រូវដើរដោយព្រះវិញ្ញាណដែរ" (កាឡាទី៥៖២៥)។ ការទាំងអស់នោះរួមមានជាអាទិ៍ សេចក្ដីស្រឡាញ់ អំណរអរ មេត្រីភាព អត់ធ្មត់ សុភាព សប្បុរស ស្មោះត្រង់ ស្លូតបូត ហើយដឹងខ្នាត លនិងល (កាឡាទី២២-២៣)។ គោលបំណងជីវិតរបស់យើងគឺបង្កើតផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ និងសំឡាប់អំពើបាបខាងសាច់ឈាម សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដើម្បីសម្រេចការនេះ យើងត្រូវដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។ អនុញ្ញាតអោយព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំ។ ចុះចូលនឹងព្រះវិញ្ញាណ។ ល។ និង ល។ ដ្បិតបើ ព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំ យើងបង្កើតផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ សាច់ឈាមដឹកនាំ យើងបង្កើតផលផ្លែជាអំពើបាប។ មុននេះបន្តិច លោកសាវ៉កប៉ុលបាននិយាយថា "បើព្រះវិញ្ញាណទ្រង់នាំអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាមិននៅក្រោមបន្ទុកក្រិត្យវិន័យទៀតទេ" (កាឡាទី៥៖១៨)។ ដូចគ្នានេះដែរ បើព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំ នោះយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមចំណងសាច់ឈាមទៀតទេ។ យើងតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប ដោយដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។

យើងត្រូវការជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា "កាលណាទ្រង់បានយាងមកហើយ នោះទ្រង់នឹងសំដែងអោយមនុស្សលោកបានដឹងច្បាស់ពីអំពើបាប ពីសេចក្ដីសុចរិត ហើយពីសេចក្ដីជំនុំជំរះ" (យ៉ូហាន១៦៖៨)។ ដើម្បីតយុទ្ធ និងសំឡាប់អំពើបាប នោះយើងត្រូវស្គាល់អំពើបាប។ រីឯ តួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺដើម្បីបង្ហាញ និងកោះកកាយអោយឃើញអំពើបាបក្នុងយើង។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានព្រះបន្ទូលបន្ថែមផងដែរថា "កាលណាព្រះអង្គនោះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីពិតបានមកដល់ នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់សេចក្ដីពិត ដ្បិតទ្រង់នឹងមានបន្ទូលមិនមែនអាងដោយព្រះអង្គទ្រង់ទេ គឺនឹងមានបន្ទូលចំពោះតែសេចក្ដីណាដែលទ្រង់លឺ ហើយនឹងសំដែងអោយអ្នករាល់គ្នាដឹងការដែលត្រូវមក ទ្រង់នឹងដំកើងខ្ញុំ ដ្បិតទ្រង់នឹងយកសេចក្ដីដែលជំរូវពីខ្ញុំ មកប្រាប់អ្នករាល់គ្នា" (យ៉ូហាន១៦៖១៣-១៤)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយយើងអោយកាន់តែស្គាល់ព្រះបន្ទូល ស្គាល់ព្រះ និងស្គាល់បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។

មួយវិញទៀត ដើម្បីបង្កើតផលផ្លែដ៏ជាទីសព្វព្រះហឫទ័យដល់ព្រះនោះ តោងយើងនៅជាប់នឹងព្រះ។ យើងអាចសំឡាប់និស្ស័យខាងសាច់ឈាម និងបង្កើតផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលលោកសាវ៉កប៉ុលបានរៀបរាប់នៅកាឡាទី៥៖១៨-២៦បាន ល្គឹគណាយើងនៅជាប់នឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បើពុំដូច្នោះទេ យើងមិនអាចសម្រេចសេចក្ដីនេះបានឡើយ។ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសបញ្ជាក់យ៉ាងប្រទ្យក្សអំពីសេចក្ដីនេះ។ ព្រះអង្គធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា "ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នាចុះ ប្រៀបដូចជាខ្នែង បើមិននៅជាប់នឹងគល់ នោះពុំអាចនឹងបង្កើតផលដោយឯងបានទេ ដូច្នោះ អ្នករាល់គ្នាក៏ពុំបានដែរ លើកតែនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ខ្ញុំជាគល់ អ្នករាល់គ្នាជាខ្នែង អ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំជាប់នឹងអ្នកនោះ នោះទើបនឹងបង្កើតផលឡើងជាច្រើន ដ្បិតបើដាច់ពីខ្ញុំចេញ នោះអ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងធ្វើអ្វីបានទេ" (យ៉ូហាន១៥៖៤-៥)។ យើងទាំងអស់គ្នាមានបទពិសោធជាមួយនឹងសេចក្ដីខាងលើ។ ពេលដែលយើងដាច់ចេញឆ្ងាយពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ជំនួសអោយការបង្កើតផលផ្លែដ៏ជាទីសព្វព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ នោះយើងបែរជាខ្សោយ ល្ងើយ រហូតឈានទៅដល់ការប្រព្រឹត្តិបាប ស្របតាមការដឹកនាំរបស់សាច់ឈាម។ យើងតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប ដោយនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះ ដែលជាប្រភពនៃកម្លាំង និងអំណាចព្រះចេស្ដា។

តើសេចក្ដីខាងលើមានន័យយ៉ាងណា? តើយើងនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះដោយរបៀបណា? ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំមិនដែលបានមើលឃើញរូបអង្គដ៏ពិតប្រាកដរបស់ព្រះឡើយ។ អ្នកដែលកំពុងតែអានសៀវភៅនេះ ក៏ដូចគ្នាដែរ។ ដូច្នោះតើធ្វើដូចម្ដេចអោយយើងនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះដែលយើងមិនធ្លាប់មើលឃើញ?

ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយះលោកសាវ័កយ៉ូហាននោះ យើងឃើញថា ព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះ (យ៉ូហាន១៖១)។ យើងស្គាល់ព្រះ ដោយស្គាល់ព្រះបន្ទូល។ យើងដើរតាមព្រះ ដោយដើរតាមព្រះបន្ទូល។ យើងមើលឃើញព្រះ ក្នុងព្រះបន្ទូល។ ល។ និងល។ ដូច្នោះ ការនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះ ប្រៀបបានដូចជាការនៅជាប់ក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ការចុះចូលនឹងព្រះ គឺជាការចុះចូលនឹងព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ការអនុញ្ញាតអោយព្រះដឹកនាំ គឺជាការអនុញ្ញាតអោយព្រះបន្ទូលទ្រង់ដឹកនាំ។ ការទុកចិត្តព្រះ គឺជាការទុកចិត្តនឹងព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ការទុកព្រះជាអាទិភាព គឺជាការទុកព្រះបន្ទូលទ្រង់ជាអាទិភាព។ ល។ និង ល។ ការនេះមានន័យថា រាល់ថ្ងៃ គប្បីអោយយើងបានចំណាយពេលជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល សិក្សាព្រះបន្ទូល អានព្រះបន្ទូល សញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូល អធិស្ថាន និងរស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ លនិងល។ រាល់ថ្ងៃគប្បីអោយយើងបានរីកចម្រើននៅក្នុងព្រះបន្ទូល ព្រោះយើងចង់រីកចម្រើននៅក្នុងព្រះ។

យើងត្រេកអរតែចំពោះក្រិត្យវិន័យ (ព្រះបន្ទូល) របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចជាលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងអំពីខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ថា “ដ្បិតតាមប៉ែកខាងក្នុង ខ្ញុំត្រេកអរចំពោះក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ” (រ៉ូម៧៖២២)។ មួយវិញទៀត អ្នកនិពន្ធកណ្ឌ័ទំនុកតម្កើងក៏បានប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីខាងលើផងដែរ។ តួយ៉ាង គាត់បានលើកឡើងថា “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់មានពរហើយ សូមបង្រៀនអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដល់ទូលបង្គំ បបូរមាត់ទូលបង្គំបានសំដែងពីគ្រប់ទាំងច្បាប់ដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មក ទូលបង្គំបានត្រេកអរក្នុងផ្លូវប្រព្រឹត្តិតាមសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ អោយស្មើនឹងសេចក្តីត្រេកអរចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាង ទូលបង្គំនឹងរំពឹងគិតពីសេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយនឹងស្រឡាញ់រាប់អានអស់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ ទូលបង្គំនឹងមានចិត្តរីករាយចំពោះបញ្ញត្តិទ្រង់ ឥតភ្លេចព្រះបន្ទូលទ្រង់ឡើយ ……. សូមបំភ្លឺភ្នែកទូលបង្គំអោយបានឃើញសេចក្តីអស្ចារ្យនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ទ្រង់” (ទំនុកតម្កើង១១៩៖១២-១៨)។ មួយវិញទៀត អ្នកនិពន្ធកណ្ឌ័ទំនុកតម្កើងបានរំលេចឡើងអោយឃើញសណ្ឋានរបស់មនុស្សដែលមានពរថា “អ្នកនោះត្រេកអរតែនឹងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាវិញ ក៏រំពឹងគិតក្នុងក្រិត្យវិន័យទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដែរ” (ទំនុកតម្កើង១៖២)។ ខាងលើនេះ គឺជាគម្រូនៃការរស់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ និងការរស់នៅជាប់នឹងព្រះ។ យើងត្រូវស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះលើសអ្វីៗទាំងអស់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាអាទិភាពក្នុងជីវិត។

ការនៅជាប់ក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សំខាន់ខ្លាំងណាស់។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌទំនុកតម្កើងបានលើកឡើថា “ព្រះបន្ទូលនៃទ្រង់ជាចង្កៀងដល់ជើងទូលបង្គំ ហើយជាពន្លឺបំភ្លឺផ្លូវទូលបង្គំផង”(ទំនុកតម្កើង១១៩៖១០៥)។ “ទូលបង្គំបានកំណត់ចាំព្រះបន្ទូលទ្រង់ទុកនៅក្នុងចិត្ត ប្រយោជន៍កុំអោយទូលបង្គំធ្វើបាបទាស់នឹងទ្រង់” (ទំនុកតម្កើង១១៩៖១១)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជួយយើងក្នុងការរស់នៅស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ តួយ៉ាង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូឡុស លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ពួកគេថា “ចូរអោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ បានសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាជាបរិបូរ ដោយប្រាជ្ញាគ្រប់យ៉ាងទាំងបង្រៀន ហើយទូន្មានគ្នា ដោយនូវទំនុកតម្កើង ទំនុកបរិសុទ្ធ និងចម្រៀងខាងឯវិញ្ញាណ ទាំងច្រៀងក្នុងចិត្តថ្វាយព្រះ ដោយព្រះគុណ ហើយក្នុងគ្រប់ទាំងអស់ ទោះបើការអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើ ដោយពាក្យសំដី ឬដោយកិរិយាក៏ដោយ ចូរធ្វើទាំងអស់ ដោយព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ទាំងអរព្រះគុណដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា ដោយសារទ្រង់ផង” (កូឡុស៣៖១៦-១៧)។ ជីវិតដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាជីវិតដែលនៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ជាក់ស្តែង នៅលូកា១០៖៣៨-៤២ លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា នៅថ្ងៃមួយ នាងម៉ាថា និងប្អូនស្រីរបស់នាងឈ្មោះ ម៉ារា បានទទួលអញ្ជើញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៅក្នុងផ្ទះ។ នាងម៉ាថារវល់យ៉ាងច្រើន ដើម្បីរៀបចំទទួលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដោយឡែក នាងម៉ារាវិញ នៅអង្គុយស្តាប់ព្រះបន្ទូល

នៅទៀបព្រះបាទព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (លូកា១០៖៣៩)។ ឃើញដូច្នោះ នាងម៉ាថាបានទូលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា “.......
ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទ្រង់មិនគិតឃើញថា ប្អូនខ្ញុំម្ចាស់ វាទុកខ្ញុំម្ចាស់ អោយខ្វល់ខ្វាយបំរើតែម្នាក់ឯងទេឬអី
សូមទ្រង់ប្រាប់អោយវាមកជួយខ្ញុំម្ចាស់ផង” (លូកា១០៖៤០)។ ប៉ុន្តែ ការឆ្លើយតបរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
គួរណាស់បានជាទីភ្ញាក់ផ្អើលបំផុតមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។
វាបានបង្កប់នូវមេរៀនដ៏សំខាន់បំផុតមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលតបតទៅវិញថា “.......
ម៉ាថាៗអើយ នាងព្រួយចិត្ត ខំប្រឹងរៀបចំអីច្រើនម្ល៉េះ មានសេចក្តីតែមួយទេ ដែលសម្រាប់ត្រូវការ ឯម៉ារា
នាងបានរើសចំណែកយ៉ាងល្អ ដែលមិនត្រូវយកចេញពីនាងឡើយ” (លូកា១០៖៤១-៤២)។
បើផ្តោតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ការស្តាប់ និងរៀនព្រះបន្ទូល គឺជាកិច្ចការដ៏ល្អ ដ៏ចាំបាច់ ដ៏សំខាន់
ដែលនាងម៉ារាកំពុងតែធ្វើ។ តាមពិត ការនេះតែមួយទេ ដែលគួរធ្វើ។ យើងនឹងនិយាយអំពីចំណុចនេះបន្តទៀត នៅខាងក្រោម។

ម្យ៉ាងទៀត យើងសំឡាប់អំពើបាបដោយស្វែងរកព្រះ និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់។
យើងស្វែងរកទ្រង់គ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់។ ដូចអ្នកនិពន្ធកណ្ឌរបាក្សត្រលើកឡើងថា
“ចូរសង្កិនរកព្រះយេហូវ៉ា នឹងឥទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់ ចូររកព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ជានិច្ច” (របាក្សត្រទី១ ១៦៖១១)។ ជាពិសេស
នៅក្នុងព្យុះជីវិត។ នៅក្នុងព្យុះជីវិត ជីវិតយើងរង្គោះរង្គើ។ ពេលនោះ ម្នាក់ៗព្យាយាមស្វែងរកអ្វីមួយ សម្រាប់ជាយុថ្កា
សម្រាប់ជាជំនួយ សម្រាប់ជាទីកំសាន្តចិត្ត សម្រាប់ជាកម្លាំង លនិងល។ បងប្អូនអើយ! នៅក្នុងស្ថានភាពនោះ
វាងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការស្វែងរកនិស្ស័យសាច់ឈាម និងដើរតាមបាប ជាងការស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ
ផ្លូវនោះនឹងដឹកនាំយើងកាន់តែជ្រៅទៅៗ ងងឹតទៅៗ ខ្សោយទៅៗ និងអាក្រក់ទៅៗ លនិងល។
នេះមិនមែនជាមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ វាមិនមែនជាបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ នៅក្នុងព្យុះជីវិត
ជាពេលដ៏សំខាន់បំផុតដែលយើងត្រូវតែស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់។
ព្រះអង្គគឺជាជំនួយតែមួយគត់របស់យើង។ ហេតុដូច្នោះហើយ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា
“ទូលបង្គំបានស្វែងរកទ្រង់អស់ពីចិត្ត ឱសូមកុំអោយទូលបង្គំវង្វេងចេញពីសេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់ឡើយ”
(ទំនុកតម្កើង១១៩៖១០)។ “ឱ ព្រះអង្គអើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងស្វែងរកទ្រង់អស់ពីចិត្ត
ព្រលឹងទូលបង្គំស្រេករកទ្រង់ រូបសាច់ទូលបង្គំរលឹកចង់បានទ្រង់ នៅក្នុងស្រុករីងស្ងួត ហើយហួតហែង ដែលគ្មានទឹកសោះ”
(ទំនុកតម្កើង៦៣៖១)។ នៅក្នុងព្យុះជីវិត ពេលដែលយើងស្វែងរកព្រះ និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់
នោះយើងបានបិទទ្វារសម្រាប់អំពើបាប។

ទទ្ទឹមនឹងនេះដែរ យើងចុះចូលជាមួយព្រះ និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់។ យើងមិនត្រឹមតែស្វែងរកព្រះ
និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់ទេ លើសពីនេះទៅទៀត យើងចុះចូល ធ្វើតាម ព្រមទាំងអនុញ្ញាតអោយព្រះ
និងបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់មានអំណាចលើយើង និងដឹកនាំយើង។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា
“មនុស្សកំឡោះនឹងសំអាតផ្លូវដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តិដោយសារអ្វី គឺដោយប្រយត្ន័ និងប្រព្រឹត្តិតាមព្រះបន្ទូលនៃទ្រង់”
(ទំនុកតម្កើង១១៩៖៩)។ យើងសំឡាប់បាប ដោយចុះចូលនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
ការប្រព្រឹត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ តាមរយៈលោកយ៉ាកុប
នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងមកថា “ចូរអោយអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាមព្រះបន្ទូលទៅ
កុំអោយគ្រាន់តែស្តាប់ប៉ុណ្ណោះ ហើយបញ្ឆោតខ្លួនវិញនោះឡើយ ដ្បិតបើអ្នកណាស្តាប់ព្រះបន្ទូលហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តិតាម
អ្នកនោះធៀបដូចជាមនុស្សដែលឆ្លុះមុខក្នុងកញ្ចក់ អ្នកនោះគ្រាន់តែមើលខ្លួន រួចចេញបាត់ទៅ
ហើយក៏ភ្លេចពីភាពខ្លួនជាយ៉ាងណាភ្លាម តែអ្នកណាដែលពិនិត្យមើលក្នុងក្រិត្យវិន័យដ៏គ្រប់លក្ខណ៍
គឺជាក្រិត្យវិន័យខាងឯសេរីភាព ហើយក៏ជាប់ចិត្តចំពោះ ឥតមានភ្លេចសេចក្តីដែលស្តាប់នោះឡើយ គឺបានប្រព្រឹត្តិតាមវិញ

អ្នកនោះនឹងមានពរក្នុងគ្រប់ទាំងការដែលខ្លួនធ្វើទាំងប៉ុន្មាន" (យ៉ាកុប១៖២២-២៥)។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់បាននិយាយថា "....... ត្រូវចុះចូលចំពោះព្រះ ហើយតស៊ូនឹងអារក្សវិញចុះ នោះវានឹងរត់ចេញពីអ្នករាល់គ្នាទៅ ត្រូវចូលទៅជិតព្រះ នោះទ្រង់នឹងយាងមកជិតអ្នករាល់គ្នាដែរ ឱពួកមានបាបអើយ ចូរលាងដៃអោយស្អាតចុះ ឱពួកអ្នកមានចិត្តពីរអើយ ចូរសំអាតចិត្តឡើង" (យ៉ាកុប ៤៖៧-៨)។ យើងស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងអំពើបាប។ យើងមិនស្របនឹងអំពើបាប ប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ឡើយ។ យើងស្តាប់ ហើយធ្វើតាម។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរបានលើកឡើងថា "ចូរប្រយ័ត កុំអោយប្រកែកមិនព្រមស្តាប់តាមព្រះអង្គ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលឡើយ........ " (ហេព្រើរ១២៖២៥)។ ការនេះបានសេចក្តីថា បើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចង្អុលបង្ហាញថាអ្វីមួយជាបាប ឬមិនសព្វព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់នោះទេ គប្បីអោយយើងបានរត់ចេញពីវា តយុទ្ធជាមួយវា និងសំឡាប់វាចោល។ យើងស្តាប់ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូល។ យើងមិនគួរណាទៅប្រលែងលេងនឹងវា ដូចជាមមាចលេងភ្លើងសោះឡើយ។ យើងសំឡាប់បាប បើទោះបីជ ាសង្គម និងចិត្តយើងគិតយ៉ាងម៉េចក៏ដោយ។ ដ្បិត ជាចុងក្រោយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ទេ ដែលមានអំណាច និងអាទិភាពអស់កល្បជានិច្ច លើគ្រប់ទាំងអស់នោះ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសួនច្បារគែតសេម៉ានី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានអធិស្ឋានថា ".... ឱព្រះវរបិតានៃទូលបង្គំអើយ បើសិនជាបាន នោះសូមអោយពែងនេះកន្លងហួសពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែកុំតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយ សូមតាមតែព្រះហឫទ័យទ្រង់វិញ" (ម៉ាថាយ២៦៖៣៩)។ នេះគឺជាគម្រូនៃការរស់នៅសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ យើងចុះចូលចំពោះបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងជ្រើសរើសបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ចុះចូលនឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ឧទាហរណ៍ "កាលទ្រង់កំពុងតែមានបន្ទូលនឹងហ្វូងមនុស្សនៅឡើយ នោះមាតា និងពួកប្អូនទ្រង់ក៏ឈរនៅពីខាងក្រៅរកទូលនឹងទ្រង់ មានម្នាក់ទូលទ្រង់ថា មើលន៏ ម្តាយនឹងប្អូនលោកឈរនៅខាងក្រៅចង់និយាយនឹងលោក តែទ្រង់ឆ្លើយទៅអ្នកដែលទូលនឹងទ្រង់ថា តើអ្នកណាជាម្តាយ ហើយជាប្អូនខ្ញុំ រួចទ្រង់លាតព្រះហស្តចង្អុលទៅពួកសិស្ស ដោយបន្ទូលថា នុ៎ះន៏ ម្តាយហើយនឹងប្អូនខ្ញុំ ដ្បិតអ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ គឺអ្នកនោះហើយជាប្អូនប្រុសស្រី ហើយជាម្តាយខ្ញុំវិញ" (លូកា១២៖៤៦-៥០)។ មួយវិញទៀត គេស្តាប់ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ "ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយថា បើអ្នកណាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងកាន់តាមពាក្យខ្ញុំ .... អ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់ខ្ញុំ នោះមិនកាន់តាមពាក្យខ្ញុំទេ .... " (យ៉ូហាន១៤៖២៣-២៤)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះដែរ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ចៀមខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានវាស្តាប់ខ្ញុំ ហើយមកតាម ...." (យ៉ូហាន១០៖២៧)។

យុទ្ធភណ្ឌសំឡាប់បាប៖ ព្រះបន្ទូល គឺជាដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណ (អេភេសូរ៦៖១៧)។ ព្រះបន្ទូល គឺជាយុទ្ធភណ្ឌក្នុងសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ "គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្តាលអោយតែងទេ ក៏មានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀន ការរំលឹកអោយដឹងខ្លួន ការប្រដៅដំរង់ និងការបង្ហាត់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីអោយអ្នកសំណប់របស់ព្រះបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយមានគ្រប់ទាំងចំណេះ សំរាប់នឹងធ្វើការល្អគ្រប់មុខ" (ធីម៉ូថេទី២ ៣៖១៦-១៧)។ នៅក្នុងសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ យើងប្រើព្រះបន្ទូល។ យើងប្រើព្រះបន្ទូល ដើម្បីសំឡាប់បាប។ ជោគជ័យលើអំពើបាប ទាមទារលើសពីការតាំងចិត្តមិនធ្វើបាបទៅទៀត។ បងប្អូនអើយ! ស្តាយណាស់! ពេលខ្លះ យើងពឹងផ្អែកលើសមត្ថភាពខ្លួនឯង ដើម្បីសំឡាប់បាប។ យើងព្យាយាមអត់ធ្មត់ ទប់មាត់ ទប់អារម្មណ៍ ទប់កំហឹង មិនទៅទីណាមួយ មិនធ្វើអ្វីមួយ លនិងល។ ការទាំងអស់នេះល្អប្រសើរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាយុទ្ធភណ្ឌខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលមិនអាចខ្វះបាន។ យើងមិនសំឡាប់បាប ដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងសំឡាប់បាប

ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដ្បិត យើងនៅក្នុងសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ មិនមែនសង្គ្រាមខាងសាច់ឈាមទេ។ យើងត្រូវការយុទ្ធភណ្ឌខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅឯទីក្រុងអេភេសូរ លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលឹកបងប្អូនរួមជំនឿនៅទីនោះថា "ចូរពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ដើម្បីអោយអាចនឹងឈរមាំមួនទាស់នឹងឧបាយកលទាំងអម្បាលម៉ានរបស់អារក្ស ដ្បិតយើងរាល់គ្នាមិនមែនតយុទ្ធនឹងសាច់ឈាមទេ គឺនឹងពួកគ្រប់គ្រង ពួកមានអំណាច និងពួកម្ចាស់នៃសេចក្តីងងឹតនៅលោកិយនេះវិញ ហើយទាស់នឹងអំណាចអាក្រក់ខាងវិញ្ញាណនៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ដែរ ហេតុនោះបានជាត្រូវអោយយកគ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងទប់ទល់ក្នុងថ្ងៃអាក្រក់បាន រួចកាលណាបានតតាំងសព្វគ្រប់ហើយ នោះអោយបាននៅតែឈរមាំមួនដដែល ដូច្នោះចូរអោយឈរមាំមួនចុះ ដោយក្រវាត់សេចក្តីពិតនៅចង្កេះ ហើយពាក់សេចក្តីសុចរិតទុកជាសេចក្តីបាំងទ្រូង ទាំងពាក់សេចក្តីប្រុងប្រៀបរបស់ដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសុខសាន្តទុកជាស្បែកជើង ថែមទាំងយកសេចក្តីជំនឿទុកជាខែលផង ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងអាចរំលត់ អស់ទាំងព្រួញឆេះរបស់មេកំណាចដោយសារខែលនោះបាន ចូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះទុកជាមួកសឹក និងដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែរ គឺព្រះបន្ទូល ព្រមទាំងសេចក្តីអធិស្ឋាន និងសេចក្តីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលវេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯង ដោយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីទូលអង្វរអោយពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់" (អេភេសូរ៦៖១១-១៨)។ យើងតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប ដោយប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគម្រូ និងជាឧទាហរណ៍ដ៏វិសេសបំផុតសម្រាប់សេចក្តីខាងលើ។ បើផ្អែកលើសំណេររបស់លោកលូកានៅជំពូកទី៤ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនបានប្រើអំណាចរបស់ទ្រង់ ដែលជាព្រះ ដើម្បីយកឈ្នះអំណាចសាតាំងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលមានអំណាចឈ្នះអាតាំង ឈ្នះសេចក្តីល្បួង ព្រមទាំងឈ្នះអំពើបាបផងដែរ។ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹករួច លោកលូកាបានរៀបរាប់ថា "រីឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់បានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក៏វិលពីទន្លេយ័រដាន់មកវិញ នោះព្រះវិញ្ញាណនាំទៅនៅទីរហោស្ថាន ទ្រង់ត្រូវអារក្សល្បួងក្នុងរវាង៤០ថ្ងៃ មិនបានសោយអ្វីសោះនៅវេលានោះ លុះផុតថ្ងៃទាំងនោះមក ទ្រង់ក៏ឃ្លាន" (លូកា៤៖១-២)។ នៅទីនោះ លោកលូកាបានរំលេចអោយឃើញថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រើព្រះបន្ទូលដើម្បីតបតតាំងនឹងអារក្សសាតាំង។ ជាលទ្ធផល ព្រះអង្គឈ្នះ។ ព្រះអង្គមិនធ្លាក់ល្បួងឡើយ។ នៅទីបំផុត "កាលអារក្សបានល្បួងសព្វគ្រប់ហើយ នោះក៏ថយចេញពីទ្រង់ទៅ ទាល់តែមានឱកាសទៀត" (លូកា៤៖១៣)។ ព្រះអង្គត្រូវសេចក្តីល្បួងគ្រប់យ៉ាងដូចជាយើងដែរ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានធ្វើបាបសោះឡើយ (ហេព្រើរ៤៖១៥)។ ព្រះយេស៊ូវឈ្នះ ព្រោះព្រះបន្ទូល។

ចាំយាម និងអធិស្ឋាន៖ យើងតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប ដោយចាំយាម និងអធិស្ឋាន។ នៅរាត្រីមុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងទៅកាន់ឈើឆ្កាង នោះព្រះអង្គអធិស្ឋាន (ម៉ាថាយ២៦៖៣៦-៤៦ ម៉ាកុស១៤៖៣២-៤២ លូកា២២៖៣៩-៤៦)។ នៅយប់នោះផងដែរ បើផ្អែកលើសំណេររបស់លោកសាវ័កម៉ាថាយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានរំលេចអោយឃើញថា "នោះទ្រង់យាងមកដល់ពួកសិស្ស ឃើញគេដេកលក់ ក៏មានព្រះបន្ទូលទៅពេត្រុសថា ដូច្នោះ តើអ្នករាល់គ្នាចាំយាមជាមួយខ្ញុំតែមួយម៉ោងមិនបានទេឬអី ចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋានចុះ ដើម្បីមិនអោយកើតសេចក្តីល្បួងនាំចិត្តឡើយ ឯវិញ្ញាណក៏ប្រុងជាស្រេចមែន តែសាច់ឈាមខ្សោយទេ" (ម៉ាថាយ២៦៖៤០-៤១)។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ នៅយប់នោះ លោកលូកាបានកត់ត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចំពោះពួកសិស្សថា "លុះដល់កន្លែងហើយ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ចូរអធិស្ឋានទៅ ដើម្បីកុំអោយត្រូវសេចក្តីល្បួងឡើយ" (លូកា២២៖៤០ ២២៖៤៦)។ សាច់ឈាមយើងខ្សោយ។

យើងត្រូវការចាំយាម និងអធិស្ឋាន។ យើងត្រូវអធិស្ឋានជាប្រចាំ។ នេះគឺជាគន្លឹះ ដើម្បីយកឈ្នះលើកំសោយខាងសាច់ឈាម។ យើងឈរមាំនៅក្នុងព្យុះនៃសេចក្ដីល្បួង ពេលដែលយើងស្មោះត្រង់ក្នុងសេចក្ដីអធិស្ឋាន។ ការចាំយាម និងអធិស្ឋាមសំខាន់ណាស់ សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ដើម្បីយកជ័យជំនះលើសេចក្ដីល្បួង កំសោយ និងអំពើបាប។ ដោយឡែក ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបើកសំដែងអោយពួកសិស្សឃើញអំពីការមួយចំនួនដែលត្រូវកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ នោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកគេអោយប្រយត្ន័ដោយចាំយាម និងអធិស្ឋាន។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ចូរអោយអ្នករាល់គ្នាប្រយត្ន័ខ្លួនក្រែងចិត្តអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែផ្ទុកនូវសេចក្ដីសុីផឹក ហើយនឹងសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយនៅជីវិតនោះលោតែថ្ងៃនោះមកដល់អ្នករាល់គ្នាភ្លាម ដ្បិតថ្ងៃនោះនឹងមកដូចជាលបលប់ គ្រប់លើអស់ទាំងមនុស្សដែលនៅគ្រប់លើផែនដី ដូច្នោះចូរចាំយាមចុះ ហើយអធិស្ឋានជានិច្ច ដើម្បីអោយបានរាប់ជាគួរនឹងរួចពីការទាំងនេះដែលត្រូវមក ហើយអោយបានឈរនៅមុខកូនមនុស្សផង" (លូកា២១៖៣៤-៣៦)។

បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពេលដែលយើងធ្លាក់ចុះ និងពេលដែលយើងប្រឈមនឹងសេចក្ដីល្បួងនោះ ពេលខ្លះយើងខ្សោយ និងពិបាកអធិស្ឋាន។ ប៉ុន្តែ ពេលនោះហើយ ដែលការអធិស្ឋានសំខាន់ និងចាំបាច់ជាទីបំផុត។ យើងត្រូវអធិស្ឋាន ដើម្បីសូមជំនួយពីព្រះ។ ដោយឡែក យើងអរព្រះគុណព្រះអង្គ ព្រោះពេលដែលយើងមិនដឹងអធិស្ឋានពីអ្វី នោះព្រះវិញ្ញាណទ្រង់អធិស្ឋានជំនួសយើង និងសម្រាប់យើង (រ៉ូម៨៖២៦-២៧)។

នៅម៉ាថាយ៦៖៩-១៣ យើងទាំងអស់គ្នាស្គាល់ថា វាជាសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាគឺជាគម្រូនៃការអធិស្ឋានដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្រៀនពួកសិស្ស។ នៅក្នុងនោះផងដែរ មានសេចក្ដីមួយថែងថា "សូមកុំនាំយើងខ្ញុំទៅកាន់សេចក្ដីល្បួងឡើយ តែសូមប្រោសអោយយើងខ្ញុំ រួចពីសេចក្ដីអាក្រក់វិញ....... " (ម៉ាថាយ៦៖១៣)។ ជាការពិតណាស់ ព្រះមិនមែនជាមេល្បួង។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវការជំនួយពីព្រះ ដើម្បីដកខ្លួនចេញពីសេចក្ដីល្បួង ពីអន្លង់បាប។ យើងអធិស្ឋាន។ ព្រះអង្គគឺជាជំនួយរបស់យើង។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសំដែងយ៉ាងប្រទ្យក្សថា "...... ទ្រង់បានរងទុក្ខលំបាក ទាំងត្រូវសេចក្ដីល្បួង នោះទ្រង់ក៏អាចនឹងជួយដល់អស់អ្នកដែលត្រូវសេចក្ដីល្បួងបានដែរ" (ហេព្រើរ២៖១៨)។ ដើម្បីឈ្នះសេចក្ដីល្បួង និងបាប នោះយើងអធិស្ឋាន។

ការជួយគ្នាទៅវិញទៅមក៖ យើងគឺជារូបកាយព្រះគ្រីស្ទ។ យុទ្ធសាស្រ្តមួយដើម្បីជួយស្ពាង និងការពារគ្នាពីអំពើបាបនោះ គឺការអធិស្ឋានសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ នេះគឺជាគម្រូដ៏វិសេសបំផុតពីព្រះគម្ពីរ។ ជាក់ស្ដែង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានអធិស្ឋានសម្រាប់យើង (យ៉ូហាន១៧)។ លោកសាវ័កប៉ុលបានអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនរួមជំនឿដ៏ទៃទៀត (ភីលីព១៖៣-១១)។ ល។ និង ល។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំអេភេសូរ លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចអោយឃើញពីយុទ្ធភណ្ឌខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ (អេភេសូរ៦៖១១-១៨)។ នៅក្នុងនោះផងដែរ ក៏មានសេចក្ដីអធិស្ឋានដែរ។ យើងមិនត្រឹមតែអធិស្ឋានសម្រាប់តែខ្លួនឯងទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនរួមជំនឿដ៏ទៃផ្សេងៗទៀត។ នៅក្នុងសមរភូមិខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកទឹកចិត្តអោយពួកយើងទាំងអស់គ្នា អធិស្ឋានសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ គាត់បាននិយាយថា "ព្រមទាំងប្រើសេចក្ដីអធិស្ឋាន និងសេចក្ដីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលវេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្ដីនោះឯង ដោយគ្រប់នូវសេចក្ដីខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្ដីទូលអង្វរអោយពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់" (អេភេសូរ៦៖១៨)។ គាត់សំណូមពរអោយពួកក្រុមជំនុំអេភេសូរ អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់។ អធិស្ថាន

សម្រាប់គាត់ផងដែរ (អេភេសូរ៦៖១៩)។ ដូចគ្នានេះដែរ លោកសាវ័កយ៉ូហានប្រាប់អោយយើងអធិស្ឋានអោយបងប្អូនដែលកំពុងស្ថិតក្នុងអន្លង់បាប។ គាត់បាននិយាយថា "បើអ្នកឃើញបងប្អូនកំពុងតែធ្វើបាប គឺជាបាបដែលមិនមានទោសដល់ស្លាប់ទេ នោះត្រូវសូមចុះ ទ្រង់នឹងប្រទានជីវិតមកដល់អ្នកអស់ធ្វើបាប ដែលមិនមែនមានទោសដល់ស្លាប់នោះជាពិត ......" (យ៉ូហានទី១ ៥៖១៦)។

នៅក្នុងសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដើម្បីតយុទ្ធ និងសំឡាប់បាប នោះយើងត្រូវការរូបកាយ។ យើងត្រូវរួបរួមគ្នា។ យើងត្រូវការជំនួយពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ វាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ក្នុងការតយុទ្ធនឹងអំពើបាប ខណៈពេលដែលយើងផ្តាច់ខ្លួនតែឯង ចេញពីក្រុមជំនុំ ចេញពីរូបកាយ និងចេញពីបងប្អូនរួមជំនឿ។ ការនេះមិនខុសអីពីរងើកភ្លើងដែលនៅតែឯង ក្រោមសន្សើមរាត្រីឡើយ។ យូរ និងឆាប់ វាគង់តែរលត់ជាក់ជាមិនខាន។ កូនចៀមវង្វេងតែឯង ងាយនឹងក្លាយជាចំណីឆ្កែព្រៃ។ យើងត្រូវការគ្នា ដើម្បីស្អាងគ្នាឡើង ដើម្បីដាស់តឿនគ្នា ដើម្បីលើកទឹកចិត្តគ្នា និងដើម្បីជួយឃិតយោងគ្នាចេញពីអន្លង់បាន។

បំពាក់ជីវិតថ្មី៖ ពីមុន យើងប្រហែលជាមិនធ្លាប់គិតប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាបប៉ុន្មានទេ។ ប្រហែលជាយើងគិតការធ្វើបាបសាមញ្ញ ធម្មតា ព្រោះគ្រប់គ្នាធ្វើបាប។ ឬប្រហែលជាយើងគ្មានសង្ឃឹមនឹងយកឈ្នះលើវា។ ល។ និង ល។ ជាលទ្ធផល យើងបណ្តោតបណ្តោយ និងចុះចូលចំពោះអំពើបាប។ ដោយឡែក នៅក្នុងជីវិតថ្មី យើងមិនអាចរស់យ៉ាងដូច្នោះឡើយ។ យើងត្រូវតែក្រោកឈរឡើង ហើយតយុទ្ធជាមួយនឹងអំពើបាប។ យើងទាំងអស់គ្នារៀនតយុទ្ធនឹងបាប។ ដោយសារនិស្ស័យខាច់សាច់ឈាម ពេលខ្លះយើងដួល។ ដោយសារព្រះគុណ ពេលខ្លះយើងឈ្នះ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនឈប់តយុទ្ធនឹងបាបឡើយ។ អរគុណព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឈ្នះបាប។ តាមរយៈទ្រង់ យើងឈ្នះដែរ។

ដើម្បីតយុទ្ធនឹងអំពើបាប យើងបំពាក់ជីវិតថ្មី។ យើងត្រូវដោះមនុស្សចាស់ចេញ ហើយបំពាក់មនុស្សថ្មីវិញ។ លោកសាវ័កប៉ុលបានទូន្មានយើងទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីនេះថា "...... ត្រូវអោយអ្នករាល់គ្នាបានដោះមនុស្សចាស់ដែលតែងតែខូចទៅតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់សេចក្តីឆបោកចោលចេញ ហើយអោយគំនិតក្នុងចិត្តបានកែប្រែជាថ្មីឡើង ព្រមទាំងប្រដាប់ខ្លួនដោយមនុស្សថ្មីវិញ ដែលកើតមកក្នុងសេចក្តីសុចរិត ហើយក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ផងសេចក្តីពិតតាមភាពព្រះ" (អេភេសូរ៤៖២២-២៤)។ គំនិតខាងសាច់ឈាម និងការប្រព្រឹត្តិខាងសាច់ឈាម ដែលយើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់តែរួមប្រកបជាមួយកាលពីមុនមកមិនត្រឹមត្រូវទេ។ វាមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ទេ។ យើងត្រូវដោះវាចេញ។ បោះបង់វាចោល។ ឈប់ធ្វើតទៅទៀត។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវបំពេញគំនិត និងការប្រព្រឹត្តិរបស់យើងជាមួយនឹងអ្វីដែលល្អ ដែលសុចរិត ដែលមកពីព្រះ។ "....... អ្នករាល់គ្នាបានដោះមនុស្សចាស់ និងអំពើរបស់វាចោលហើយ ចូរប្រដាប់ខ្លួនដោយមនុស្សថ្មីវិញ ដែលកំពុងតែកែឡើងខាងឯសេចក្តីចេះដឹង អោយបានត្រូវនឹងរូបអង្គព្រះ ដែលបង្កើតមនុស្សថ្មីនោះមក" (កូឡូស៣៖៩-១០)។ ឧទាហរណ៍ នៅភីលីព៤៖៨-៩ លោកសាវ័កប៉ុលបង្ហាញអោយឃើញអំពីការល្អមួយចំនួន ដែលមកពីព្រះ ដែលលោកសាវ័កប៉ុលចង់អោយក្រុមជំនុំភីលីពចាប់ផ្តើមរៀនតាម និងប្រព្រឹត្តិតាម។ យើងត្រូវដេញតាមសេចក្តីទាំងនោះ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅទីក្រុងរ៉ូម គាត់បានសង្ខេបសេចក្តីនេះថា "គឺត្រូវប្រដាប់ខ្លួន ដោយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវវិញ ហើយកុំអោយផ្គត់ផ្គង់ ដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងឯសាច់ឈាមឡើយ" (រ៉ូម១៣៖១៤)។ ដោយឡែក ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការរៀបរាប់ខាងលើដែរ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រើភាសាមួយទៀត ដើម្បីពន្យល់អំពីសេចក្តីនេះ គឺស្លាប់ខាងឯបាប ហើយរស់ខាងឯព្រះ (រ៉ូម៦៖១១)។ ឈប់ដើរក្នុងផ្លូវបាប។ ចាប់ផ្តើមដើរមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។

តើយើងអាចដាក់បញ្ចូលគំនិតថ្មី ការប្រព្រឹត្តិថ្មី លនិងល មកក្នុងជីវិតថ្មីរបស់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? យើងមិនមែនជាកុំព្យូទ័រទេ។ ពេលដែលកុំព្យូទ័រដំណើរការលែងរលូន។ វាគាំង។ វាមានមេរោគច្រើន។ ល។ និងល។

គេឈូសវាចោល។ ការនេះមានន័យថា គេលុបកម្មវិធីក្នុងកុំព្យូទ័រចោលទាំងអស់។ ហើយគេបញ្ចូលកម្មវិធីសារថ្មី។ ពេលខ្លះគេបញ្ចូលកម្មវិធីថ្មី។ ដំណើរការនេះ មិនសូវជាយូររាប់ឆ្នាំនោះទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងវិញ ដំណើរក្នុងការដោះជីវិតចាស់ ហើយបំពាក់ជីវិតថ្មី មិនមែនចប់ស្រេចក្នុងពេលមួយប៉ប្រិចឡើយ។ រាល់ថ្ងៃ យើងត្រូវដោះជីវិតចាស់។ រាល់ថ្ងៃ យើងត្រូវពាក់ជីវិតថ្មី។ យើងធ្វើការនេះរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើងនៅលើផែនដី។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ យើងសម្រេចការនេះដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងបំពេញចិត្ត និងគំនិតយើង ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចដែលលោកយ៉ូស្វេមានប្រសាសន៍អប់រំពួកកូនចៅ អុីស្រាអែលថា “កុំអោយគម្ពីរក្រិត្យវិន័យនេះភ្លេចបាត់ពីមាត់ឯងឡើយ គឺត្រូវអោយនឹកសញ្ជឹងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃវិញ ដើម្បីអោយបានកាន់ ហើយប្រព្រឹត្តិតាមអស់ទាំងសេចក្តីដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះឯង ដ្បិតគឺយ៉ាងនោះដែលឯងនឹងបានកើតការនៅគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង ហើយនឹងបានចំរើនផង” (យ៉ូស្វេ១៖៨)។ មួយវិញទៀត ក្នុងន័យអប់រំដូចគ្នានេះផងដែរ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌសុភាសិតបានលើកឡើងថា “កូនអើយ ចូរប្រុងស្តាប់អស់ទាំងពាក្យរបស់អញ ហើយផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់អស់ទាំងសេចក្តីដែលអញពោលទាំងអំបាលម៉ាន កុំអោយសេចក្តីទាំងនោះឃ្លាតបាត់ពីភ្នែកឯងឡើយ ត្រូវអោយរក្សាទុកនៅក្នុងដួងចិត្តឯងវិញ” (សុភាសិត៤៖២០-២១)។

បងប្អូនអើយ! យើងដូចជាជង្រុកមួយ។ អ្វីដែលយើងទទួល គឺជាអ្វីដែលយើងបញ្ចេញ។ អ្វីដែលចូលមកក្នុងយើងប៉ះពាល់ដល់យើង។ បើរាល់ថ្ងៃ យើងអនុញ្ញាតអោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហូរក្នុងយើង ហើយរស់ក្នុងយើង ដោយ យើងចំណាយពេលសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាអាទិភាព។ ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ ល។ និងល។ ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងសំដែងចេញមកក្រៅតាមរយះយើង។ ការប្រព្រឹត្តិ ពាក្យសំដី និងចិត្តគំនិតរបស់យើង លនិងល ឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះវាបានចាក់ឫសលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ភាពងងឹតនឹងមើលឃើញពន្លឺរបស់ព្រះតាមរយះយើង។ ផ្ទុយទៅវិញ បើយើងបំពេញចិត្ត គំនិត និងខួរក្បាលរបស់យើងដោយភាពអសីលធម៌ផ្សេងៗ អំពើបាប លនិងល នោះវានឹងសំដែងចេញយ៉ាងដូច្នោះក្នុងយើងដែរ។ បើយើងស្តាប់ចំរៀងរវើរវាយ នោះយើងងាយនឹងរវើរវាយ។ បើយើងមើលរឿងជេរប្រទេច នោះយើងងាយនឹងជេរប្រទេច។ ល។ និងល។ ដូច្នោះ នៅក្នុងជីវិតថ្មី សូមអោយយើងទាំងអស់គ្នាបានចាក់ឫសលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់សិរីល្អតែមួយគត់របស់ទ្រង់។ សូមអោយគ្រប់ទាំងអស់ដែលហូរចេញពីយើងប្រៀបបានដូចជាទឹករស់ សម្រាប់ជាព្រះពរដល់មនុស្សផងទាំងពួង។ ដ្បិត មានទន្លេរស់មួយនៅក្នុងយើង គឺព្រះ។

៣ ដើរតាមព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ

ចូរមកតាមខ្ញុំ។ យើងផ្តោតទៅលើទីមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រាស់ហៅយើងអោយដើរតាមទ្រង់ ទទួលយកទ្រង់ ជឿលើទ្រង់ លនិងល ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ទីពីរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រាស់ហៅយើងអោយដើរទ្រង់ ដោយបែរចេញពីផ្លូវលោកិយ ហើយត្រឡប់មករស់នៅក្នុងមាគ៌ារបស់ទ្រង់វិញ។ ចុងក្រោយ យើងផ្តោតទៅលើការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងអោយដើរតាមទ្រង់ ដោយបន្តកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានយាងមកបំពេញនៅលើផែនដី សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកផែនដី ដើម្បីសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ប្រយោជន៍អោយមនុស្សបាបទាំងពួងមានផ្លូវទៅឯព្រះដ៏បរិសុទ្ធវិញ គឺតាមរយៈទ្រង់ដែលជាផ្លូវដ៏ពិតតែមួយគត់។ នេះគឺជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ រីឯ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ព្រះអង្គបានយាងមកផែនដីដើម្បីបំពេញតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាព្រះវរបិតា។ ជាភស្តុតាង លោកសាវ័កយ៉ូហានបានកត់ត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា “....... ខ្ញុំបានចុះពីស្ថានសួគ៌មកមិនមែននឹងធ្វើតាមចិត្តទេ គឺតាមបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវិញ ដែលទ្រង់ចាត់អោយខ្ញុំមក ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់អោយខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់អោយខ្ញុំបាត់អ្នកណាក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលខ្ញុំប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់អោយខ្ញុំប្រោសទាំងអស់អោយរស់ឡើយនៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ គឺអោយអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿដល់ទ្រង់បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងអោយអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត” (យ៉ូហាន៦៖៣៨-៤០)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នកណាដែលបាត់បង់ (ម៉ាថាយ១៨៖១១)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគ្រូពេទ្យ ដែលពួកអ្នកជំងឺត្រូវការ (ម៉ាថាយ៩៖១២)។ ព្រះអង្គគឺជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អ ដែលលះបង់ទាំងអស់ ដើម្បីស្វែងរកកូនចៀមតែមួយដែលវង្វេងបាត់បង់ (ម៉ាថាយ១៨៖១២-១៤)។ ព្រះអង្គគឺជាជីវិត។ ព្រះអង្គគឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់មនុស្សបាបទាំងពួង។

កាលមានព្រះជន្មគង់នៅលើផែនដីនៅឡើយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាច់ចរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទៀត ដើម្បីប្រកាសប្រាប់អំពីដំណឹងល្អ ដែលព្រះអង្គបានសម្រេចសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សម្នាទាំងឡាយ។ តាមពិត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាត់ទុកការប្រកាសដំណឹងល្អ គឺជាភារកិច្ចរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះវរបិតាបានចាត់បញ្ជូនមក។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា “..... ខ្ញុំត្រូវប្រាប់ដំណឹងល្អពីនគរព្រះដល់អស់ទាំងស្រុកឯទៀតដែរ គឺហេតុនោះបានជាព្រះវរបិតាចាត់អោយខ្ញុំមក” (លូកា៤៖៤៣)។ ក្រោមហេតុផលនេះហើយ លោកសាវ័កម៉ាកុសបានកត់ត្រាថា “គ្រាក្រោយដែលគេបញ្ជូលយ៉ូហានទៅផុតហើយ នោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមកស្រុកកាលីឡេវិញ ព្រមទាំងប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អពីនគរព្រះថា ពេលវេលាបានសម្រេចហើយ នគរព្រះជិតមកដល់ ដូច្នោះចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿដំណឹងល្អចុះ” (ម៉ាកុស១៖១៤-១៥)។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ លោកសាវ័កម៉ាថាយបានឆ្លុះបញ្ជាំងអោយឃើញថា“ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងគ្រប់សព្វក្នុងស្រុកកាលីឡេ ទ្រង់បង្រៀនក្នុងអស់ទាំងសាលាប្រជុំ ក៏ប្រកាសដំណឹងល្អពីនគរ ព្រមទាំងប្រោសជំងឺគ្រប់មុខ និងអស់ទាំងជនពិការក្នុងពួកបណ្តាជនអោយជាផង ...... មានមនុស្សកកកុញជាប់តាមទ្រង់ គឺជាមនុស្សដែលមកពីស្រុកកាលីឡេ ស្រុកដេកាប៉ូល ពីក្រុងយេរូសាឡឹម ពីស្រុកយូដា ហើយពីខាងនាយទន្លេយ័រដាន់” (ម៉ាថាយ៤៖២៣-២៥ សូមមើលម៉ាថាយ៩៖៣៥-៣៧)។ “ទ្រង់ក៏ប្រកាសក្នុងអស់ទាំងសាលាប្រជុំនៅស្រុកកាលីឡេទូទៅ”

(លូកា៤៖៤៤)។ វត្តមានរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើផែនដី ស្របតាមបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គបាននាំយកដំណឹងល្អអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សផងទាំងឡាយ។ តាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សបាបបានស្គាល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធដែលជាម្ចាស់សួគ៌ា។ តាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមនុស្សបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ដំណឹងល្អអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវតែប្រកាសប្រាប់មនុស្សទាំងឡាយនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា “ដំណឹងល្អនេះ ដែលសម្តែងពីនគរ នឹងត្រូវប្រកាសប្រាប់ទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកិយ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍...... ” (ម៉ាថាយ២៤៖១៤)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរស់នៅជាទីបន្ទាល់សម្រាប់សេចក្តីនេះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរស់នៅជាគម្រូសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សផងទាំងពួង។ នេះជារបៀបដែលយើងគួរបានរស់នៅ។ ព្រះអង្គបានសង្វាតផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ជាក់ស្តែង តាមរយះលោកសាវ័កម៉ាកុស យើងឃើញថា “កាលនៅងងឹតមិនទាន់ភ្លឺស្រាងនៅឡើយ នោះទ្រង់តើនឡើងយាងចេញទៅឯទីស្ងាត់ ហើយអធិស្ឋាននៅទីនោះ ឯសុីម៉ូន និងពួកអ្នកដែលនៅជាមួយ គេក៏ដើរតាមរកទ្រង់ គ្រាបានឃើញទ្រង់ហើយ នោះក៏ទូលថា មនុស្សទាំងអស់កំពុងតែរកទ្រង់ តែទ្រង់មានបន្ទូលតបថា ចូរយើងទៅក្នុងអស់ទាំងភូមិដែលនៅជុំវិញ ដើម្បីអោយខ្ញុំបានប្រកាសប្រាប់នៅភូមិទាំងនោះដែរ...... ” (ម៉ាកុស១៖៣៨)។ មួយទៀត ព្រះអង្គបានយាងកាត់ស្រុកសាម៉ារី ប្រយោជន៍ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់ស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីម្នាក់ (យ៉ូហាន៤៖៥-៣០)។

៣ ក) បេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ កិច្ចការរបស់អស់អ្នកណាដែលដើរតាមទ្រង់

ដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ នោះដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ យើងត្រូវតែនាំដំណឹងល្អចេញទៅ។ នៅត្រង់នេះ លោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា “ដូច្នោះ បើគេមិនជឿ ធ្វើដូចម្តេចអោយគេអំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានលឺនិយាយ នោះធ្វើដូចម្តេចអោយគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចអោយគេលឺនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ មួយទៀត ធ្វើដូចម្តេចអោយមានអ្នកណាប្រាប់បាន លើកតែមានអ្នកណាចាត់អោយគេទៅ .... ” (រ៉ូម១០៖១៤-១៥)។ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានចំណែកទទួលខុសត្រូវក្នុងការនាំយកដំណឹងល្អចេញទៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចំពោះប្រជារាស្ត្រជ្រើសតាំងអុីស្រាអែល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងថា “កុំអោយភ័យឡើយ ក៏កុំអោយខ្លាចដែរ តើអញមិនបានប្រាប់ ហើយបង្ហាញដល់ឯងតាំងតែពីដើមមកទេឬអី គឺឯងរាល់គ្នាជាស្មរបន្ទាល់របស់អញ...... ” (អេសាយ៤៤៖៨)។ “អញនេះគឺជាយេហូវ៉ា អញបានហៅឯងមកដោយសេចក្តីសុចរិត អញនឹងកាន់ដៃឯង ហើយថែរក្សាឯង អញនឹងតាំងឯងឡើង ទុកជាសេចក្តីសញ្ញាដល់បណ្តាជន ហើយជាពន្លឺភ្លឺដល់អស់ទាំងសាសន៍ ដើម្បីនឹងធ្វើអោយភ្នែកមនុស្សខ្វាក់បានភ្លឺឡើង ហើយនាំពួកត្រូវចាប់ចងចេញពីគុកងងឹត ហើយពួកអ្នកដែលអង្គុយនៅក្នុងទីងងឹត បានចេញរួចពីទីឃុំឃាំង” (អេសាយ៤២៖៦-៧)។ “..... ឯងជាអ្នកបំរើរបស់អញ គឺអុីស្រាអែល ដែលអញនឹងបានសិរីល្អដោយសារឯង” (អេសាយ៤៩៖៣)។ ដូចគ្នានេះដែរ គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាកូនចៅ ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់លោកអ័ប្រាហាំ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាពូជជ្រើសរើស ជាពួកសង្ឃហ្លួង ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ជារាស្ត្រដ៏ជាកេរ្តិ៍អាករនៃព្រះ (ពេត្រុសទី១ ២៖៩)។ ក្នុងនាមជាកូនចៅរបស់លោកអ័ប្រាហាំ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទទទួលព្រះពរ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យា (លោកុប្បត្តិ១២៖១-៣)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ

គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គ្នាមានទំនួលខុសត្រូវ ក្នុងការចាក់បង្ហូរព្រះពរនេះដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះមិនមែនជាតួនាទីរបស់មនុស្សមួយក្តាប់តូចនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាតួនាទីរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយដើរតាមទ្រង់ ដើម្បីចូលរួមចំណែកក្នុងបេសកកម្មដែលព្រះអង្គបានសម្រេចហើយ។ បើផ្តែកលើដំណឹងល្អរបស់លោកសាវ័កម៉ាកុសនោះយើងឃើញថា “កាលព្រះយេស៊ូវកំពុងតែយាងទៅតាមឆ្នេរសមុទ្រកាលីឡេ នោះទ្រង់ទតឃើញស៊ីម៉ូន និងអនទ្រេជាប្អូនកំពុងតែទំលាក់អួនក្នុងសមុទ្រ ដ្បិតគេជាអ្នកនេសាទត្រី ទ្រង់មានបន្ទូលហៅថា ចូរមកតាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងតាំងអោយអ្នកនេសាទមនុស្សវិញ គេក៏ទុកអួនចោល ហើយដើរតាមទ្រង់ជាមួយរំពេចទៅ” (ម៉ាកុស១៖១៦-១៨)។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅ លោកយ៉ាកុបជាកូនសេបេដេ លោកយ៉ូហានជាប្អូនរបស់គាត់ (ម៉ាកុស១៖១៩-២០) លោកលេវីជាកូនអាល់ផាយ (ម៉ាកុស២៖១៤) លោកម៉ាថាយជាអ្នកយកពន្ធ (ម៉ាថាយ៩៖៩) លោកអនទ្រេ លោកស៊ីម៉ូន-ពេត្រុស (យ៉ូហាន១៖៣៨-៤២) លោកភីលីព (យ៉ូហាន១៖៤៣) លនិងល ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អអំពីនគរព្រះ។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងត្រឡប់ទៅឯព្រះវរបិតាវិញ នោះពួកសាវ័កបានអធិស្ឋានជ្រើសរើសមនុស្សដើម្បីចូលរួមចំណែកក្នុងបេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើផែនដី ជំនួសលោកយ៉ូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុត ដែលបានក្បត់ ហើយស្លាប់ទៅ (កិច្ចការ១៖២២-២៦)។ មួយទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅលោកសាវ័កប៉ុលដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ដល់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃ ពួកស្តេច និងពួកកូនចៅ អ៊ីស្រាអែលផង (កិច្ចការ៩៖១៥)។ ព្រះបានត្រាស់ហៅ និងប្រើមនុស្សផ្សេងៗគ្នា សម្រាប់នាំដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ទៅដល់គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ពួកគេមានប្រភព ប្រវត្តិ អត្តចរិត ការងារ អំណោយទាន លនិងល ផ្សេងៗពីគ្នា។ ប៉ុន្តែតាមរយះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះពួកគេបានត្រឡប់ជារូបកាយតែមួយ ជាបងប្អូន ជាគូកនបំរើព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេបានចូលរួមក្នុងបេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមចំណែករៀងៗខ្លួន ស្របតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះចំពោះពួកគេ។ អត្តន័យនេះរំលេចឡើងយ៉ាងប្រត្យក្សតាមរយះឃ្លាមួយដែលលោកសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងថា “ដូច្នោះ មនុស្សត្រូវរាប់យើងខ្ញុំទុកដូចជាអ្នកជំនួយនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាអ្នករ៉ាប់រងចំពោះសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះវិញ” (កូរិនថូសទី១ ៤៖១)។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “ដំណឹងល្អនេះ ដែលសំដែងពីនគរនឹងត្រូវប្រកាសប្រាប់ទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកិយ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍ នោះទើបនឹងបានដល់ចុងបំផុត” (ម៉ាថាយ២៤៖១៤)។ ដរាបណា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនទាន់យាងត្រឡប់មកវិញ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់មានកាតព្វកិច្ចនាំដំណឹងល្អចេញទៅដល់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ យើងអាចនិយាយបានម្យ៉ាងទៀតថា ក្នុងអំឡុងពេលដែលយើងកំពុងតែទន្ទឹងរង់ចាំការយាងត្រឡប់មកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឬខណៈពេលដែលយើងកំពុងតែទន្ទឹងរង់ចាំចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ នោះយើងមានការងារដែលត្រូវធ្វើ គឺប្រកាសដំណឹងល្អ។ ការនេះសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ នេះជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ដែលជាស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “....... កាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្តា ហើយនឹងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង” (កិច្ចការ១៖៨)។ មួយវិញទៀត មុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងត្រឡប់ទៅឯព្រះវរបិតាវិញ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា “ ....

គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំ នៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង ដូច្នោះ ចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលអោយមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកអោយ ដោយនូវព្រះនាមព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះ ហើយបង្រៀនអោយគេកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាផង ហើយមើល ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកល្ប" (ម៉ាថាយ២៨៖១៨-២០)។ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកខ្លាំងដល់ម្ល៉េះ។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឬទ័យអោយគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់បានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅ និងចាត់យើងទាំងអស់គ្នាចេញទៅឯពួកគេ។

មួយវិញទៀត យើងត្រូវអធិស្ឋានសូមអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អបន្ថែមទៀត សម្រាប់គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ជាពិសេស ចំពោះកន្លែងដែលគ្មានអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អទៅដល់។ មានពេលមួយ លោកម៉ាថាយបានប្រាប់អោយដឹងថា "កាលទ្រង់ឃើញហ្វូងមនុស្សហើយ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យក្តួលអាណិតដល់គេ ដ្បិតគេល្វើយ ហើយខ្ចាត់ខ្ចាយ ដូចហ្វូងចៀមដែលឥតអ្នកគង្វាល បានជាទ្រង់មានបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា ចំរូតធំណាស់ តែមានអ្នកច្រូតតិចទេ ដូច្នោះ ចូរសូមអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់នៃចំរូត អោយទ្រង់ចាត់អ្នកច្រូតមកក្នុងចំរូតទ្រង់" (ម៉ាថាយ៩៖៣៦-៣៨)។ ការដ៏ចាំបាច់មួយនេះ យើងទាំងអស់គ្នាអាចធ្វើបាន។ យើងគិតទៅដល់កន្លែងដែលព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនទាន់បានស្គាល់ច្បាស់លាស់ ហើយយើងអធិស្ឋានអោយមានអ្នកបំរើព្រះទៅទីនោះ។

- ចាត់អោយចេញទៅ៖ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយកពួកសិស្សទៅប្រកាសដំណឹងល្អជាមួយទ្រង់។ លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា "ក្រោយនោះមកទៀត ទ្រង់យាងទៅប្រដៅក្នុងគ្រប់ក្រុង គ្រប់ភូមិជាមួយនឹងពួក១២នាក់ ព្រមទាំងប្រកាសដំណឹងល្អពីនគរព្រះ" (លូកា៨៖១)។ បន្ទាប់មកទៀត ដូចជាព្រះវរបិតាបានចាត់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមកដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដែរ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាត់ពួកសិស្សអោយទៅប្រកាសដំណឹងល្អដូចជាទ្រង់ដែរ។ ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីនេះ លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា "លុះទ្រង់បានហៅពួកសិស្សទាំង១២នាក់មក នោះក៏ប្រទានអោយគេមានព្រះចេស្តា និងអំណាចលើអស់ទាំងអារក្ស ហើយអោយអាចមើលជំងឺអោយជា ទ្រង់ចាត់គេអោយទៅប្រកាសប្រាប់ពីនគរព្រះ....... " (លូកា៩៖១-២)។ មួយជំពូកក្រោយមកទៀត លោកលូកាបានរំលេចអោយឃើញផងដែរថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាត់អ្នកជឿ៧០នាក់ទៀត អោយចេញទៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ដែលទ្រង់គិតយាងទៅ។ លោកសរសេរថា "លុះក្រោយការទាំងនោះមក ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជំរូវ៧០នាក់ទៀត ហើយចាត់គេអោយទៅមុនទ្រង់ មួយគូៗក្នុងគ្រប់ក្រុង គ្រប់កន្លែងដែលទ្រង់គិតយាងទៅ" (លូកា១០៖១)។ ម៉្យាងទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏ធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីខាងលើផងដែរថា "ខ្ញុំបានចាត់អ្នករាល់គ្នាទៅច្រូតចំរូត ដែលមិនបាននឿយនឹងធ្វើសោះ មានអ្នកឯទៀតបាននឿយហត់ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានចូលទៅក្នុងការរបស់គេ" (យ៉ូហាន៤៖៣៨)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាត់ពួកសិស្សអោយចេញទៅ។ ពួកគេបានចូលរួមចំណែក និងបន្តបេសកកម្មដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចរួចហើយ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយគ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងការចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវ័កថា "កាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្តា ហើយនឹងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង" (កិច្ចការ១៖៨)។ សេចក្តីនេះសម្រាប់អ្នកជឿគ្រប់ៗរូប។ ព្រះបានត្រាស់ហៅយើងអោយដើរតាមទ្រង់ អោយធ្វើជាទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ តួយ៉ាង មុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងទៅឯព្រះវរបិតាវិញ

ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដល់អស់អ្នកដែលដើរតាមព្រះអង្គថា "គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំនៅស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង ដូច្នោះចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលអោយមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកអោយដោយនូវព្រះនាមព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះ ហើយបង្រៀនអោយគេកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាផង ហើយមើល ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកល្ប...... " (ម៉ាថាយ២៨៖១៨-២០)។ ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ដោយសារជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកអ្នកជឿទាំងអស់មានកាតព្វកិច្ចនាំយកដំណឹងដ៏ល្អនេះទៅគ្រប់ទីកន្លែង និងដល់គ្រប់ជនជាតិទាំងអស់។

លោកសាវ័កប៉ុល គឺជាឧទាហរណ៍ដ៏ល្អសម្រាប់សេចក្តីខាងលើ។ លោកសាវ័កប៉ុល យល់ច្បាស់អំពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ គាត់យល់ច្បាស់អំពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះគាត់។ តាមរយៈលោកអាន៉្នានាស នោះព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលអំពីលោកសាវ័កប៉ុលថា "...... អ្នកនោះជាប្រដាប់រើសតាំងដល់ខ្ញុំសំរាប់នឹងប្រកាសឈ្មោះខ្ញុំដល់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃ និងពួកស្តេច ហើយនិងពួកកូនចៅអុីស្រាអែលផង" (កិច្ចការ៩៖១៥)។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯស្រុកកាឡាទី នោះលោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចអោយឃើញថា "....... កាលព្រះដែលរើសខ្ញុំតាំងពីផ្ទៃម្តាយមក ហើយបានហៅខ្ញុំដោយព្រះគុណទ្រង់ បានសព្វព្រះហឫទ័យនឹងបើកសម្តែងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មកក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីអោយខ្ញុំបានផ្សាយដំណឹងល្អពីទ្រង់ដល់ពួកសាសន៍ដ៏ទៃ .... " (កាឡាទី១៖១៥-១៦)។ លើសពីនេះទៅទៀត លោកសាវ័កប៉ុលស្មោះត្រង់ក្នុងការដើរតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ លោកសាវ័កប៉ុលដឹងថាគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ត្រូវការដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ គាត់យល់ទៀតថា ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់បានទៅដល់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ តាមរយៈអ្នកជឿ។ ជាពិសេស ព្រះបានត្រាស់ហៅគាត់សម្រាប់ការនេះ។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា "....... បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំបានគិតមកឯអ្នករាល់គ្នាជារឿយៗ ដើម្បីអោយបានផលខ្លះក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ដូចជាក្នុងពួកសាសន៍ដ៏ទៃទៀតដែរ តែខ្ញុំមានសេចក្តីឃាត់ឃាំង ដរាបមកដល់ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានសេចក្តីជំពាក់ទាំងសាសន៍ក្រេក និងសាសន៍ដ៏ទៃ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកខ្លៅផង" (រ៉ូម១៖១៣-១៤)។ មួយវិញទៀត គាត់បាននិយាយថា "គឺយ៉ាងដូច្នោះឯងដែលខ្ញុំខំសង្វាតនឹងផ្សាយដំណឹងល្អ មិនមែននៅកន្លែងដែលគេបានលឺពីព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទរួចហើយនោះទេ ដើម្បីកុំអោយខ្ញុំសង់លើជើងជញ្ជាំងរបស់គេ ដូចជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា ពួកអ្នកដែលគ្មានអ្នកណាទៅផ្សាយដំណឹងពីទ្រង់អោយគេស្តាប់ នោះនឹងឃើញ ហើយពួកដែលមិនបានលឺសោះ នោះនឹងបានយល់វិញ" (រ៉ូម១៥៖២០-២១)។ លោកសាវ័កប៉ុលចង់ឃើញគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់បានលឺ និងទទួលជឿលើដំណឹងល្អ ប្រយោជន៍សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់ចេញទៅប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានត្រាស់ហៅគាត់។ សម្រាប់ជាភស្តុតាងមួយទៀត នៅក្នុងសំបុត្រដដែលនោះ លោកសាវ័កប៉ុលបានសរសេរថា ".... យើងខ្ញុំបានទទួលព្រះគុណ និងងារជាសាវ័ក ដោយសារទ្រង់ សម្រាប់អោយមានមនុស្សចុះចូល តាមសេចក្តីជំនឿ នៅកណ្តាលអស់ទាំងសាសន៍ ទុកជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាក៏នៅក្នុងពួកអ្នកទាំងនោះ ជាពួកអ្នកដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់បានហៅដែរ" (រ៉ូម១៖៥-៦)។

- នៅក្នុងសហគមន៍៖ ដោយឡែក ពេលដែលយើងនិយាយអំពីការផ្សាយដំណឹងល្អ ភ្លាមនោះយើងគិតទៅដល់កម្មវិធីរបស់ក្រុមជំនុំ។ យើងរៀបចំពេលចេញទៅជាក្រុម ដល់ទីកន្លែងណាមួយ។ ក្រុមជំនុំខ្លះធ្វើមួយអាទិត្យម្តង។ ខ្លះធ្វើមួយខែម្តង។ ខ្លះទៀតធ្វើ ២ ឬ៣ ខែម្តង ល។ និង ល។ ការនេះមិនខុសឡើយ។ ការនេះល្អណាស់។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង គឺជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះ។ ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ យើងប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមរយៈជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង នៅគ្រប់ទីកន្លែង គ្រប់ស្ថានភាព និងគ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់។

ជាឧទាហរណ៍ ចូរយើងសម្លឹងមើលជីវិតរបស់លោកសាវ័កប៉ុលដដែល។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំភីលីព លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា គាត់កំពុងតែជាប់ចំណង ជាប់គុក ដោយព្រោះគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ (ភីលីព១៖១៣)។ គាត់មិនអាចចេញទៅប្រកាសដំណឹងល្អ នៅកន្លែងផ្សេងៗ ដូចមុនទៀតទេ។ ជីវិតក្នុងគុក គឺជាជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់លោកសាវ័កប៉ុល។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់គាត់នៅទីនោះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ បើទោះបីជានៅកន្លែងណា ឬក្នុងស្ថានភាពបែបណាក៏ដោយ លោកសាវ័កប៉ុលមិនបោះបង់ចោលការផ្សាយដំណឹងល្អទេ។ ព្រោះការផ្សាយដំណឹងល្អមិនមែនគ្រាន់តែជាកម្មវិធី ក្នុងពេលវេលា និងទីកន្លែងជាក់លាក់ណាមួយ ដែលយើងបានកំណត់ទុកនោះទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាស្ថិតនៅគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ស្ថានភាព និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់យើងអោយនៅ។ សម្រាប់លោកសាវ័កប៉ុល បើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យរំដោះគាត់ចេញពីគុក នោះគាត់នឹងបន្តផ្សាយដំណឹងល្អនៅកន្លែងផ្សេងៗទៀត។ ប៉ុន្តែ បើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដាក់គាត់នៅក្នុងគុក នោះគាត់នឹងស្មោះត្រង់ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាំងឡាយ ដែលគាត់បានជួប។ ជាលទ្ធផល ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការអស្ចារ្យនៅទីនោះ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាលោកសាវ័កប៉ុលបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកក្រុមជំនុំភីលីពថា “បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ការទាំងប៉ុន្មានដែលកើតឡើងដល់ខ្ញុំ នោះបានប្រែទៅជាចំរើនដល់ដំណឹងល្អវិញ ដល់ម្ល៉េះបានជានៅពេញក្នុងផ្ទៃវាំង និងគ្រប់កន្លែងឯទៀត គេបានដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំជាប់ចំណងនេះដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ” (ភីលីព១៖១២-១៣)។ ពួកគេដឹងដោយសារ លោកសាវ័កប៉ុលប្រាប់ពួកគេ។ លោកសាវ័កប៉ុប្រាប់ពួកគេអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តាមខ្ញុំស្មានមួយទៀត ប្រហែលជាពួកគេឃើញលោកសាវ័កប៉ុលអធិស្ឋាន និងសរសើរតម្កើងព្រះ។ ពេលខ្លះ ប្រហែលជាលោកសាវ័កប៉ុលស្តាប់រឿងរបស់ពួកអ្នកទោសជាមួយគ្នា ពួកអ្នកយាម ហើយគាត់សូមអធិស្ឋានអោយពួកគេ។ ល។ និង ល។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការអស្ចារ្យ។ ព្រោះតាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល នោះមានអ្នកខ្លះទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវសរសើរតម្កើងនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ ជាភស្តុតាង នៅចុងបញ្ចប់នៃសំបុត្រភីលីព លោកសាវ័កប៉ុលបានរំលេចអោយឃើញថាមានអ្នកជឿនៅកន្លែងគាត់។ គាត់បានប្រាប់ថា “សូមជំរាបសួរមកពួកបរិសុទ្ធ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវផង ឯពួកបងប្អូនដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ គេសូមជំរាបសួរមកអ្នករាល់គ្នា ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នា មានពួកអ្នកនៅដំណាក់សេសារជាដើម ក៏សូមជំរាបសួរមកអ្នករាល់គ្នាដែរ” (ភីលីព៤៖២១-២២)។ ខ្ញុំយល់ថា មានបងប្អូនអ្នកជឿថ្មី ដែលកំពុងតែនៅក្នុងគុកជាមួយប៉ុល។ មួយទៀត ពេលខ្លះ លោកប៉ុលបានចេញចូលចំពោះសេសារ ទាក់ទងទៅនឹងរឿងក្តីរបស់គាត់។ ទីនោះផងដែរ មានអ្នកជឿថ្មី។ លោកសាវ័កប៉ុលបានធ្វើជាទីបន្ទាល់ និងផ្សាយដំណឹងល្អ ដល់មនុស្សនៅជុំវិញ នៅទីកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់គាត់។

លោកសាវ័កប៉ុល និងគូកនរបស់គាត់បានធ្វើដូចគ្នានៅឯស្រុកម៉ាសេដូន (កិច្ចការ១៦)។ នៅទីនោះ លោកសាវ័កប៉ុល និងគូកនរបស់គាត់ ត្រូវបានគេវាយ ហើយចាប់ដាក់គុក (កិច្ចការ១៦៖១៦-២៤)។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងគុក ពួកគេបានអធិស្ឋាន ហើយសរសើរតម្កើងដល់ព្រះ (កិច្ចការ១៦៖២៥)។ ខ្ញុំចូលចិត្តនៅត្រង់នេះ។ ព្រោះ

លោកលូកាបានសរសេរបញ្ជាក់ថា ពេលនោះ ពួកអ្នកទោសស្តាប់ក្រុមរបស់លោកសាវ៉កប៉ុល។ បងប្អូនអើយ!
ការរស់នៅរបស់យើងទាំងអស់គ្នាមានអ្នកមើល។ របៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តិនៅកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់យើង
គឺជាទីបន្ទាល់ដ៏អស្ចារ្យបំផុតមួយ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ នៅក្នុងគុក លោកសាវ៉កប៉ុល
និងក្រុមរបស់គាត់ផ្សាយដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (កិច្ចការ១៦៖៣១-៣២)។
ពួកគេបានផ្សាយដំណឹងល្អនៅគ្រប់ស្ថានភាព គ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ដែលព្រះបានដាក់ពួកគេ។

ដូចគ្នានេះដែរ
ព្រះគម្ពីរកិច្ចការបានកត់ត្រាទុកសេចក្តីបៀតបៀនជាច្រើនអនេកដែលគ្រីស្ទបរិស័ទជំនាន់ដើមពើបប្រទះ។
លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា “នៅថ្ងៃនោះឯង ក៏កើតមានសេចក្តីបៀតបៀនជាខ្លាំង ទាស់នឹងពួកជំនុំនៅក្រុងយេរ៉ូសាឡឹម
ហើយពួកជំនុំត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅនៅតែពាស ក្នុងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារី លើកតែពួកសាវ៉កចេញ” (កិច្ចការ៨៖១)។
ពួកគេមិនមែនចេញទៅ ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អទេ។ ពួកគេចេញទៅ ដើម្បីគេចពីការបៀតបៀន។ ប៉ុន្តែ ការដ៏អស្ចារ្យបំផុតនោះគឺ
គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ដែលពួកគេទៅដល់ ពួកគេបានប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ “ចំណែក
អស់អ្នកដែលត្រូវខ្ចាតខ្ចាយនោះ គេដើរចុះឡើងទាំងផ្សាយដំណឹងល្អ គឺជាព្រះបន្ទូល” (កិច្ចការ៨៖៤)។
ព្រះជាម្ចាស់ដាក់គេនៅត្រង់ណា គេផ្សាយដំណឹងល្អនៅត្រង់នោះ។ តួយ៉ាង
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគូសវាសបញ្ជាក់អោយឃើញថា “ឯភីលីព គាត់ចុះទៅឯទីក្រុងមួយនៅស្រុកសាម៉ារី
ប្រាប់គេពីព្រះគ្រីស្ទ” (កិច្ចការ៨៖៥)។ បន្ទាប់មកទៀត ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំលោកភីលីពទៅឯស្រុកកាសា។
នៅទីនោះ លោកភីលីពក៏ប្រកាសដំណឹងល្អទៀត (កិច្ចការ៨៖២៦-៤០)។

មួយវិញទៀត មានពេលមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រោសបុរសម្នាក់ដែលមានអារក្សចូលអោយជា (លូកា៨៖២៦-៣៩)។ តាមរយៈសាច់រឿងដដែលនេះ លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា បន្ទាប់ពីជា
បុរសម្នាក់នោះសូមអង្វរដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបរិសេធ។ លោកលូកាបានសរសេរថា
“ឯមនុស្សដែលអារក្សបានចេញនោះ គាត់សូមអង្វរទ្រង់អោយបានទៅជាមួយដែរ
ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវអោយគាត់ទៅវិញដោយប្រាប់ថា ចូរវិលទៅឯផ្ទះអ្នកទៅ
ហើយប្រាប់ពីគ្រប់កិច្ចការដែលព្រះបានប្រោសដល់អ្នកវិញ...... ” (លូកា៨៖៣៨-៣៩)។
បន្ទាប់ពីបានសង្គ្រោះបុរសម្នាក់នោះរួចហើយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្គាប់អោយបុរសម្នាក់នោះទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ
ដើម្បីធ្វើជាទីបន្ទាល់អំពីទ្រង់។ ខ្ញុំស្រឡាញ់រឿងមួយនេះណាស់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
បានសង្គ្រោះបុរសម្នាក់នោះចេញពីសេចក្តីងងឹត អោយស្គាល់ពន្លឺ។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ
ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យដាក់បុរសម្នាក់នោះក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ក្នុងភូមិរបស់គាត់វិញ
សម្រាប់ជាពន្លឺរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សផ្សេងៗទៀតនៅទីនោះ។ បុរសម្នាក់នោះ គឺជាពន្លឺ និងជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
នៅផ្ទះរបស់គាត់។ តាមរយៈបុរសម្នាក់នោះ អ្នកផ្ទះ អ្នកជិតខាង និងអ្នកភូមិរបស់គាត់អាចមើលឃើញ ហើយស្គាល់ព្រះ។
ដោយឡែក លោកលូកាក៏បានប្រាប់អោយដឹងទៀតដែរថា បុរសម្នាក់នោះ “..... ក៏ទៅផ្សាយប្រាប់ពេញក្នុងទីក្រុង
ពីគ្រប់ទាំងការដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រោសដល់ខ្លួន” (លូកា៨៖៣៩)។
បុរសម្នាក់នោះបានប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
នៅពាសពេញទីកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវបានដាក់គាត់អោយនៅ។ នេះគឺជាហេតុផលដែលខ្ញុំស្រឡាញ់រឿងមួយនេះ។
ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានសំដែងចេញតាមរយៈជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់
នៅក្នុងសហគមន៍ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដាក់គាត់។

សេចក្តីខាងលើ គឺជាអត្ថន័យរបស់ប្រស្នាប្រៀបធៀបអំពីពន្លឺ និងអំបិល។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាពន្លឺនៃលោកិយ
(យ៉ូហាន១៖៤-៥)។ ព្រះអង្គគឺជាពន្លឺដ៏ពិត ដែលបំភ្លឺដល់មនុស្សទាំងអស់ (យ៉ូហាន១៖៩)។ អស់អ្នកណាដែលទទួលទ្រង់
ជឿលើទ្រង់ ដែលជាពន្លឺ នោះនឹងបានត្រឡប់ក្លាយជាកូនព្រះ (យ៉ូហាន១៖១២-១៣)។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាអ្នកដែលបានទទួល
និងជឿលើពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនោះ។ យើងមិនត្រឹមតែលែងជាភាពងងឹតនោះទេ ប៉ុន្តែជាងនេះទៅទៀត យើងបានត្រឡប់ជាពន្លឺវិញ។
តួយ៉ាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់សេចក្តីពិតនេះថា "អ្នករាល់គ្នាជាពន្លឺនៃលោកិយ ……. "
(ម៉ាថាយ៥៖១៤)។ ពួកយើងគឺជាពន្លឺនៅក្នុងភាពងងឹត។ តួនាទីរបស់យើងគឺដើម្បីឆ្លុះបញ្ចាំង
និងបំភ្លឺអោយមនុស្សបានមើលឃើញ និងស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់ជាសិរីល្អរបស់ព្រះ។
ក្រោមហេតុផលនេះហើយដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលទាក់ទងអំពីពន្លឺថា "……. ឯទីក្រុងណាដែលនៅលើភ្នំ
នោះលាក់មិនកំបាំងទេ ក៏គ្មានអ្នកណាអុជចង្កៀង យកទៅដាក់ក្រោមថាំងដែរ គេតែងដាក់លើជើងចង្កៀងវិញ
នោះទើបភ្លឺដល់អ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទះទាំងអស់គ្នា ដូច្នោះចូរអោយពន្លឺរបស់អ្នករាល់គ្នាបានភ្លឺនៅមុខមនុស្សលោកយ៉ាងនោះដែរ
ដើម្បីអោយគេឃើញការល្អ ដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្ត រួចសរសើរដំកើងដល់ព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌"
(ម៉ាថាយ៥៖១៤-១៦)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុលបានសរបញ្ជាក់ថា
"ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ
ដែលព្រះបានរៀបចំជាមុនអោយយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តិតាម" (អេភេសូរ២៖១០)។ ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង
គឺសម្រាប់ជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះ និងសម្រាប់ជាសិរីល្អដល់ព្រះ។

លោកសាវ័កពេត្រុសបានលើកឡើងស្តីអំពីអត្តសញ្ញាណរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទថា "……. អ្នករាល់គ្នាជាពូជជ្រើសរើស
ជាពួកសង្ឃហ្លួង ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ជារាស្ត្រដ៏ជាកេរ្តិ៍អាករនៃព្រះ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាបានសម្តែងចេញ
អោយឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ……. " (ពេត្រុសទី១ ២៖៩)។ គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ
សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ ពួកគេគឺជាតំណាងរបស់ព្រះនៅលើផែនដី។ ពួកគេគឺជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះ។
ពួកគេគឺជាពន្លឺនៅក្នុងទីងងឹត។ តាមរយៈគ្រីស្ទបរិស័ទ នោះលោកិយបានឃើញ និងស្គាល់លក្ខណៈរបស់ព្រះ។
តាមរយៈគ្រីស្ទបរិស័ទ នោះលោកិយបានស្គាល់ព្រះ។ វត្តមានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺដើម្បីបំភ្លឺមនុស្សអោយមើលឃើញព្រះ។
ដើម្បីចង្អុលមនុស្សទៅកាន់ព្រះ។ ការនេះបានរំលឹកខ្ញុំអំពីលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានណែនាំលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ដោយសំដែងថា "មានម្នាក់ឈ្មោះយ៉ូហាន
ដែលព្រះទ្រង់ចាត់អោយមក អ្នកនោះបានមកសម្រាប់ជាទីបន្ទាល់ ដើម្បីនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីពន្លឺ
ប្រយោជន៍អោយមនុស្សទាំងអស់បានជឿដោយសារគាត់" (យ៉ូហាន១៖៦-៧)។ ដោយឡែក ថ្ងៃមួយ
ពេលដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបានសំឡឹងឃើញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទភ្លាម នោះគាត់ក៏បានស្រែកឡើងប្រាប់បណ្តាជនថា "……
នោះហ្ន៎! កូនចៀមនៃព្រះដែលដោះបាបមនុស្សលោក" (យ៉ូហាន១៖២៩)។ ក្នុងនាមជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
នោះលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបានចង្អុលបង្ហាញអោយបណ្តាជនបានឃើញ និងស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូចគ្នានេះដែរ
វត្តមានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់ៗរូប គឺសម្រាប់ជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ ដូច្នោះ
គប្បីយើងបានចង្អុលបង្ហាញអោយលោកិយបានឃើញ និងបានស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
ដោយប្រកាសប្រាប់ដូចជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ទផងដែរថា "…… នោះហ្ន៎! កូនចៀមនៃព្រះដែលដោះបាបមនុស្សលោក"
(យ៉ូហាន១៖២៩)។

ទីតាំងក្រុមជំនុំរបស់យើង កន្លែងដែលយើងស្នាក់នៅ កន្លែងដែលយើងធ្វើការ លនិងល
គឺជាសហគមន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់យើង។ ពេលខ្លះ ទីកន្លែងទាំងអស់នោះខុសពីអ្វីដែលយើងរំពឹងទុក។ ប៉ុន្តែ
ព្រះជាម្ចាស់ដាក់យើងនៅទីនោះ ក្នុងគោលបំណងដ៏ច្បាស់លាស់បំផុតមួយ គឺសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ យើងគឺជាពន្លឺ

និងជាទីបន្ទាល់ដល់ព្រះ នៅកន្លែងដែលព្រះអង្គដាក់យើង។ យើងគឺជាទីបញ្ចេញព្រះពរដល់សហគមន៍របស់យើង។ ដូច្នោះ បងប្អូនអើយ ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើងសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ របៀបដែលយើងរស់នៅ របៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តិ របៀបដែលយើងទាក់ទង លនិងល ប៉ះពាល់ដល់ទីបន្ទាល់របស់យើងអំពីព្រះ។ តាមរយៈជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង តើសហគមន៍របស់យើងបានឃើញលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលយើងកំពុងតែថ្វាយបង្គំ ហើយចង់ស្គាល់ទ្រង់បន្ថែមទៀតឬយ៉ាងណា ? ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវបានប៉ះពាល់ដល់សហគមន៍របស់យើង តាមរយៈជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។ សូមគិតពិចារណាសំនួរពីរនេះ។ ទីមួយ តើយើងគួរធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីអោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរីកចម្រើនឡើង នៅក្នុងសហគមន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់យើង ? ទីពីរ តើមានអ្វីដែលយើងគួរផ្លាស់ប្តូរ ដើម្បីអោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរីកចម្រើនឡើង នៅក្នុងសហគមន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់យើង ?

ដោយឡែក យើងម្នាក់ៗខុសៗគ្នា។ យើងមានការងារខុសៗគ្នា។ យើងមានលក្ខណៈ និងអំណោយទានខុសៗគ្នា។ សហគមន៍ដែលយើងកំពុងតែរស់នៅទៀតសោត មានស្ថានភាពខុសៗគ្នា។ ល។ និង ល។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី យើងមានគោលដៅនៃជីវិតដូចគ្នាតែមួយគត់ គឺរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ របៀបដែលយើងរស់នៅក្នុងគោលដៅនេះប្រហែលជាខុសគ្នា។ ឧទាហរណ៍ របៀបដែលកូនសិស្សរស់នៅដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខុសគ្នាពីរបៀបរស់នៅរបស់អ្នកលក់ដូរ។ របៀបដែលប្តីប្រពន្ធរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខុសគ្នាពីរបៀបរស់នៅរបស់អ្នកនៅលីវ ឬអ្នកដែលជាគូដណ្តឹងនឹងគ្នា។ ល។ និង ល។ បើទោះបីជាខុសគ្នាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ដាក់យើងនៅកន្លែងរបស់យើង សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅទីនោះ។

៣ ខ) កូនចៀមក្នុងចំណោមហ្វូងស្វាន

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈលោកសាវ័កយ៉ូហាន បានគូសវាសបញ្ជាក់អោយដឹងកាលពីពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះជន្មគង់នៅលើផែនដីនៅឡើយថា “ទ្រង់បានគង់ក្នុងលោកីយ ហើយលោកីយក៏កើតមកដោយសារទ្រង់ តែមិនស្គាល់ទ្រង់ទេ ទ្រង់បានយាងមកគង់នៅផែនដីរបស់ទ្រង់ តែរាស្ត្រទ្រង់មិនទទួលទ្រង់សោះ” (យ៉ូហាន១៖១០-១១)។ បងប្អូនអើយ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាអ្នកដែលបានពាំនាំយកសេចក្តីពិតពីព្រះជាម្ចាស់ មកប្រកាសប្រាប់ (យ៉ូហាន៨៖៤០)។ គួរណាស់ មនុស្សបានទទួលទ្រង់ដោយអំណរ និងចិត្តអរព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែ មិនដូច្នោះទេ។ ភាពងងឹតបានបដិសេធពន្លឺ។ មនុស្សបានបដិសេធព្រះរបស់ខ្លួន។ អាក្រក់ជាងហ្នឹងទៅទៀត មនុស្សបានសំឡាប់ព្រះអង្គ។ ពួកគេដើរតាមលំអានរបស់អារក្សសាតាំង ព្រោះអារក្សសាតាំងជាឪពុករបស់ពួកគេ (យ៉ូហាន៨៖៤១; ៨៖៤៤; ៨៖៤៧)។ រីឯ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ គ្មានដក់នៅក្នុងចិត្តដ៏ខ្មៅងងឹតរបស់ពួកគេឡើយ (យ៉ូហាន៨៖៣៧)។

លោកីយបានប្រព្រឹត្តិដោយអាក្រក់ ជួរជាតិដាក់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូច្នោះ គេនឹងមិនលើកលែងអោយគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលជាបាវបំរើ និងជាកម្មសិទ្ធិដ៏ជាទីស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ឡើយ។ លោកីយនឹងបៀតបៀនគ្រីស្ទបរិស័ទ។ នេះមិនមែនជារឿងដ៏គួរអោយភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ។ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលរួចមកហើយថា “សិស្សមិនមែនលើសជាងគ្រូទេ ហើយបាវក៏មិនលើសជាងចៅ ហ្វាយខ្លួនដែរ បើសិស្សបានស្មើនឹងគ្រូ ហើយបាវបានស្មើនឹងចៅ ហ្វាយ នោះល្មមហើយ បើសិនជាគេហៅម្ចាស់ផ្ទះថា បេលសេប៊ូល នោះចំណង់បើពួកអ្នកនៅផ្ទះនោះទាំងប៉ុន្មាន តើគេនឹងហៅយ៉ាងនោះលើសជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត” (ម៉ាថាយ១០៖២៤-

២៥)។ ពេលដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងរំពឹងទុកការបៀតបៀន។ មិនមែនថាយើងស្រឡាញ់ ហើយចង់បានការបៀតបៀនទេ។ ប៉ុន្តែការបៀតបៀនប្រៀបបានដូចជាស្រមោលអន្ទោលតាមប្រាណយើង។ យើងគេចមិនផុតពីការបៀតបៀនទេ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយជំនួយពីព្រះ នោះយើងទ្រាំទ្រនឹងការបៀតបៀន សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

"បើអ្នករាល់គ្នាជារបស់ផងលោកីយ នោះលោកីយនឹងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា តែដោយព្រោះខ្ញុំបានរើសចេញពីលោកីយមក ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជារបស់លោកីយទៀតទេ នោះបានជាលោកីយស្អប់អ្នករាល់គ្នា ចូរនឹកចាំពីពាក្យដែលខ្ញុំបានប្រាប់រួចហើយថា បាវមិនមែនធំជាងចៅ ហ្វាយទេ បើគេបៀតបៀនដល់ខ្ញុំ នោះគេនឹងបៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នា .... " (យ៉ូហាន១៥៖១៩-២០)។ ដោយព្រោះយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អារក្សសាតាំងទៀត ដូច្នេះវាបៀតបៀនយើង។ អារក្សសាតាំងប្រើគ្រប់វិធី និងគ្រប់រូបភាពទាំងអស់ ដើម្បីបៀតបៀនគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ឧទាហរណ៍ មានកន្លែងជាច្រើន អ្នកជឿត្រូវបានគេចាត់ទុកថាក្បត់សាសនា ហើយក្បត់សង្គម។ គេរាប់ទុកថាជាជនក្រៅសង្គម ហើយសង្គមបែរខ្នងដាក់។ សង្គមមិនរាប់រក និងមិនអោយតម្លៃ។ ល។ និង ល។ ការនេះជំរុញមកនូវសេចក្តីបៀតបៀនផ្សេងៗដល់ការផ្សាយដំណឹងល្អ និងគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ជាក់ស្តែង ពេលដែលលោកសាវ័កប៉ុល និងសុីឡាសផ្សាយដំណឹងល្អ ព្រមទាំងធ្វើការអស្ចារ្យនៅស្រុកម៉ាសេដូន (កិច្ចការ១៦) នោះគេបៀតបៀនពួកគេ។ គេវាយ និងចាប់ពួកគេដាក់គុក។ ហេតុផលទីមួយ ស្តែងចេញពីការបាត់បង់ប្រយោជន៍បុគ្គល (កិច្ចការ១៦៖១៩)។ រីឯហេតុផលទីពីរនោះ អ្នកស្រុកបានរៀបរាប់ថា "....... ពួកសាសន៍យូដាទាំងនេះនាំអោយទីក្រុងយើងកើតវឹកវរជាខ្លាំងណាស់ គេប្រកាសប្រាប់ទំនៀមទំលាប់ ដែលយើងខ្ញុំជាសាសន៍រ៉ូម គ្មានច្បាប់ទទួល ឬកាន់តាមឡើយ" (កិច្ចការ១៦៖២០-២១)។ នៅទីនោះ ពួកគេគ្មានសិទ្ធិ និងគ្មានច្បាប់ដើម្បីកាន់តាមព្រះដែលក្រុមរបស់លោកសាវ័កប៉ុលផ្សព្វផ្សាយឡើយ។ ដ្បិតពួកគេមានរបៀប និងរបស់សម្រាប់គោរពថ្វាយបង្គំស្រេចហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត សេសារគឺជាស្តេច ដែលបណ្តាជនត្រូវគោរពថ្វាយបង្គំទុកដូចជាព្រះ។ ដូច្នោះ ដំណឹងល្អប៉ះពាល់ដល់ពួកគេ តាមបែបអវិជ្ជមាន។ ជាលទ្ធផល នៅទីនោះ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនទទួលបានការស្វាគមន៍ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេទទួលបានការបៀតបៀន។

នៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នានេះផងដែរ លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុក ដោយព្រោះពួកគេបង្រៀន និងផ្សាយដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (កិច្ចការ៤៖១-៣)។ លោកសាវ័កប៉ុលជាប់គុកជាញឹកញយ ដោយព្រោះគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងភីលីព លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់អោយដឹងថា គាត់បានជាប់ចំណងដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ (ភីលីព១៖១៣)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងកូរិនថូស លោកសាវ័កប៉ុលបានរៀបរាប់អោយឃើញការបៀតបៀនផ្សេងៗ ដែលគាត់ទទួលបានក្នុងនាមជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ គាត់បាននិយាយអំពីខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ថា "....... ត្រូវរំពាត់ហួសល្បត់ ទាំងត្រូវជាប់គុកច្រើនជាងគេ ក៏ដល់នូវភាពជិតស្លាប់ជាញឹកញយ ប្រាំដងហើយដែលសាសន៍យូដាវាយខ្ញុំ៤០រំពាត់ខ្វះ១ គេវាយខ្ញុំនឹងដំបងបីដង គេចោលខ្ញុំនឹងថ្មមួយដង .... អន្តរាយដោយសាសន៍របស់ខ្ញុំ អន្តរាយដោយសាសន៍ដ៏ទៃ ក៏អន្តរាយក្នុងទីក្រុង ក្នុងទីរហោស្ថាន ក្នុងសមុទ្រ ក្នុងពួកបងប្អូនក្លែងក្លាយដែរ" (កូរិនថូសទី២ ១១៖២៣-២៦)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ពេលដែលលោកសាវ័កប៉ុលកំពុងតែជាប់គុកនោះ គាត់ក៏ទទួលបានការបៀតបៀន ការឈ្នានីសពីសំណាក់ពួកអ្នកជឿផងដែរ។ ការនេះគួរអោយស្តាយខ្លាំងណាស់។ គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "ឯពួកមួយ គេសំដែងពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយចិត្តទទឹងមិនមែនដោយចិត្តស្អាតទេ នោះគឺដោយស្មានថា គេនឹងបន្ថែមសេចក្តីទុកលំបាកដល់ចំណងខ្ញុំទៀត" (ភីលីព១៖១៦)។

អារក្សសាតាំងមិនចង់អោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរីកចម្រើនឡើយ។ វាបៀតបៀន និងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនឈប់ផ្សាយដំណឹងល្អនោះទេ។ ជាក់ស្តែង បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកសិស្សអំពីការបៀតបៀនដែលពួកគេត្រូវប្រឈមនោះ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលបន្ថែមផងដែរថា "កាលណាគេធ្វើទុក្ខ បៀតបៀនអ្នករាល់គ្នាក្នុងក្រុងនេះ នោះត្រូវរត់ទៅឯក្រុងមួយទៀតវិញ ...." (ម៉ាថាយ១០៖២៣)។ នៅទីកន្លែងថ្មី យើងប្រកាសដំណឹងល្អដដែល។ មួយវិញទៀត ព្រះដែលយើងថ្វាយបង្គំ ព្រះអង្គពេញដោយព្រះសព្វានុភាព។ ប្រវត្តិសាស្ត្រជាទីបន្ទាល់ថា ព្រះអង្គធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់។ បើទោះបីជាពេលខ្លះយើងមើលមិនឃើញផ្លូវ ហើយយើងអស់សង្ឃឹម ប៉ុន្តែដំណឹងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរីកចម្រើនជានិច្ច។ តួយ៉ាងនៅក្នុងករណីរបស់លោកសាវ័កប៉ុលជាដើម។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងភីលីព គាត់បានរំលេចអោយឃើញថា "បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ការទាំងប៉ុន្មានដែលកើតឡើងដល់ខ្ញុំ នោះបានប្រែទៅជាចំរើនដល់ដំណឹងល្អវិញ" (ភីលីព១៖១២)។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់បានប្រាប់នៅក្នុងសំបុត្រធីម៉ូថេថា "ហើយខ្ញុំរងទុក្ខ ទាំងជាប់ចំណងដូចជាមនុស្សអាក្រក់ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលមិនបានជាប់ចំណងទេ" (ធីម៉ូថេទី២ ២៖៩)។ លោកសាវ័កប៉ុលជាប់ចំណង ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលមិនជាប់ចំណងទេ។ មួយវិញទៀត ពេលដែលក្រុមជំនុំដើមទទួលការបៀតបៀន។ ពួកគេបានរត់ខ្ចាត់ខ្ចាយទៅនៅពាសក្នុងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារី។ នៅទីនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញអោយឃើញថា ពួកគេបានដើរចុះដើរឡើងទាំងផ្សាយដំណឹងល្អ គឺព្រះបន្ទូល (កិច្ចការ៨៖១-៤)។ ព្រះធ្វើការអស្ចារ្យនៅទីនោះ។ នៅទីនោះ ដំណឹងល្អរីកចម្រើន។

ដោយឡែក ការនេះប្រៀបបានដូចជាប្រស្នាប្រដៀបមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានសំដែងឡើងថា "....... នគរព្រះធៀបដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលព្រោះពូជនៅដី អ្នកនោះក៏ដេករាល់យប់ ក្រោកឡើងរាល់ថ្ងៃ តែមិនដឹងហេតុដែលពូជពន្លកដុះឡើងយ៉ាងណានោះទេ ដ្បិតដីបង្កើតផលដោយខ្លួនឯង មុនដំបូងចេញជាពន្លក រួចបែកជាគួរ ក្រោយទៀតចេញជាគ្រាប់ លុះដល់កាលណាផ្លែទុំហើយ ក៏ស្រាប់តែគេយកកណ្តៀវទៅច្រូតតែម្តង ព្រោះដល់រដូវច្រូតហើយ" (ម៉ាកុស៤៖២៦-២៩)។ ព្រះផ្ទាល់ជាអ្នកសម្រេចការនេះ (កូរិនថូសទី១ ៣៖៦-៧)។ ព្រះកំពុងតែធ្វើការអស្ចារ្យសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ បើទោះបីជាយើងមើលមិនឃើញ។ អារក្សសាតាំង និងការបៀតបៀននានា អាចធ្វើអោយយើងពិបាកក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចឈរពាំងគម្រោងផែនការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងការនាំយកដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៅកាន់គ្រប់មនុស្សផងទាំងឡាយ ដែលជាស្នាព្រះហស្តសួនភ្ញារបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដំណឹងល្អនឹងបានទៅដល់មនុស្សគ្រប់សាសន៍ និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។

ដោយឡែក កុំថាឡើយ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ សូម្បីតែអ្នកជឿក៏ទទួលរងនូវការបៀតបៀនដូចគ្នាដែរ។ ព្រះគម្ពីរកិច្ចការបានកត់ត្រាយ៉ាងប្រត្យក្សអំពីសេចក្តីទាំងនេះ។ តួយ៉ាង លោកស្ទេផានត្រូវគេសំឡាប់ (កិច្ចការ៧៖៥៤-៦០)។ ម៉្យាងទៀត លោកលូកាក៏បានសបញ្ជាក់អោយឃើញផងដែរថា "នៅថ្ងៃនោះឯង ក៏កើតមានសេចក្តីបៀតបៀនជាខ្លាំងទាស់នឹងពួកជំនុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ...." (កិច្ចការ៨៖១)។ "ឯសុល គាត់នៅតែបញ្ចេញសេចក្តីគំរាម និងពាក្យកំហែង ព្រមទាំងការសំឡាប់ដល់ពួកសិស្សនៃព្រះអម្ចាស់នៅឡើយ ក៏ទៅឯសម្តេចសង្ឃ សូមសំបុត្រកាន់យកទៅឯសាលាប្រជុំទាំងប៉ុន្មាននៅក្រុងដាម៉ាស ប្រយោជន៍ដើម្បី បើឃើញមានអ្នកណាខ្លះដែលប្រតិបត្តិតាមផ្លូវនោះ ទោះប្រុសឬស្រីក្តី នោះនឹងចាប់ចងគេនាំមកឯក្រុងយេរូសាឡឹម" (កិច្ចការ៩៖១-២)។ មួយវិញទៀត ការបៀតបៀនបានកើតឡើងដូចគ្នាចំពោះអ្នកជឿនៅទីក្រុងថែស្សាឡូនីច។

ពេលដែលគេពួកសាសន៍យូដាដែលមិនជឿ និងមានចិត្តឈ្នានីសរកចាប់លោកសាវ័កប៉ុល និងលោកសុីឡាសដែលជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនបាន នោះពួកគេបែរត្រឡប់ទៅចាប់ព្រមទាំងបៀតបៀនពួកអ្នកជឿជាជំនួសវិញ។ ជាក់ស្ដែង នៅក្នុងសំណេររបស់លោកលូកា គាត់បានប្រាប់អោយដឹងថា "តែពួកសាសន៍យូដាដែលមិនព្រមជឿ គេមានចិត្តឈ្នានីស ក៏នាំយកមនុស្សពាលអនាថាខ្លះមក រួចប្រមូលបានមនុស្សយ៉ាងសន្ធឹកទៅបង្កើតវឹកវរក្នុងទីក្រុង ហើយនាំគ្នាទៅចោមពទ្ធ័ផ្ទះយ៉ាសុន រកចាប់ប៉ុល និងសុីឡាសនាំចេញទៅឯបណ្ដាជន លុះរកមិនឃើញ ក៏ចាប់យ៉ាសុន និងពួកជំនុំខ្លះ កន្ត្រាក់ដឹកនាំទៅដាក់នៅមុខចៅហ្វាយទីក្រុង ដោយស្រែកថា ពួកដែលនាំអោយក្រឡាប់ផែនដីនោះ បានមកទីនេះហើយ ឯយ៉ាសុននេះ ជាអ្នកបានទទួលគេ ពួកនោះប្រព្រឹត្តិសុទ្ធតែខុសនឹងបញ្ញត្តិរបស់សេសារ ដោយនិយាយថា មានស្ដេចមួយទៀត ឈ្មោះយេស៊ូវ" (កិច្ចការ១៦៖៥-៥)។ ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្ដីនេះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ព្រះអង្គថា "បងប្អូននឹងបញ្ជូនគ្នាអោយត្រូវស្លាប់ ឪពុកនឹងបញ្ជូនកូន ហើយកូននឹងលើកគ្នាទាស់នឹងឪពុកម្ដាយ ព្រមទាំងសំឡាប់គាត់ផង មនុស្សទាំងអស់នឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះឈ្មោះខ្ញុំ .... " (ម៉ាថាយ១០៖២១-២២)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលទៀតថា "កុំអោយស្មានថា ខ្ញុំមកនឹងតាំងអោយមានសេចក្ដីមេត្រីនៅផែនដីឡើយ ខ្ញុំមិនមែនមកដើម្បីតាំងអោយមានសេចក្ដីមេត្រីទេ គឺអោយមានដាវវិញ ដ្បិតខ្ញុំបានមកដើម្បីនឹងនាំអោយគេទាស់នឹងឪពុកខ្លួន អោយកូនស្រីទាស់នឹងម្ដាយ ហើយកូនប្រសាទាស់នឹងម្ដាយក្មេក ឯពួកសត្រូវរបស់អ្នកណា នោះគឺជាពួកអ្នកនៅផ្ទះជាមួយនឹងខ្លួននោះឯង" (ម៉ាថាយ១០៖៣៤-៣៧)។ នៅទីនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនកំពុងតែបង្រៀនអោយកូនក្លាយជាពាលាទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងឪពុកម្ដាយនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គកំពុងតែរំលេចអោយឃើញអំពីសេចក្ដីបៀតបៀននៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ដោយព្រោះសេចក្ដីជំនឿ។ ដោយឡែក លោកសាវ័កប៉ុលយល់ច្បាស់អំពីសេចក្ដីនេះ។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងភីលីព គាត់បានរំលេចអោយឃើញសេចក្ដីពិតនេះ ដោយថា "ដ្បិតមានឱកាសបើកអោយអ្នករាល់គ្នាហើយ មិនមែនអោយគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ គឺអោយរងទុក្ខដោយព្រោះទ្រង់ដែរ" (ភីលីព១៖២៩)។ គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់សម័យកាលទាំងអស់មានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងសេចក្ដីនេះ។ បើទោះបីជាការបៀតបៀនចំពោះយើង ម្នាក់ៗខុសៗគ្នា តិចឬច្រើន ខ្សោយឬខ្លាំងអាស្រ័យលើមជ្ឈដ្ឋានរបស់យើងយ៉ាងណាក្ដី ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាទទួលការបៀតបៀន។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រាស់ហៅយើងដើរតាមទ្រង់ ដើម្បីនាំយកដំណឹងល្អទៅកាន់មនុស្សផងទាំងឡាយ។ វិថីនោះទៀតសោត គ្របក្រាលដោយការបៀតបៀន។ ព្រះយេស៊ូវជ្រាបច្បាស់អំពីការបៀតបៀនដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវប្រឈមក្នុងនាមជាទូតរបស់ទ្រង់។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្ដី ព្រះអង្គចាត់អោយយើងចេញទៅ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា "នែ ខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាអោយទៅ ដូចជាចៀមនៅកណ្ដាលហ្វូងស្វាន ដូច្នោះ ចូរធ្វើជាអ្នកឆ្លាតដូចជាពស់ ហើយសុភាពដូចជាព្រាប ត្រូវអោយប្រយ័តនឹងមនុស្សលោក ដ្បិតគេនឹងបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅពួកជំនុំ ហើយនឹងវាយអ្នករាល់គ្នានឹងរំពាត់ នៅក្នុងសាលាប្រជុំ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅនៅមុខចៅ ហ្វាយខេត្ត ហើយនៅចំពោះស្ដេច ដោយព្រោះខ្ញុំ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់លោកទាំងនោះ ហើយនឹងពួកសាសន៍ដ៏ទៃដែរ" (ម៉ាថាយ១០៖១៦-១៨)។ "គេនឹងកាត់អ្នករាល់គ្នាចេញពីពួកជំនុំរបស់គេ .... " (យ៉ូហាន១៦៖២)។ ជីវិតរបស់ពួកសាវ័ក និងពួកអ្នកជឿផ្សេងៗទៀតជាច្រើនគឺជាបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីនេះ។ ឧទាហរណ៍ ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅលោកសាវ័កប៉ុល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលអំពីគាត់ថា "ដ្បិតខ្ញុំនឹងបង្ហាញអោយគាត់ដឹងជាត្រូវរងទុក្ខលំបាកទាំងអម្បាលម៉ាន ដោយព្រោះឈ្មោះខ្ញុំ" (កិច្ចការ៩៖១៦)។

គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាពន្លឺនៅក្នុងភាពងងឹត។ ជាកូនចៀម នៅក្នុងចំណោមហ្វូងស្វាន។ យើងនឹងទទួលការបៀតបៀន។ ពេលខ្លះនៅក្នុងគ្រួសារ។ ពេលខ្លះនៅកន្លែងការងារ។ ពេលខ្លះនៅក្នុងសាលារៀន។ ពេលខ្លះនៅក្នុងសង្គម។ ល។ និង ល។ ការបៀតបៀន គឺជាអ្វីដែលយើងទាំងអស់គ្នា គួរគប្បីរំពឹងទុកជាមុន។ ព្រោះយើងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជាពិសេស ពេលដែលយើងកំពុងតែរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ ប្រព្រឹត្តិដោយត្រឹមត្រូវ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយះលោកសាវ័កប៉ុលថា "ឯអស់អ្នកណាដែលចង់រស់ ដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះនឹងត្រូវមានសេចក្ដីបៀតបៀនដែរ" (ធីម៉ូថេទី២ ៣៖១២)។ ដ្បិតអារក្សសាតាំងមិនចង់ឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវបានលើកសរសើរតម្កើងតាមរយៈជីវិតរបស់យើងឡើយ។

- ព្រះពរ៖ តាមរយៈការបៀតបៀន យើងទទួលបានព្រះពរ។ តើធ្វើដូចម្ដេចអោយការបៀតបៀន និងព្រះពរ អាចដើរទន្ទឹមគ្នាបាន? នៅក្នុងកែវភ្នែករបស់លោកិយ ការនេះមិនទំនងសោះ។ ពេលខ្លះទៀតសោត នៅក្នុងរលកនៃការបៀតបៀន យើងផ្ទាល់ពិបាកនឹងមើលឃើញព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះប្រហែលជាមកពីអត្ថន័យរបស់ពាក្យ "ព្រះពរ" នៅក្នុងចិត្តយើង ខុសគ្នាពី "ព្រះពរ" ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់សំដែង។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះប្រទានពរដល់អស់អ្នកណាដែលត្រូវគេបៀតបៀន ដោយព្រោះព្រះនាមទ្រង់។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើភ្នំ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "មានពរហើយ អស់អ្នកណាដែលត្រូវគេបៀតបៀន ដោយព្រោះសេចក្ដីសុចរិត ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ផងអ្នកនោះ អ្នករាល់គ្នាមានពរ ក្នុងកាលដែលគេជេរ បៀតបៀន ហើយនិយាយបង្ខុសគ្រប់ទាំងសេចក្ដីអាក្រក់ពីអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះខ្ញុំ ចូរមានចិត្តអំណរ ហើយរីករាយជាខ្លាំងចុះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមានរង្វាន់ជាធំនៅឯស្ថានសួគ៌ ពីព្រោះគេក៏បានធ្វើទុកដល់ពួកហោរា ដែលនៅមុនអ្នករាល់គ្នា បែបដូច្នោះដែរ" (ម៉ាថាយ៥៖១០-១២)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលោកលូកាបានបើកសំដែងមកថា "មានពរហើយ កាលណាមនុស្សនឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងកាត់កាល ត្មះតិះដៀល ហើយចោលឈ្មោះអ្នករាល់គ្នាចេញ ទុកដូចជាអាក្រក់ ដោយព្រោះកូនមនុស្ស ចូរអ្នករាល់គ្នាអរសប្បាយឡើងនៅថ្ងៃនោះ ហើយលោតកញ្ឆេងចុះ ដ្បិតមើល អ្នករាល់គ្នាមានរង្វាន់ជាយ៉ាងធំនៅឯស្ថានសួគ៌ ឯពួកឰយុកោរបស់គេ ក៏បានប្រព្រឹត្តិចំពោះពួកហោរាពីដើមយ៉ាងដូច្នោះដែរ" (លូកា៦៖២២-២៣)។ កាលណា យើងរងទុក្ខ និងរងការបៀតបៀន ដោយព្រោះព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងបានព្រះពរ។ ពេលដែលយើងរស់នៅ និងប្រព្រឹត្តិដោយត្រឹមត្រូវ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នកដ៏ទៃបៀតបៀន ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់យើង នោះយើងទទួលបានព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់។ យើងបាននគរស្ថានសួគ៌ជាមរដក។ យើងមានរង្វាន់យ៉ាងធំនៅស្ថានសួគ៌។

រីឯ លោកសាវ័កពេត្រុសឯណោះវិញ គាត់យល់ច្បាស់អំពីសេចក្ដីខាងលើ។ តួយ៉ាងនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ គាត់បានរំលឹកប្រាប់ពួកបងប្អូនរួមជំនឿដែលកំពុងតែទទួលរងការបៀតបៀនថា "ពួកស្ងួនភ្ងាអើយ កុំអោយមានប្លែកក្នុងចិត្ត ដោយភ្លើងដ៏ក្តៅក្រហាយ ដែលកំពុងតែល្បងអ្នករាល់គ្នា ទុកដូចជាកើតមានសេចក្ដីចំឡែកនោះឡើយ ត្រូវអរសប្បាយវិញ ដោយព្រោះមានចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាបានត្រេកអររីករាយជាខ្លាំង ក្នុងកាលដែលសិរីល្អទ្រង់លេចមក បើសិនជាគេតិះដៀលអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ នោះមានពរហើយ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណដ៏មានសិរីល្អ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ទ្រង់សណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នាហើយ កុំបីអោយអ្នករាល់គ្នាណាមួយរងទុក្ខទោស ដោយព្រោះសំឡាប់គេ ឬលួចគេ ឬធ្វើការអាក្រក់ ឬសៀតចូលក្នុងការរបស់អ្នកដ៏ទៃឡើយ តែបើរងទុក្ខ ដោយព្រោះជាពួកគ្រីស្ទានវិញ នោះកុំអោយខ្មាសអោយសោះ ចូរសរសើរដំកើងដល់ព្រះ ដោយព្រោះនាមនោះវិញ" (ពេត្រុសទី១ ៤៖១២-១៦)។ "តែបើអ្នករាល់គ្នាត្រូវរងទុក្ខ

ដោយព្រោះសេចក្ដីសុចរិតវិញ នោះអ្នករាល់គ្នាមានពរពិត មិនត្រូវអោយអ្នកខ្លាចចំពោះសេចក្ដីស្ញែងខ្លាចរបស់គេឡើយ ក៏កុំអោយថប់បារម្ភដែរ" (ពេត្រុសទី១ ៣៖១៤)។ ការរងទុក្ខសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានន័យថាយើងបានចូលរួមចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះជាព្រះពរ។ មិនមែនជាការដែលត្រូវខ្មាសឡើយ។

ចូរយើងក្រឡេកទៅឯលោកសាវ័កប៉ុលវិញម្ដង។ ការរួមចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាបំណងចិត្តរបស់លោកសាវ័កប៉ុល។ គាត់ចង់រងទុក្ខ រហូតដល់ស្លាប់ ដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់បងប្អូនរួមជំនឿនៅឯទីក្រុងភីលីព គាត់បាននាំលេចអោយឃើញច្បាស់អំពីសេចក្ដីនេះថា "ដើម្បីអោយខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្ដានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ហើយនឹងសេចក្ដីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្ដីស្លាប់ផង" (ភីលីព៣៖១០)។ បើផ្អែកលើសេចក្ដីខាងលើ ខ្ញុំជឿថា លោកសាវ័កប៉ុលរាប់ការបៀតបៀន និងទុក្ខលំបាកទាំងប៉ុន្មានដែលគាត់ហែលឆ្លងកាត់ ក្នុងបុព្វហេតុដំណឹងល្អ ជាព្រះពរ និងជាអំណរ (កូឡុស១៖២៤)។ ព្រោះតាមរយៈការទាំងអស់នោះ គាត់បានរួមចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ គាត់មិនខ្មាសឡើយក្នុងកាលដែលគាត់ទុក្ខលំបាក និងរងការបៀតបៀន ដោយព្រោះដំណឹងល្អ (ភីលីព១៖២០-២១)។ ការរងទុក្ខ និងរងការបៀតបៀន ដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះពរ។

គ) លីឈើឆ្កាង

ដើម្បីប្រោសលោះយើង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងកាត់វិថីដែលគ្របក្រាលដោយការលះបង់។ ព្រះអង្គបានលះបង់គ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីបានយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់វិញ (ភីលីព២៖៦-៨)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅយើងអោយលះបង់គ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីរស់នៅសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ តួយ៉ាង សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទស្ដីអំពី "បុរសអ្នកមានចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច" (ម៉ាថាយ១៩៖១៦-២២) និង "ការបំរើចៅ ហ្វាយពីរ" (ម៉ាថាយ៦៖២៤) ជាភស្ដុតាងបញ្ជាក់យ៉ាងប្រត្យក្សថា យើងមិនអាចដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយមិនលះបង់ឡើយ។ ក្នុងករណីទាំងពីរខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនិយាយសំដៅលើការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិ។ ដោយឡែក នៅម៉ាថាយ ៨៖២១-២២ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសំដៅទៅលើលើសពីការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិទៅទៀត។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅលោកស៊ីម៉ូន (ពេត្រុស) និងអនទ្រេជាប្អូនរបស់គាត់អោយដើរតាមទ្រង់នោះ ពួកគេបានទុកសំណាញ់ចោល ហើយដើរតាមទ្រង់ (ម៉ាថាយ៤៖១៨-២០)។ ពួកគេបានលះបង់ការងារ ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ លោកយ៉ាកុបជាកូនសេបេដេ និងលោកយ៉ូហានជាប្អូនរបស់គាត់ បានលះបង់ទូក និងឪពុក ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ម៉ាថាយ៤៖២១-២២)។ ក្នុងន័យដូចគ្នានេះផងដែរ ពេលដែលលោកអេលីយ៉ា ជ្រើសតាំងលោកអេលីសេ ដើម្បីធ្វើការថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ នោះលោកអេលីសេត្រូវលះបង់ដូចគ្នា(ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៩៖១៩-២១)។ ល។ និង ល។ បងប្អូនអើយ! យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ យើងរស់នៅដើម្បីទ្រង់។ ការនេះទាមទារការលះបង់។ ការលះបង់នេះទៀតសោត សំដៅទៅដល់ទ្រព្យសម្បត្តិ ភាពស្រណុកសុខស្រួល កេរ្តិ៍ឈ្មោះ ការងារ លនិងល។ បើនិយាយអោយចំទៅ គឺសម្បត្តិលោកិយ។ ពេលខ្លះទៀត ការលះបង់ឈានសំដៅទៅដល់មនុស្សដ៏ជាទីគោរពស្រឡាញ់ និងអាយុជីវិតរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ផងដែរ។ ល។ និង ល។ ចូរមកតាមខ្ញុំ! គឺជាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

ដល់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ វាគឺជាការត្រាស់ហៅអោយដើរជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក្នុងវិថីដែលគ្របក្រាលដោយការលះបង់។ វាគឺជាការត្រាស់ហៅអោយលះបង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនដើម្បីខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីសិរីល្អតែមួយគត់របស់ព្រះ។ ឧទាហរណ៍ លោកសាវ័កប៉ុលសុខចិត្តជាប់គុក ព្រោះដំណឹងល្អ។ ពួកក្រុមជំនុំភីលីពបានលះបង់លុយកាក់ ដើម្បីជួយប៉ុលក្នុងបេសកកម្មផ្សាយដំណឹងល្អ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ភីលីព៤៖១៥-២០)។ ពួកអ្នកជឿជំនាន់ដំបូងលក់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងរបស់របរទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ ដើម្បីចែកដល់គ្នាតាមដែលគ្រប់គ្នាត្រូវការ (កិច្ចការ២៖៤៥)។ មួយវិញទៀត លោកយ៉ូហានបាទីស្ទយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីពិតនេះ។ គាត់ជឿថាជីវិតរបស់គាត់ គឺសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។ គាត់មានអំណរពេលដែលឃើញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានលើកតម្កើងឡើង បើទោះបីជាគាត់ត្រូវបាត់បង់ប្រជាប្រិយភាព និងរហូតឈានដល់បាត់បង់ជីវិតយ៉ាងណាក្តី (យ៉ូហាន៣៖២៦-២៩)។ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទបាននិយាយថា "ត្រូវអោយព្រះអង្គនោះបានចម្រើនឡើង ហើយខ្ញុំត្រូវថយចុះវិញ" (យ៉ូហាន៣៖៣០)។ នេះគឺជាមេរៀន និងជាគម្រូដ៏ល្អបំផុតមួយដែលយើងគួររៀនពីគាត់។

គួរអោយស្តាយ មានខ្លះដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ ជាជាងការរស់នៅដើម្បីព្រះ នោះគេយកព្រះជាឈ្នាន់ ដើម្បីខ្លួនឯង។ នេះមកពីគេមិនយល់ច្បាស់អំពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។ នៅខាងលើ យើងបានមើលឃើញគម្រូពីក្រុមជំនុំដើម ដែលបានលះបង់ដើម្បីព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំដែលជារូបកាយរបស់ទ្រង់។ ផ្ទុយទៅវិញ ពេលខ្លះ យើងលឺគេផ្សាយដំណឹងល្អថា បើជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្រប់យ៉ាងនឹងបានល្អប្រសើរ។ ព្រះយេស៊ូវនឹងជួយគេ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។ កូនគេនឹងបានរៀនសូត្រត្រឹមត្រូវ។ គេនឹងមានការងារល្អ។ ជីវភាពរបស់គេនឹងលែងដុនដាបទៀតហើយ។ គេនឹងបានជាពីជំងឺ។ គេនឹងមានជីវិតល្អប្រសើរ។ ល។ និង ល។ ហាក់បីដូចជា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាចម្លើយខាងសាច់ឈាម ជាជាងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ជាលទ្ធផល យើងទទួលជឿព្រះ ដើម្បីផលប្រយោជន៍ខាងសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន។ ជាជាងបំរើព្រះដើម្បីសិរីល្អរបស់ទ្រង់ នោះយើងធ្វើដើម្បីខ្លួនឯង។ យើងហុតទឹកសម្លឹងកាក។ ដោយឡែក ពេលដែលផលប្រយោជន៍ខាងសាច់ឈាមអស់ នោះយើងដកខ្លួនថយចេញ។ ការនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធជំនួយខាងសាច់ឈាមឡើយ។ ដ្បិត ព្រះសន្យាផ្គត់ផ្គង់កូនស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ (ម៉ាថាយ៦៖២៤-៣៤)។ ព្រះសន្យាផ្គត់ផ្គង់អ្នកបំរើរបស់ទ្រង់។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សិរីល្អរបស់ព្រះ គឺជាអាទិភាពនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបង្រៀនថា "ចូរស្វែងរកនគរ និងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះជាមុនសិន ទើបគ្រប់របស់ទាំងនោះនឹងបានប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាថែមទៀត" (ម៉ាថាយ៦៖៣៣)។ ម្យ៉ាងទៀត យើងទទួលព្រះពរពីព្រះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ យើងមិនគួរមើលរំលងឡើយថា ព្រះត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយលះបង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ លើសពីនេះទៅទៀត ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើស្រាប់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានព្រមានយើងយ៉ាងច្បាស់អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការស្រឡាញ់សម្បត្តិលោកិយ (ម៉ាថាយ៦៖១៩-២៤) និងសូម្បីតែការស្រឡាញ់ជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន (ម៉ាថាយ១០៖៣៩) លនិងល។ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ យើងរស់នៅដើម្បីព្រះ មិនមែនដើម្បីខ្លួនឯងទេ។ យើងលះបង់ ដើម្បីសិរីល្អរបស់ទ្រង់។

- ពែងដ៏ល្វីងជូរចត់៖ មុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងទៅកាន់ឈើឆ្កាង នោះប្រពន្ធរបស់លោកសេបេដេបាននាំកូនប្រុសទាំងពីរនាក់របស់គាត់ មកឯទ្រង់ (បើផ្អែកតាម ម៉ាថាយ៤៖២១-២២ កូនប្រុសទាំងពីរនាក់នោះ គឺលោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហាន)។ អ្នកម្តាយបានទូលសូមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អោយកូនប្រុសម្នាក់របស់គាត់អង្គុយខាងស្តាំ និងម្នាក់ទៀតអង្គុយខាងឆ្វេងទ្រង់ នៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ (ម៉ាថាយ២០៖២០-

២១)។ លឺដូច្នោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់វិញថា “....... អ្នករាល់គ្នាមិនយល់សេចក្ដីដែលអ្នកសូមទេ តើអ្នកអាចនឹងផឹកអំពីពែង ដែលខ្ញុំរៀបនឹងផឹក ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជដែលខ្ញុំទទួលបានឬទេ .... ” (ម៉ាថាយ២០៖២២)។ នៅទីនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសំដៅទៅដល់ទុក្ខលំបាក ទារុណកម្ម ការបៀតបៀន ការសើចចំអក ការប្រមាថមើលងាយ លនិងល រហូតឈានដល់សេចក្ដីស្លាប់ ដែលព្រះអង្គនឹងត្រូវឆ្លងកាត់។ បន្ទាប់ពីនោះមក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់អោយដឹងផងដែរថា “....... អ្នករាល់គ្នានឹងផឹកពីពែងខ្ញុំ ហើយនឹងទទួលបុណ្យជ្រមុជដែលខ្ញុំទទួលមែន តែដែលអង្គុយខាងស្ដាំ ឬខាងឆ្វេងខ្ញុំ នោះមិនស្រេចនឹងខ្ញុំទេ គឺសំរាប់តែអ្នកណា ដែលព្រះវរបិតាខ្ញុំបានរៀបចំទុកអោយវិញ” (យ៉ូហាន២០៖២៣)។ នេះប្រហែលជាមិនមែនជាចម្លើយដែលម្ដាយរបស់លោកយ៉ាកុន និងលោកយ៉ូហានចង់លឺទេ។ គាត់សូមអោយកូនទាំងពីររបស់គាត់ បានខ្ពង់ខ្ពស់ បានធំដុំ បានកន្លែងសំខាន់នៅនគរស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទហាក់បីដូចជាកំពុងតែប្រាប់អំពីអនាគតរបស់លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានវិញថា ពួកគាត់នឹងត្រូវរងទុក្ខដោយព្រោះព្រះនាមរបស់ទ្រង់។ គាត់ទាំងពីរនាក់នឹងបានភ្លក់ពីពែងអបលក្ខណ៍ដ៏ល្វីងជូរចត់ ដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជ្រើសរើសយកពែងដ៏ល្វីងជូរចត់ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា សម្រាប់សិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះដ៏ជាព្រះ។ នៅយប់មុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត និងនៅក្នុងសួនច្បារគេតសេម៉ានី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “....... ឱព្រះវរបិតានៃទូលបង្គំអើយ បើសិនជាបាន នោះសូមអោយពែងនេះកន្លងហួសពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែ កុំតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយ សូមតាមតែព្រះឫទ័យទ្រង់វិញ” (ម៉ាថាយ២៦៖៣៩)។ ដើម្បីដើរតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវតែទទួលយកពែងនោះ។ បើទោះបីជាវាលំបាកវេទនាយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ចំណែក នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចការនេះ។ ដោយឡែក មិនត្រឹមតែលោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានប៉ុណ្ណោះទេ ដែលបានផឹកពែងដ៏ល្វីងជូរចត់នេះពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពួកសាវ័ក និងអ្នកជឿជាច្រើននាក់ទៀត បានភ្លក់រសជាតិពែងដ៏អបលក្ខណ៍នេះដែរ។ ព្រោះព្រះបានត្រាស់ហៅយើងទាំងអស់គ្នាអោយរងទុក្ខព្រោះទ្រង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ (ភីលីព១៖២៩)។ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ រួមចំណែកក្នុងការទទួលយកពែង ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួល សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

- ឈើឆ្កាង៖ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប្រកាសដំណឹងល្អ ព្រះអង្គបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីសេចក្ដីបៀតបៀននានា ដែលអស់អ្នកណាដែលដើរតាមទ្រង់ត្រូវជួបប្រឈម (ម៉ាថាយ១០៖១៦-៣៦)។ ព្រះអង្គមិនលាក់ការនេះពីបណ្ដាជនឡើយ។ ពួកគេត្រូវតែយល់ច្បាស់ពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេសម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលបន្ថែមទៀតថា “អ្នកណាដែលមិនយកឈើឆ្កាងខ្លួនមកតាមខ្ញុំ អ្នកនោះមិនគួរនឹងខ្ញុំឡើយ” (ម៉ាថាយ១០៖៣៨)។ លុះក្រោយមកទៀត ព្រះអង្គបានរំលេចអោយឃើញសេចក្ដីនេះដដែល ហើយច្បាស់ជាងមុនទៅទៀតថា “....... បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ នោះត្រូវអោយលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងចេញចោល ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនមកតាមខ្ញុំចុះ” (ម៉ាថាយ១៦៖២៤)។ ដោយឡែក លោកលូកាឯណោះវិញ បាននាំអោយយើងទាំងអស់គ្នា យល់កាន់តែជ្រាលជ្រៅ និងពេញលេញបន្ថែមទៀត ទាក់ទងទៅនឹងព្រះបន្ទូលខាងលើ។ គាត់បានគូសវាសបញ្ជាក់ថា យើងត្រូវតែផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនរាល់តែថ្ងៃ ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (លូកា៩៖២៣)។

ការលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ចាំបាច់ណាស់សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា។ តាមពិត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ ហើយធ្ងន់ៗថា អស់អ្នកណាមិនផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ហើយទៅតាមទ្រង់ នោះមិនគួរនឹងទ្រង់ឡើយ (ម៉ាថាយ១០៖៣៨)។ នៅត្រង់នេះ ព្រះគម្ពីរខ្មែរសម្រាយបាននិយាយថា

អ្នកនោះមិនសមនឹងធ្វើជាសាវ័ករបស់ទ្រង់ឡើយ។ ការលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន
គឺជាលក្ខខណ្ឌដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាមទារពីអស់អ្នកណាដែលមានបំណងចង់ដើរតាមទ្រង់។ ជាការពិតណាស់
យើងមិនមែនខិតខំតស៊ូលីឈើឆ្កាងដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង ដើម្បីផ្គាប់ព្រះជាម្ចាស់
ប្រយោជន៍ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ព្រោះសេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីព្រះគុណ ដោយសារជំនឿ
មិនមែនអាស្រ័យលើការប្រព្រឹត្តិរបស់យើងទេ (អេភេសូរ២៖៨-៩)។ ម្យ៉ាងទៀត ឈើឆ្កាងនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលជំនួសយើងហើយ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
យើងត្រូវតែលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន។

តើការលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនមានអត្ថន័យយ៉ាងណា? ឈើឆ្កាងមិនត្រឹមតែជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីស្លាប់នោះទេ
លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជារបៀបដាក់ទោសប្រហារជីវិតមួយដែលអាក្រក់ ឃោរឃៅ ព្រៃផ្សៃ
និងពោរពេញដោយភាពអាម៉ាស់បំផុតដល់ទាំងខ្លួនឯង និងក្រុមគ្រួសារ។ ពួករ៉ូមបានប្រើវា
ដើម្បីព្រមានបណ្តាជនអោយខ្លាចអរ បាក់ស្បាត
ប្រយោជន៍កុំអោយពួកគេហ៊ានប្រព្រឹត្តិដូចជាអ្នកទោសដែលត្រូវជាប់ឆ្កាងនោះទៀត។
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានភ្លក់រសជាតិដ៏ល្វីងជូរចត់នេះ។ ឧទាហរណ៍ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាប់ទោសត្រូវឆ្កាងសម្លាប់
ព្រះអង្គទទួលទារុណកម្មដ៏លើសលប់ ការប្រមាថ និងការចំអកឡកឡឺយគ្រប់បែបយ៉ាង។
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសែងឈើឆ្កាងនៃសេចក្តីស្លាប់ដ៏វេទនា និងដ៏ជាទីអាម៉ាស់បំផុតឆ្លងកាត់ចំណោមបណ្តាជន
និងទីប្រជុំជនអោយគេឃើញ។ ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីខាងលើនេះផងដែរ តាមរយៈលោកហោរាអេសាយ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ទុកជាមុនមកថា “ទ្រង់ត្រូវគេមើលងាយ ហើយត្រូវមនុស្សបោះបង់ចោល
ទ្រង់ជាមនុស្សទូទុក្ខ ហើយក៏ធ្លាប់ស្គាល់សេចក្តីឈឺចាប់ ទ្រង់ត្រូវគេមើលងាយ ដូចជាអ្នកណាដែលមនុស្សគេចមុខចេញ
ហើយយើងរាល់គ្នាមិនបានរាប់អានទ្រង់សោះ ទ្រង់បានទ្រាំទ្រវងអស់ទាំងសេចក្តីឈឺចាប់របស់យើង
ហើយបានទទួលផ្ទុកអស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់យើងជាពិត ប៉ុន្តែយើងរាល់គ្នាបានរាប់ទ្រង់ទុកជាអ្នកមានទោសវិញ
គឺជាអ្នកដែលព្រះបានវាយ ជាអ្នកដែលរងវេទនា” (អេសាយ៥៣៖៣-៤ សូមមើល ម៉ាថាយ២៧៖២៧-៣១ ម៉ាថាយ២៧៖៣៨-៤៤ ម៉ាកុស១៥៖១៦-២០ យ៉ូហាន១៩៖២-៣)។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា “.......
ត្រូវអោយកូនមនុស្សរងទុក្ខជាច្រើន ត្រូវពួកចាស់ទុំ ពួកសង្គ្រាជ និងពួកអាចារ្យបោះបង់ចោល ត្រូវគេសំឡាប់ ....”
(លូកា៩៖២២)។ ដោយឡែក ភ្លាមនោះ(នៅខបន្ទាប់) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ប្រាប់ដល់បណ្តាជនថា
“....... បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ ត្រូវអោយអ្នកនោះលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ទាំងផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនរាល់តែថ្ងៃ ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ”
(លូកា៩៖២៣)។ មាគ៌ារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានឈើឆ្កាងជាគ្រឹះ។ យើងមិនអាចដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
ដោយបដិសេធឈើឆ្កាងបានឡើយ។ នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនខាងលើ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបើកសំដែងអំពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងចំពោះទ្រង់។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ
ព្រះអង្គបានបញ្ជាក់យ៉ាងប្រត្យក្សថា ហេតុការនោះនឹងត្រូវកើតឡើងចំពោះយើងដែរ។ យើងមានឈើឆ្កាងដែលត្រូវផ្ទុករៀងៗខ្លួន
ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ឧទាហរណ៍ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ឪពុក ឬម្តាយជាជាងខ្ញុំ នោះមិនគួរនឹងខ្ញុំទេ
ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់កូនប្រុស ឬកូនស្រីជាជាងខ្ញុំ នោះក៏មិនគួរនឹងខ្ញុំដែរ អ្នកណាដែលមិនយកឈើឆ្កាងខ្លួនមកតាមខ្ញុំ
អ្នកនោះមិនគួរនឹងខ្ញុំឡើយ” (ម៉ាថាយ១០៖៣៧-៣៨)។ មានមនុស្សជាច្រើនយល់ច្រលំ
និងយល់ខុសអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅត្រង់នេះ។ ព្រះអង្គមិនមែនកំពុងតែបង្រៀនអោយកូនស្អប់ឪពុកម្តាយ
ឬអោយឪពុកម្តាយស្អប់កូននោះទេ។ ជាក់ស្តែង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងមកថា “ក្មេងរាល់គ្នាអើយ

ចូរស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាខ្លួនក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតធ្វើដូច្នោះទើបបានត្រូវ “ចូរគោរពប្រតិបត្តិដល់មាតាបិតាខ្លួន” នេះជាបញ្ញត្តិមុនដំបូងដែលជាប់មានទាំងសេចក្តីសន្យាផង ដើម្បីអោយឯងរាល់គ្នាបានសេចក្តីសុខ ហើយរស់នៅផែនដីជាយូរអង្វែងទៅ” (អេភេសូរ៦៖១-៣)។ ព្រះជាម្ចាស់សន្យាប្រទានព្រះពរដល់អស់កូនចៅណាដែលគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់អោយដឹងថា “ឪពុករាល់គ្នាអើយ កុំអោយចាក់រុកកូនរបស់ខ្លួនឡើយ ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្តីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ” (អេភេសូរ៦៖៤)។ អ្នកដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះឪពុកម្តាយ ឬចំពោះកូនរបស់ខ្លួន នោះមិនមែនមកពីព្រះទេ។ គេមិនស្គាល់ព្រះទេ។ គេមិនយល់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ លោកសាវ័កយ៉ូហានបានលើកឡើងថា “តែអ្នកណាដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះមិនស្គាល់ព្រះទេ ពីព្រោះព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះឯង” (យ៉ូហានទី១ ៤៖៨)។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើប្រៀបធៀបជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គទាមទារអោយយើងស្រឡាញ់ទ្រង់លើសជាងអ្វីៗទាំងអស់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលបញ្ជាក់សេចក្តីនេះថា “....... ឯបញ្ញត្តិដែលសំខាន់ជាងគេនោះគឺថា “ចូរស្តាប់ចុះ អ៊ីស្រាអែលអើយ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គទ្រង់ ហើយឯងត្រូវស្រឡាញ់ដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃឯងអោយអស់អំពីចិត្ត អស់អំពីព្រលឹង អស់អំពីគំនិត ហើយអស់អំពីកំឡាំងនៃយើង” នេះហើយជាបញ្ញត្តិទី១” (ម៉ាកុស១២៖២៩-៣០)។ ប្រសិនជាយើងជឿថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះអាទិ។ ព្រះអង្គគឺជាម្ចាស់លើសព្វសារពើទាំងអស់។ វត្តមានរបស់យើង សម្រាប់សិរីល្អតែមួយគត់របស់ទ្រង់។ ល។ និង ល។ នោះសំនួរដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុតមិនមែន ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវស្រឡាញ់ព្រះលើសអ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែគ្រួសាររបស់យើង និងជីវិតរបស់យើងនោះទេ។ ប៉ុន្តែ តើយើងគួររស់នៅបែបណា ដើម្បីសរអោយឃើញថាយើងស្រឡាញ់ព្រះអង្គលើសអ្វីៗទាំងអស់។ មនុស្សគឺជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នោះព្រះអង្គសមនឹងទទួលយកគ្រប់ទាំងអស់ពីមនុស្ស។ ផ្ទុយទៅវិញ បើសិនជាយើងមិនជឿសេចក្តីខាងលើអំពីព្រះជាម្ចាស់ នោះការស្រឡាញ់ព្រះលើសអ្វីៗទាំងអស់ គឺជារឿងដ៏ឆ្កួតលីលាបំផុតមួយ។ បញ្ញត្តិខាងលើគ្មានតម្លៃទេសម្រាប់អ្នកមិនជឿ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាបន្ទីឆ្លុះបញ្ចាំងពីរបៀបរស់នៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់ៗរូប។ វាមានតម្លៃកាត់ថ្លៃមិនបានសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

គួរអោយចាប់អារម្មណ៍ផងដែរថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទលើអំពីសេចក្តីខាងលើឡើយ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបើកសំដែងអំពីសេចក្តីបៀតបៀនផ្សេងៗ ដែលអ្នកជឿត្រូវប្រឈម (ម៉ាថាយ១០៖១៦-៣៧)។ ជាពិសេស គឺសេចក្តីបៀតបៀននៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ដោយព្រោះសេចក្តីជំនឿ (ម៉ាថាយ១០៖៣៤-៣៧)។ សេចក្តីបៀតបៀននៅក្នុងគ្រួសារ គឺជាឧទាហរណ៍មួយអំពីឈើឆ្កាង ដែលមនុស្សមួយចំនួនត្រូវសែង។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនបង្រៀនអោយយើងស្អប់គ្រួសារ ហើយលែងគោរពប្រតិបត្តិឪពុកម្តាយនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីដើរតាមព្រះអង្គ យើងត្រូវតែទុកទ្រង់ជាអាទិភាព។

មួយវិញទៀត ដោយព្រោះសេចក្តីជំនឿ អ្នកខ្លះត្រូវខ្វាស អ្នកខ្លះបាត់បង់អ្វីមួយ អ្នកខ្លះត្រូវស្លាប់ លនិងល។ យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់ជួបប្រទះជាមួយនឹងសេចក្តីទាំងនេះ។ នេះគឺជាឧទាហរណ៍ អំពីឈើឆ្កាងដែលយើងត្រូវផ្ទុក ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ នៅលូកា៩៖២៣ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងមកថា យើងត្រូវផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើងរាល់តែថ្ងៃ ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងមិនអាចនិយាយថា ថ្ងៃមុនខ្ញុំបានលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដោយឡែក ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំសូមទុកឈើឆ្កាងចោល ហើយធ្វើតាមចិត្តខ្លួនឯងវិញម្តងឡើយ។ រាល់ថ្ងៃ ដោយមានជំនួយពីព្រះ យើងសង្វាតដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ផ្ទុកឈើឆ្កាង ហើយលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង។

យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយរស់នៅដូចជាទ្រង់។ យើងស្រឡាញ់អ្វីដែលទ្រង់ស្រឡាញ់។ យើងស្អប់អ្វីដែលទ្រង់ស្អប់។ យើងធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ធ្វើ។ យើងសម្លឹងមើលទៅទ្រង់ ព្រោះយើងកំពុងតែដើរតាមទ្រង់។ យើងស្តាប់ទ្រង់។ យើងទុកចិត្ត និងពឹងផ្អែកលើទ្រង់។ ល។ និង ល។ យើងធ្វើការទាំងអស់នេះ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅក្នុងជំពូកនេះ យើងបានរៀបរាប់ត្រួសៗអំពីកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានឆ្លងកាត់ របៀបដែលព្រះអង្គរស់នៅ បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ប្រយោជន៍អោយយើងបានរស់នៅដូចជាទ្រង់។ តាមរយៈលោកសាវ័កម៉ាថាយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “....... កញ្ជ្រោងមានរូងវា ហើយសត្វហើរលើអាកាសក៏មានសំបុកដែរ តែកូនមនុស្សគ្មានកន្លែងណានឹងកើយក្បាលទេ” (ម៉ាថាយ៨៖២០)។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឆ្លើយតបទៅនឹងអាចារ្យម្នាក់ដែលចង់ដើរតាមទ្រង់។ បើគ្មានការលះបង់ យើងមិនអាចដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ បើមិនផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន នោះមិនសមនឹងដើរតាមទ្រង់ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចង់អោយអស់អ្នកដែលដើរតាមទ្រង់ យល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីពិតនេះ។ ព្រះអង្គបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ក្នុងសេចក្តីប្រៀបធៀបរបស់ទ្រង់ថា “ដ្បិតក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា បើមានអ្នកណាចង់សង់ផ្ទះពីថ្ម តើមិនអង្គុយលៃលកមើលជាមុនទេឬអី ដើម្បីអោយដឹងជាមានល្មមនឹងធ្វើបង្ហើយបានឬមិនបាន ក្រែងកាលណាដាក់ជើងជញ្ជាំងរួចបង្ហើយមិនបាន នោះអស់អ្នកណាដែលឃើញនឹងសើចចំអកអោយ ដោយពាក្យថា អ្នកនេះបានចាប់ផ្តើមសង់ផ្ទះ តែបង្ហើយមិនបាន ឬតើមានស្តេចអង្គឯណា ឬតើមានស្តេចឯណា ដែលរៀបចេញទៅច្បាំងនឹងស្តេចមួយទៀត ឥតអង្គុយពិគ្រោះមើលជាមុនសិន ដើម្បីអោយដឹងថាខ្លួននាំពលមួយមុឺន ទៅតទល់នឹងស្តេចដែលនាំពលពីរមុឺនមកច្បាំងបានឬមិនបាន បើឃើញថាមិនបានទេ នោះទ្រង់នឹងចាត់រាជទូត អោយទៅសុំបសួរពីកិច្ច ដែលចងស្ពានមេត្រីនឹងគ្នាជាយ៉ាងណាក្នុងកាលដែលស្តេចនោះនៅឆ្ងាយនៅឡើយ” (លូកា១៤៖២៨-៣២)។ ការលះបង់គឺជាតម្លៃសម្រាប់ដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងទាំងអស់គ្នាមានចំណែករៀងៗខ្លួន ដើម្បីលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដោយឡែក ព្រះអង្គមិនបានលាក់កំបាំងសេចក្តីនេះពីយើងទាំងអស់គ្នាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានបើកសម្តែងអោយយើងទាំងអស់គ្នាដឹងជាក់ច្បាស់ពីការនេះ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងអោយលះបង់គ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីដើរតាមទ្រង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

- ព្រះគង់នៅជាមួយយើង៖ ដោយគ្រាន់តែជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដោយឡែក សាច់ឈាមរបស់យើងមិនអាចផ្តល់អ្វីមួយល្អគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ជាថ្នូរដូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះបានឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះអាស្រ័យលើព្រះគុណ ដោយសារជំនឿ មិនមែនការប្រព្រឹត្តិទេ (អេភេសូរ២៖៨-៩)។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើស្រាប់ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាមទារការលះបង់។ យើងត្រូវលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីដើរតាមព្រះអង្គ។ ថ្វីបើយ៉ាងដូច្នោះក្តី យើងមិនដើរតែម្នាក់ឯងទេ។ ព្រះគង់នៅជាមួយយើង។ ពេលដែលយើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះទ្រង់គឺជាជំនួយដ៏រឹងមាំបំផុតតែមួយគត់សម្រាប់យើង។ អាស្រ័យយ៉ាងដូច្នោះហើយ យើងលីឈើឆ្កាងដោយអំណរ និងដោយសេចក្តីសង្ឃឹម ព្រោះយើងមានទ្រង់គង់នៅជាមួយ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងអោយអ្នករាល់គ្នាឈប់សំរាក ចូរទទួលនឹមខ្ញុំ ហើយរៀនពីខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំស្លូត ហើយមានចិត្តសុភាព នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹង ពីព្រោះនឹមខ្ញុំងាយ ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រាល” (ម៉ាថាយ១១៖២៨-៣០)។ បងប្អូនអើយ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានអះអាងបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ថា នៅក្នុងទ្រង់យើងបានសម្រាក។ នឹមរបស់ទ្រង់ស្រាល ហើយងាយ។ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជៀសមិនផុតពីបញ្ហា ព្យុះជីវិត ទុក្ខសោកសៅ លនិងល។ ប៉ុន្តែ

ព្រះអង្គបានសន្យាការសំរាក ភាពស្រោកស្រាន្ត ភាពល្ហែល្ហើយ លនិងល ដល់យើង។ ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ
អ្នកនិពន្ធកណ្ឌទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះ
ទ្រង់អោយខ្ញុំដេកសម្រាកនៅទីមានស្មៅខៀវខ្ចី ទ្រង់នាំខ្ញុំទៅក្បែរមាត់ទឹកដែលហូរគ្រឿនៗ ទ្រង់កែព្រលឹងខ្ញុំឡើងវិញ
ទ្រង់នាំខ្ញុំទៅតាមផ្លូវសុចរិតដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ អើទោះបើទូលបង្គំដើរកាត់ច្រកភ្នំនៃម្លប់សេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ
គង់តែមិនខ្លាចសេចក្តីអាក្រក់ណាឡើយ ដ្បិតទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ ព្រនង់
ហើយនឹងដំបងរបស់ទ្រង់កំសាន្តចិត្តទូលបង្គំ ទ្រង់រៀបចំតុនៅមុខទូលបង្គំ ចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវផង
ទ្រង់ចាក់ប្រេងលាបលើក្បាលទូលបង្គំ ពែងនៃទូលបង្គំក៏ពេញហៀរ ប្រាកដជាសេចក្តីសប្បុរស
និងសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងជាប់តាមខ្ញុំរាល់តែថ្ងៃ ដរាបដល់អស់មួយជីវិតខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំនឹងនៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ាជារៀងដរាបទៅ” (ទំនុកតម្កើង២៣)។ នេះគឺជាឧទាហរណ៍ដ៏ល្អបំផុតមួយ។
ការនេះឆ្លុះបញ្ចាំងទៅនឹងសេចក្តីខាងលើ។ បើផ្អែកតាមកណ្ឌគម្ពីទំនុកតម្កើងខាងលើ (ទំនុកតម្កើង២៣)
ពេលយើងប្រឈមទៅនឹងរលកជីវិត នោះមិនអីទេ ព្រោះហេតុផលតែមួយគត់ គឺយើងមានព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកគង្វាល។
ព្រះអង្គគង់នៅជិតជានិច្ច។ ការនេះគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ដូច្នោះនៅក្នុងព្យុះនៃជីវិត យើងដើរពីក្រោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយអំណរ
ដោយសង្ឃឹម ដោយគ្មានការភ័យខ្លាច។

នេះគឺជាចំណុចដ៏សំខាន់បំផុតមួយនៅក្នុងផ្នែកចុងក្រោយនៃសៀវភៅមួយនេះ។ ព្រះគង់នៅជាមួយយើង។
ជាការពិតណាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅយើងអោយដើរតាមទ្រង់ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។
ទន្ទឹមនឹងនេះផងដែរ យើងមិនដើរតែម្នាក់ឯងឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងមិនធ្វើកិច្ចការដែលព្រះអង្គចាត់អោយធ្វើតែម្នាក់ឯង
និងដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងដែរ។ ព្រះដើរជាមួយយើង។ ព្រះអង្គគឺជាជំនួយរបស់យើង។ ដូច្នោះ
យើងមានសង្ឃឹមក្នុងការដើរក្នុងមាគ៌ារបស់ព្រះ ស្របតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃវិថី។
ម្យ៉ាងទៀត យើងមានសង្ឃឹមក្នុងការសម្រេចកិច្ចការដែលព្រះបានរៀបចំទុកសម្រាប់យើង (អេភេសូរ២៖១០)។ ផ្ទុយទៅវិញ
ប្រសិនបើយើងដើរតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
និងបំពេញកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានចាត់ចែងសម្រាប់យើងតែម្នាក់ឯង ព្រមទាំងដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងផងនោះ
យើងគ្មានសង្ឃឹមទេ។ យើងនឹងបរាជ័យ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់
ព្រះគង់នៅជាមួយយើង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអង្គមិនចាកចេញចោល
ឬក៏បោះបង់ចោលយើងឡើយ (ហូសេ១១៖៨; ហេព្រើរ១៣៖៥)។ នៅក្នុងទ្រង់ យើងមានជំនួយដ៏រឹងមាំមួន។
អ្នកនិពន្ធកណ្ឌ័គម្ពីរហេព្រើរយល់ច្បាស់អំពីសេចក្តីខាងលើនេះ ខណៈពេលដែលគាត់សរសេរថា “……. ខ្ញុំមិនព្រមខ្លាចឡើយ
ព្រោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាជំនួយខ្ញុំ តើមនុស្សនឹងធ្វើអ្វីដល់ខ្ញុំជាយ៉ាងណាបាន” (ហេព្រើរ១៣៖៦)។ សេចក្តីពិតនេះ
គឺជាមេរៀនជីវិតដ៏ល្អបំផុតមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ក្នុងការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក្នុងលោកិយដ៏ងងឹតសូន្យសុង
ព្រមទាំងប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់បំផុតចំពោះព្រលឹងវិញ្ញាណ។ នៅក្នុងលោកិយដ៏គួរអោយខ្លាចរអាសម្បើមនោះ
យើងមិនខ្លាចទេ ព្រោះយើងមានព្រះដ៏ពោរពេញដោយព្រះសព្វានុភាពគង់នៅជាមួយ។ នៅក្នុងទ្រង់ គ្រប់យ៉ាងមិនអីទេ។

ដោយឡែក តាមរយៈលោកហោរ៉ាអេសាយ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសំដែងមកចំពោះប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា “ប៉ុន្តែ ឱពួកយ៉ាកុបអើយ
ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះដែលបង្កើតឯងមក ហើយពួកអុីស្រាអែលអើយ ព្រះដែលជបសូន្យឯង ទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នោះថា
កុំអោយខ្លាចឡើយ ដ្បិតអញបានលោះឯងហើយ អញបានហៅចំឈ្មោះឯង ឯងជារបស់ផងអញ កាលណាឯងដើរកាត់ទឹកធំ
នោះអញនឹងនៅជាមួយ កាលណាដើរកាត់ទន្លេ នោះទឹកនឹងមិនលិចឯងឡើយ កាលណាឯងលុយកាត់ភ្លើង
នោះឯងនឹងមិនត្រូវរលាក ហើយអណ្តាតភ្លើងក៏មិនឆាប់ឆេះឯងដែរ ដ្បិតអញនេះ គឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង

អញជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃសាសន៍អុ៊ីស្រាអែល គឺជាព្រះដ៏សង្គ្រោះរបស់ឯង អញបានអោយស្រុកអេសុ៊ីព្ទទុកជាថ្លៃលោះឯង ព្រមទាំងស្រុកអេធីយ៉ូពី និងស្រុកសេបាជំនួសឯងផង អញនឹងអោយមនុស្សដ៏ទៃជំនួសឯង ហើយប្រជាជាតិផ្សេងៗស្នងនឹងជីវិតឯង ដោយព្រោះឯងមានតម្លៃវិសេសនៅភ្នែកអញ ក៏គួរលើកតម្កើង ហើយជាទីស្រឡាញ់ដល់អញផង កុំអោយខ្លាចឡើយ ដ្បិតអញនៅជាមួយ .... ” (អេសាយ ៤៣៖១-៥)។

ជាសក្ខីភាព ជីវិតរបស់លោកដានីយ៉ែល គឺជាឧទាហរណ៍ឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះបន្ទូលសន្យាខាងលើ។ នៅក្នុងរូងសិង្ហដ៏កាចសាហាវ លោកដានីយ៉ែលប្រឈមនឹងការបាត់បង់ជីវិតជាស្រេច (ដានីយ៉ែល៦៖១២-២៨)។ ពេលនោះ ស្តេចសួរដានីញ៉ែលថា “....... តើព្រះនៃអ្នក ដែលអ្នកគោរពជានិច្ចនោះ ទ្រង់អាចនឹងជួយអោយអ្នករួចពីសិង្ហបានឬទេ” (ដានីយ៉ែល៦៖២០)។ រីឯលោកដានីយ៉ែលវិញ គាត់បានឆ្លើយតបពីក្នុងរូងសិង្ហមកវិញថា “ព្រះនៃទូលបង្គំ ទ្រង់បានចាត់ទេវតារបស់ទ្រង់ មកអោយបិទមាត់សិង្ហទាំងអស់ វាមិនបានប្រទូស្តដល់ទូលបង្គំទេ ពីព្រោះនៅចំពោះព្រះ នោះមិនឃើញថាទូលបង្គំមានទោសអ្វីឡើយ ហើយបពិត្រព្រះករុណា នៅចំពោះទ្រង់ ទូលបង្គំក៏មិនបានធ្វើខុសអ្វីដែរ” (ដានីយ៉ែល៦៖២២)។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងគុកភ្លើងដែលឆេះយ៉ាងសន្ធៅ ព្រះជាម្ចាស់បានការពារលោកដានីយ៉ែល (ដានីយ៉ែល៣៖៨-៣០)។ ពេលនោះ ស្តេចនេប៊ូក្នេសាមានព្រះបន្ទូលថា “ឥឡូវនេះ បើឯរាល់គ្នាប្រុងប្រៀបក្នុងវេលាណាដែលលឺសូរត្រែ ខ្លុយ ស៊ុង ចាប៉ី ពិណ ប៉ី និងតន្ត្រីគ្រប់យ៉ាង អោយបានក្រាបថ្វាយបង្គំដល់រូបមាសដែលយើងបានធ្វើនេះ នោះបានហើយ តែបើមិនថ្វាយបង្គំទេ នោះនឹងត្រូវបោះឯងទៅក្នុងគុកភ្លើង ដែលឆេះយ៉ាងសន្ធៅនៅវេលានោះឯង តើមានព្រះឯណាដែលអាចនឹងរំដោះឯងរាល់គ្នាអោយរួចពីកណ្តាប់ដៃយើងបាន” (ដានីយ៉ែល៣៖១៦)។ ខ្ញុំពេញចិត្តនឹងចម្លើយរបស់ពួកគេតបតទៅស្តេចវិញ។ ខ្ញុំជឿថា នេះជាចម្លើយដ៏ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេបានឆ្លើយថា “បើជាយ៉ាងនោះមែន នោះព្រះនៃយើងខ្ញុំ ដែលយើងខ្ញុំគោរពប្រតិបត្តិតាម ទ្រង់អាចនឹងជួយអោយខ្ញុំរួចពីគុកភ្លើងដែលឆេះសន្ធៅបានហើយ បពិត្រព្រះករុណា ព្រះអង្គនោះក៏នឹងជួយអោយយើងខ្ញុំរួចពីព្រះហស្តទ្រង់ដែរ តែបើមិនជួយទេ នោះសូមអោយទ្រង់ព្រះករុណាជ្រាបថា យើងខ្ញុំមិនព្រមគោរពតាមព្រះរបស់ទ្រង់ឡើយ ក៏មិនព្រមថ្វាយបង្គំដល់រូបមាស ដែលទ្រង់បានតាំងឡើងនោះដែរ” (ដានីយ៉ែល៣៖១៧-១៨)។ ជាលទ្ធផល ស្តេចបានចាប់បោះពួកគេចូលទៅក្នុងគុកភ្លើងដ៏សន្ធោរសន្ធៅ។ ព្រះបានជួយសង្គ្រោះពួកគេ ស្របតាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានរំលេចអោយឃើញថា “រួចពួកចៅ ហ្វាយខេត្ត ពួកភូឈ្មួយ ពួកចៅ ហ្វាយស្រុក និងពួកជំនិតរបស់ស្តេចដែលបានប្រជុំគ្នា គេក៏ឃើញមនុស្សទាំងនោះដែលភ្លើងគ្មានអំណាចមកលើខ្លួនគេសោះ សក់ក្បាលគេក៏មិនបានទាំងរួញដែរ ឯខោអាវមិនបានឆេះ ក៏ឥតមានក្លិនឈ្ងៀមនៅជាប់លើគេផង” (ដានីយ៉ែល៣៖២៧)។

បងប្អូនអើយ! ព្រះបន្ទូលសន្យាមួយនេះបានឆ្លុះបញ្ចាំងដល់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលជាកូនចៅខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់លោកអ័ប្រាហាំ។ យើងជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ យើងជាកូនរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គគឺជាឪពុកដ៏ល្អ។ ព្រះអង្គគង់នៅជាមួយយើង។ ព្រះអង្គឃ្វាល និងថែរក្សាយើង។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះអង្គចេញច្បាំងជំនួសយើង។ ព្រះអង្គកាពារយើង។ ដូច្នោះ គ្មានអ្វីដែលយើងត្រូវខ្លាចទេ។

ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីខាងលើនេះផងដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា “ដូច្នោះមិនត្រូវអោយខ្លាចគេឡើយ ដ្បិតគ្មានអ្វីគ្របបាំង ដែលមិនត្រូវបើកសំដែងចេញ ឬអ្វីលាក់លៀប ដែលមិនត្រូវបង្ហាញអោយគេស្គាល់នោះទេ ការអ្វីដែលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅទីងងឹត នោះចូរសំដែងនៅទីភ្លឺ ហើយការអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាលឺនៅត្រចៀក នោះចូរថ្លែងប្រាប់ពីលើដំបូលផ្ទះវិញ កុំអោយខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់បានតែរូបកាយ តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងវិញ្ញាណបាននោះឡើយ ស៊ូអោយខ្លាចព្រះអង្គវិញជាជាង

ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើបានទាំងព្រលឹង និងរូបកាយវិនាសទៅក្នុងនរកផង តើគេមិនលក់ចាបពីរថ្លៃមួយលុយទេឬអី តែគ្មានចាបណាមួយធ្លាក់ទៅដី ឥតព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នាជ្រាបឡើយ សូម្បីតែសក់ក្បាលរបស់អ្នករាល់គ្នា ក៏បានរាប់ទាំងអស់ដែរ យ៉ាងនោះ មិនត្រូវអោយខ្លាចឡើយ អ្នករាល់គ្នាមានតម្លៃលើសជាងចាបជាច្រើន" (ម៉ាថាយ ១០៖២៦-៣១ សូមមើល លូកា១២៖៤)។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏ជាព្រះ ព្រះដ៏ពោរពេញដោយព្រះសព្វានុភាព ចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា ដែលដើរតាមទ្រង់។

ជាការពិតណាស់ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងត្រឡប់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌វិញ សេចក្តីបៀតបៀនបានកើតមានចំពោះពួកអ្នកដើរតាមទ្រង់។ ពួកសាវ័កដំបូងមានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលខាងលើ ខណៈពេលដែលពួកគេចែកចាយព្រះបន្ទូល និងធ្វើការអស្ចារ្យដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យ៉ាងណាមិញ លោកលូកាបានចង្អុលបញ្ជាំងអោយឃើញថា "រីឯ សម្តេចសង្ឃ និងអស់អ្នកនៅជាមួយនឹងលោកដែលនៅខាងពួកសាឌូស៊ី គេលើកគ្នាឡើង ដោយមានសេចក្តីកំហឹងដ៏ពោរពេញ ក៏ចាប់ពួកសាវ័កយកទៅឃុំទុក ប៉ុន្តែនៅវេលាយប់នោះ មានទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ បើទ្វារគុកនាំចេញមក ប្រាប់ថា ចូរទៅឈរអធិប្បាយនៅក្នុងព្រះវិហារ អោយបណ្តាជនស្តាប់អស់ទាំងព្រះបន្ទូលពីជីវិតថ្មីនេះទៅ" (កិច្ចការ៥៖១៧-២០)។ ទ្វារគុកបើកចំហ ហើយពួកសាវ័កនៅបន្តផ្សាយដំណឹងល្អ។ បន្ទាប់មកទៀត ពួកមេទ័ព និងពួកអាជ្ញាក៏ចេញទៅនាំពួកសាវ័កខាងលើមកត្រឡប់វិញ (កិច្ចការ៥៖២៦)។ ពេលនោះ ពួកសម្តេចសង្ឃបានស្តីបន្ទោសអោយពួកសាវ័ក ដោយព្រោះពួកគេមិនព្រមឈប់បង្រៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមការបង្គាប់របស់ពួកគេ (កិច្ចការ៥៖២៧-២៨)។ ដោយឡែក ពេលនោះ លោកពេត្រុស និងពួកសាវ័កឯទៀតបានឆ្លើយតបទៅវិញថា " .... ត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះជាជាងមនុស្ស" (កិច្ចការ៥៖២៩)។ តាមពិត រឿងនេះបានកើតឡើងបន្តកន្ទុយគ្នាចាប់តាំងពីជំពូកទី៤មកម្ល៉េះ (កិច្ចការ៤៖១៣-១៨)។ ពេលនោះ លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានបានឆ្លើយតបទៅពួកសម្តេចសង្ឃដូចគ្នាថា "....... បើគួរគប្បីនៅចំពោះព្រះ អោយយើងខ្ញុំស្តាប់តាមលោករាល់គ្នា ជាជាងស្តាប់តាមព្រះ នោះសូមពិចារណាចុះ ដ្បិតយើងខ្ញុំនឹងលែងនិយាយពីការដែលយើងខ្ញុំបានឃើញ ហើយលឺ ពុំបានទេ" (កិច្ចការ៤៖១៩-២០)។ នេះឆ្លុះបញ្ជាំងអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទខាងលើ។ ពួកសាវ័កកោតខ្លាចព្រះ និងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ជាជាងមនុស្ស ព្រោះពួកគេដឹងច្បាស់ថា មនុស្សគ្មានអំណាចដូចជាព្រះឡើយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេដឹងច្បាស់ថា ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងពួកគេ។ ព្រះអង្គនៅខាងពួកគេ។ ដូច្នោះ មនុស្សមិនអាចធ្វើអ្វីពួកគេបានឡើយ បើសិនជាគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះ។

បងប្អូនអើយ! ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជ្រាបច្បាស់អំពីព្យុះបញ្ហាដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវឆ្លងកាត់ ក្នុងដំណើររួមជាមួយនឹងទ្រង់។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអង្គប្រាប់កុំអោយយើងខ្លាច ព្រោះទ្រង់ធំលើសការទាំងអស់នោះ។ ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើការទាំងអស់។ ជាក់ស្តែង មានពេលមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកសិស្សថា "កាលណាគេបណ្តើរអ្នករាល់គ្នាទៅនៅមុខពួកជំនុំគេ ឬចំពោះចៅ ក្រម ឬពួកនាម៉ឺន នោះកុំអោយបារម្ភព្រួយពីបែបយ៉ាងណា ឬពីពាក្យអ្វីដែលនឹងត្រូវឆ្លើយដោះសារ ឬនិយាយនោះឡើយ ដ្បិតគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់នឹងបង្រៀនសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវនិយាយ នៅវេលានោះឯង" (លូកា១២៖១១-១២ សូមមើលម៉ាកុស១៣៖១១)។ យើងពឹងផ្អែកលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមួយរយភាគរយក្នុងការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាក្នុងការបំពេញកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានរៀបចំសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាផងដែរ។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ មុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងចេញទៅឯព្រះវរបិតាវិញ នោះព្រះអង្គបានប្រោសប្រទានកិច្ចការដល់យើងទាំងអស់គ្នា។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ

ព្រះអង្គសន្យានៅជាប់ជាមួយយើងទាំងអស់គ្នា ដរាបអស់កល្បជានិច្ច។
លោកសាវ័កម៉ាថាយបានកត់ត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅពេលានោះថា “ឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់យាងមកមានបន្ទូលនឹងគេថា គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង ដូច្នោះចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលអោយមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកអោយ ដោយនូវព្រះនាមព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបង្រៀនអោយគេកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាផង ហើយមើល ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបអស់កល្បបំផុត” (ម៉ាថាយ២០៖១៨-២០)។ ព្រះដ៏ពោរពេញដោយព្រះសព្វានុភាពគង់នៅជាមួយយើងរាល់ថ្ងៃ និងជារៀងរហូត។ ព្រះអង្គមិនបោះបង់ចោលយើងឡើយ។ យើងមិនធ្វើកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានចាត់អោយយើងចេញទៅបំពេញតែម្នាក់ឯង និងដោយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងពឹងផ្អែកលើទ្រង់។

លោកសាវ័កប៉ុល គឺជាឧទាហរណ៍ដ៏ល្អបំផុតមួយសម្រាប់សេចក្តីខាងលើ។ នៅក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅកាន់លោកធីម៉ូថេ គាត់(លោកសាវ័កប៉ុល) បានសរសេរថា “កាលខ្ញុំបានដោះសាជាមុនដំបូង នោះគ្មានអ្នកណាឈរជាមួយនឹងខ្ញុំសោះ គេលះចោលខ្ញុំទាំងអស់គ្នា តែសូមកុំអោយព្រះរាប់សេចក្តីនោះ ជាទោសដល់គេឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានគង់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំវិញ ព្រមទាំងចម្រើនកំឡាំងផង ដើម្បីអោយដំណឹងល្អបានផ្សាយទៅសព្វគ្រប់ អោយអស់ទាំងសាសន៍បានដឹងដោយសារខ្ញុំ ហើយទ្រង់បានប្រោសអោយខ្ញុំបានរួចពីមាត់សិង្ហដែរ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងប្រោសអោយខ្ញុំរួចពីគ្រប់ការអាក្រក់ទៅទៀត ទ្រង់នឹងថែរក្សាខ្ញុំ ទុកសម្រាប់នគរទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ ....” (ធីម៉ូថេ៤៖១៦-១៨)។ ជាការពិតណាស់ ដំណើរបេសកកម្មរបស់លោកសាវ័កប៉ុលមិនងាយស្រួលទេ។ គាត់រងទារុណហួសថ្លាថ្លែង។ ប៉ុន្តែ លោកសាវ័កប៉ុលបានមើលឃើញច្បាស់នូវភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គគង់នៅជាមួយគាត់។ ព្រះអង្គគឺជាជំនួសរបស់គាត់។ លើសពីនេះទៅទៀត លោកសាវ័កប៉ុលជឿជាក់ថា ព្រះអង្គនឹងបន្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់រៀងរាបតទៅ។

មួយវិញទៀត ព្រះមិនត្រឹមតែគង់នៅជាមួយនឹងយើងនោះទេ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសន្យាផ្តល់អំណាចដល់យើងក្នុងការបំពេញកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានរៀបចំទុកសម្រាប់ពួកគេ។ យើងទទួលអំណាចមកពីព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីនាំដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ទៅប្រកាសប្រាប់ដល់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ ជាក់ស្តែង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ថា “ប៉ុន្តែកាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្តា ហើយនឹងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង” (កិច្ចការ១៖៨)។ យើងទទួលបានអំណាចដ៏អស្ចារ្យមកពីព្រះ ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ ឧទាហរណ៍ ពេលមួយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាត់សិស្ស៧០នាក់អោយទៅប្រកាសដំណឹងល្អ (លូកា១០៖១-២០)។ បន្ទាប់មកទៀត លោកលូកាបានរំលេចអោយឃើញទៀតថា “ពួក៧០នាក់នោះក៏មកវិញដោយអំណរ ហើយទូលថា ព្រះអម្ចាស់អើយ ទោះទាំងពួកអារក្សក៏ចុះចូលចំពោះយើងរាល់គ្នា ដោយព្រះនាមទ្រង់ដែរ” (លូកា១០៖១៧)។ សូមយើងពិនិត្យមើលភាសាដែលលោកវេជ្ជបណ្ឌិតលូកាប្រើ។ គាត់សរសេរ “ដោយព្រះនាមទ្រង់”។ ការអស្ចារ្យខាងលើបានកើតឡើងដោយសារ ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដោយសំអាងលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការអស្ចារ្យដែលពួកសិស្សបានឃើញមិនមែនដោយសារពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះដែលបានចាត់បញ្ជូនពួកគេអោយចេញទៅ។ ព្រះអង្គមានអំណាចដ៏ហួសល្បត់។ មួយវិញទៀត បើផ្អែកលើព្រះបន្ទូលសន្យាខាងលើ (កិច្ចការ១៖៨) នោះយើងទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាជំនួយ។

យើងទទួលបានអំណាចព្រះចេស្តាមកពីព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីធ្វើជាទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់។ ការនេះស្របគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលសន្ទនារវាងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងពួកសិស្សនៅពេលានោះ (លូកា១០៖១-២០)។ ដ្បិត បន្ទាប់ពីពួកសិស្សបានរៀបរាប់ប្រាប់អំពីការដ៏អស្ចារ្យទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានជួបប្រទះហើយនោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានព្រះបន្ទូលបន្ថែមផងដែរថា “មើល ខ្ញុំអោយអ្នករាល់គ្នាមានអំណាចនឹងដើរជាន់ទាំងពស់ និងខ្យាដំរី ហើយលើគ្រប់ទាំងឥទ្ធិឫទ្ធិរបស់ខ្មាំងសត្រូវផង គ្មានអ្វីនឹងធ្វើទុក្ខអ្នករាល់គ្នាឡើយ” (លូកា១០៖១៩)។

បងប្អូនអើយ! ពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែសរសេរត្រង់ចំណុចនេះ ភ្លាមនោះខ្ញុំគិតដល់លោកសាវ័កប៉ុល។ គាត់គឺជាទីបន្ទាល់ជាក់ស្តែងដ៏ល្អបំផុតមួយ សម្រាប់ព្រះបន្ទូលសន្យាខាងលើ (លូកា១០៖១៩)។ តួយ៉ាង មានពេលាមួយ លោកលូកាបានប្រាប់អោយដឹងថា “ឯប៉ុលក៏ប្រមូលរំកាច់មែកឈើមួយកង យកមកដាក់លើភ្លើង នោះមានពស់វែកមួយត្រូវកំដៅភ្លើង បានចេញមកចឹកជាប់នៅដៃគាត់ លុះពួកអ្នកស្រុកនោះឃើញពស់សំយុងចុះពីដៃគាត់ដូច្នោះ នោះក៏និយាយគ្នាថា ប្រាកដជាមនុស្សនេះបានសំឡាប់គេហើយ បានជាទោះបើរួចពីសមុទ្រក៏ដោយ គង់តែសេចក្តីយុត្តិធម៌មិនព្រមអោយនៅរស់ដែរ តែគាត់រលាស់ពស់នោះទៅក្នុងភ្លើងវិញ ឥតមានឈឺចាប់អ្វីឡើយ គេរង់ចាំមើលគាត់ជាហើម ឬដួលស្លាប់ភ្លាមទៅ តែកាលគេបានចាំជាយូរ ហើយឥតឃើញមានឈឺអ្វីសោះ ……. ” (កិច្ចការ២៨៖៣-៦)។

នៅចុងបញ្ចប់។ ចូរដើរតាមខ្ញុំ! ជាព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា។ ពេលដែលយើងឆ្លើយតបចំពោះការត្រាស់ហៅខាងលើ ដោយដើរតាមទ្រង់នោះ យើងមិនដើរតែម្នាក់ឯងទេ។ ព្រះអង្គដើរជាមួយយើង។ យើងមិនពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងទៀតទេ។ ព្រះអង្គជាទីពឹងរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ ដោយព្រោះការនេះ យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយអំណរ សេចក្តីសង្ឃឹម ភាពក្លាហាន ព្រមទាំងគ្មានការភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ ដ្បិតព្រះគង់នៅជាមួយយើងទាំងអស់គ្នា ដរាបអស់កល្បជានិច្ច។